

J. R. HANNULA

**Vuorisaaunan
oppilaan
näkökulmasta
IV**

VUORISAARNAN OPPILAAN NÄKOKULMASTA

IV

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1937 painoksesta.
Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut
jäää alkuperäisestä poikkeavia kohtia.

Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.
(Ks. J. R. Hannula, *Kristosofian Polulla II*, s. 304.)

Lahdessa joulukuussa 2015
Jaakko Kesävuori

VUORISAARNAN OPPILAAN NÄKÖKULMASTA

IV

KIRJOITTI

J. R. HANNULA

OULUSSA 1937
TEKIJÄN KUSTANNUKSELLA

OULUSSA 1937
KIRJAPAINO-OSAKEYHTIO
KANNAN KIRJAPAINOSSA

TÄMÄN TEOKSEN OMISTAN TOTUUDEN-
ETSIJÖILLE, JOILLA ON KIINNOS-
TUSTA VUORISAARNAN MESTARIIN

TEKIÄ

PROLOGI ELI ALKUSANA.

„Ken hän oli” on Pekka Ervastian „Suuren seikkailun” viimeisen luvun otsikkona.

Kenestä on tällöin kysymys? Keneen kohdistuu „Suuren seikkailun” viimeisen luvun otsikko?

Kohdistuuko kysymys professori Stephan Batoryhin? Vaiko tohtori Ensio Kotkaan? Itse romaanin kannalta nämä molemmat henkilöt eivät ole tuntemattomia. Sillä kirjan lopussa professori Batory lausuu: „Ensio Kotka, te tiedätte, kuka minä olen, ja te tiedätte tai ainakin aavistatte, kuka itse olette.” Sensijaan nuoresta herttua de Carignanista sanotaan: „Kuka hän oikeastaan oli, jäi minulle arvoitukseksi”. Mutta romaanin kertomuksessa herttua de Carignan ei ole niin keskeinen henkilö, että hänen tähtensä olisi tarvinnut panna kirjan viimeisen luvun otsikoksi *k e n h ä n o l i*.

Toista tietä pääsemme asian ytimeen. Sillämistä on kysymys? Kysymys on uskonpuhdistuksesta. Varsinaisen uskonpuhdistuksen käytännöllinen toimeenpano on se suuri ja keskei-

nen asia, jonka ympärillä „Suuressa seikkailussa” kaikki tapahtuu. Näin selviää ilman muuta, kenestä on kysymys. Kysymys on siitä henkilöstä, joka käytännöllisesti toimeenpanee varsinaisen uskonpuhdistuksen. Eikä kysymys liioin ole tulevaisuuden muodossa: „ken hän tulee olemaan?” vaan jo tapahtuneessa ajassa: „ken hän oli?” Niinpä kirjan lopussa esiintyvässä veljien luolakokouksessa professori Batory sanookin: „Veljet, työmme tulee uuteen vaiheeseen”.

Kysymys on siis kerta kaikkiaan varsinaisesta uskonpuhdistuksesta ja sen käytännöllisestä toimeenpanijasta.

Uskonpuhdistuksen tärkeydestä ja välttämättömyydestä Pekka Ervast puhuikin useasti, tai silloin tällöin, työnsä yhteydessä. Viimeisinä aikoinaan hän puhui tästä asiasta erikoisen selvästi ja velvoittavasti. Samalla hän saattoi esitelmiensä yhteydessä, ikäänkuin sivumennen, antaa tärkeitä, asiaan kuuluvia tiedonantoja. Yhden sellaisen hän antoi eräässä viimeisiä esitelmiään ennen matkaansa Kaliforniaan. Hän puhui niistä vuosisata-sysäyksistä, joita Himalajan Veljeskunta, Buddhan määräyksestä, on jo useiden vuosisatojen viimeisellä neljänneksellä toimeenpannut, ja joista sysäyksistä johtui myöskin se uskonpuhdistus, jonka Luther aloitti ja jonka Kustaa II Adolf vei jonkunlaiseen voittoon, voittoon sillä räi-

keällä tavalla, millä se tapahtui. Lutherin uskonpuhdistus jäikin keskeneräiseksi, eikä se milloinkaan muodostunut todelliseksi uskonpuhdistukseksi. Pekka Ervast esitelmässään lisäsikin: „Nämä vuosisata-sysäykset tuskin vievät päämäärään, ne tuskin saavat aikaan varsinaista uskonpuhdistusta — ennenkuin Veljeskunnan Ulkonainen Pää itse suvaitsee ruumistua”.

Allekirjoittaneelle, joka tarkkaavaisena istui kuulihoitajien joukossa, tämä oli erittäin arvokas ja tärkeä tiedonanto. Sillä samalla kun Pekka Ervast puhui ytimekkäällä velvoituksella ja vakavuudella uskonpuhdistuksen tärkeydestä ja siitä, kuinka uskonpuhdistus nyt on alkanut ja tulee jatkumaan, samalla hän sanoo, että nuo vuosisata-sysäykset tuskin vievät päämäärään, tuskin saavat aikaan varsinaista uskonpuhdistusta, ennen kuin veljeskunnan ulkonainen pää itse suvaitsee ruumistua.

Allekirjoittaneen kanssa jälkeenpäin tapahtuneessa keskustelussa Pekka Ervast täydensi edellä esitettyä tiedonantoa toisella tärkeällä tiedonannolla. Hän sanoi: „Veljeskunnan Ulkonainen Pää on Keskus-Looshin Johtaja”.

Nyt nousee uusi kysymys: mikä on se keskuslooshi, jonka johtaja samalla on veljeskunnan ulkonainen pää? Onko se ehkä Himalajan keskuslooshi?

On huomattava, että juuri Himalajan looshi toimeenpanee ne vuosisatasysäykset — jotka tuskin vievät päämäärään.

Otan nyt erään tutkimus-keskustelun, joka meillä oli joillakin Pekka Ervastin johtamilla kesäkursseilla Jyväskylässä. Tutkimuksemme aiheena oli Johanneksen evankeliumi. Olimme siinä kohdassa, jossa Jeesus Kristus sanoo: „Minulla on myös muita lampaita, jotka eivät ole tästä lammastarhasta”. Keskustelussa kukin esitti jonkun näkökannan. Jotkut arvelivat, että toiset lammastarhat ovat toiset uskonnot. Jotkut esittivät sen ajatuksen — ja allekirjoittanut kuului niihin — että toiset lammastarhat ovat toiset planeetat tässä meidän aurinkokunnassamme. Keskustelun lopussa Pekka Ervast omasta puolestaan lausui: „Kun on kyseessä Jeesus Kristus, silloin toiset lammastarhat kylläkin ovat aurinkokuntamme toiset planeetat”.

Edelleen Pekka Ervast eräissä esitelmissään lausui Neptunus-planeetasta: „Neptunus on tullut auttamaan Jeesus Kristuksen työtä”. Onhan selvää, että Neptunus, tullen aikanaan uloimmaksi kiertäjäksi aurinkokuntaamme, vaiuttaa koko aurinkokuntaan, ja auttaa niinollen Jeesus Kristuksen työtä vähitellen toisisakin aurinkokuntamme planeetoissa. Vielä Pekka Ervast sanoo kirjassaan „Tähtikoulut” s. 19: „Luultavasti on Neptunuksen ulkopuo-

lella yksi, ehkä kaksikin kiertotähteä, joita ei vielä ole havaittu". Nytemmin tiedemiehet ovat löytäneet ainakin yhden, ja antaneet sille nimen Pluto. Muistaakseni luin sanomalehdistä, että toinenkin oli jo huomattu, jopa sille oli nimikin annettu. Eräässä kysymyskokouksessa Pekka Ervast sanoi, että nämä uudet planeetat kuuluvat siihen uuteen kosmilliseen vuodatukseen, joka meidän päivinämme on tapahtunut. Ja onhan selvää, että myöskin tämä uusi kosmillinen vuodatus, johon nämä uudet kiertotähdetkin kuuluvat, samoin vähitellen vaikuttaa toisiinkin lammastarhoihin, toisiin aurinkokuntamme planeettoihin. Sillä vuodatushan tapahtui, niinkuin Pekka Ervast sanoo, aurinkokeskuksen välityksellä.

Tämän huomioon ottaen tutkijalle selviääkin, mistä keskuslooshista kysymys on. Se on se keskuslooshi, jossa kunkin lammastarhan, kunkin planeetan johtava keskuslooshi on edustettuna: aurinkokuntamme Keskus-Looshi. Tai toisella nimellä: aurinkokuntamme Logos-Looshi. Siinä Looshissa on kolme johtavaa Valoa, jotka tavallisilla nimillään tunnetaan: Pyhä Henki, Poika ja Isä. Näiden kolmen johtavan valon kollektiivinen luonne tulee paremmin näkyviin, kun niitä nimitämme näin: Pyhä Henki-ryhmän johtaja, Poika-ryhmän johtaja ja Isä-ryhmän johtaja. Selvää on tällöin, että Isä-ryhmän johtaja on tämän aurinkokuntam-

me Keskus-Looshin eli Logos-Looshin Johtaja. Hän luonnollisesti samalla on koko Veljeskunnan Ulkonainen Pää.

Mikä on tällöin Sisäinen Pää? Aurinkokuntamme Logos-Looshista puheen ollen sisäinen pää on itse Kaikkiallinen Elämä, se Jumal-tajunta, josta Pekka Ervast puhuu Jeesus Kristuksen ja oman Jordankaste-kokemuksensa yhteydessä. Tätä kaikkiallista Jumal-tajuntaa voitaneen, Logos-Looshista puheen ollen, nimittää joko Sisäiseksi Pääksi tai Suureksi Inspiroijaksi.

I.

VÄLTTÄMÄTTÖMYYS.

Ellemme ole selvillä ihmiselämän tarkoituksesta, ellemme ole henkisesti hereillä, ellemme valvo ja tee jatkuvasti työtä Jumalan tahdon toteutumiseksi, sanalla sanoen: ellemme ole ja elä ja tee työtä niinkuin meidän ikuisina, kuolemattomina henkiolentoina tulisi, silloin saatamme epäillen kysyä: mitä tämä hyödyttää? Tämä jatkuva henkinen elämä ja työ? Onhan olemassa muutoinkin jo kyllin raskasta. Raskasta on työmme aineellisen toimeentulomme puolesta. Miksi siis kuormittaisimme itseämme ylimääräisillä henkisillä harrastuksilla ja työllä? Eihän sellaisesta leipämme paksune!

Antaessamme itsessämme tilaa tällaiselle ajatukselle, synnyttää se uusia ajatuksia ja pyrkii käytäntöön. Seuraava ajatus on: eikö olisi parasta vetäytyä syrjään?

Tällainen ajatus syntyy tietämättömyydestä, leväperäisyydestä, väsymyksestä. Mutta se kykenee pukeutumaan valkeuden enkelin kaapuun. Ihminen voi ajatella tähän tapaan: pa-

rasta olla vaatimaton ja nöyrä, ei luulla suuria itsestään, sillä mikäs Jumalan tahdon toteuttaja minä olen? Parasta minun on vetäytyä syrjään.

Väsymystä tämä on. Ja sitä voi kyllä ymmärtää. Sillä kukaan Viisas ei ole sanonut, että elämä olisi helppoa, että se olisi kulke- mista ruusujen päällä. Päinvastoin Viisaimmat ovat sanoneet, että tie on kaita ja portti ahdas, joka Elämään vie, tai että elämämme on tuskallisten ponnistusten koulua. Ei ole sentähden ihmeteltävää, joskin hyvinkin viisaat olennot silloin tällöin väsähtävät. Ja siten on tuotakin syrjään vetäytymistä kokeiltu. Ja mitäpä ihmiset eivät olisi kokeilleet!

Mutta seuraukset? Aluksi tuntuu vapautta- valta, tuntuu olevan lepoa ja rauhaa. Kauan tätä ei kuitenkaan kestä. Kintereillä hiipivät levottomuus, rauhattomuus. Ja ihminen ajattelee: miten nyt? Ehken olekaan vielä tarpeeksi syrjässä, tarpeeksi nöyrä? Hän „nöyrytyy” yhä enemmän, vetäytyy yhä enemmän syrjään kaidan tien ulottuvilta. Ihan tahallaan hän „nöyryyttää” itseään. Tahallaan hän „kieltää itsensä” — vetäytymällä yhä loitom- malle tuskallisten ponnistusten koulusta. Mutta ihmeen nopeasti rientävät perässä rauhattomuus ja hoppu. Oikein täytyy jo ryhtyä puolustautumaan! Millä tuloksella? Tulos on tämä: pakoon ei ole päästy. Kokeilun tuloksena onkin

sanottu: vaikka minä vetäytyisin uloimmaiseen pimeyteen, vaikka piilottautuisin valtameren syvyyteen, vaikka vuoteeni tuonelaan rakentaisiin, niin en pääse pakoon sinua elämä, en sinua kohtalo, Jumala. Päinvastoin elämä käy pakoilijalle lopulta niin tukalaksi, että hän tuskaisena huudahtaa: mutta tämähän on helvettiä!

Ja niin ihmiskunta onkin löytänyt helvetin, manalan, tuonelan. Sen tähden Viisaimmat ovatkin sanoneet: elämän syvin salaisuus on välttämättömyys.

Seuraava ajatus on: kun emme pääse elämää pakoon, niin eikö olekin käännäyttävä vastakaiseen suuntaan, pyrittävä niin lähelle elämää, Jumalaa, kuin mahdollista? Eikö olisi pyrittävä, ei vain mahdollisimman lähelle, vaan suorastaan sisälle tuohon päälle ryntäävään elämään, Jumalaan, välttämättömään?

Ehkä joku on yrittänytkin? Jos on niitä, jotka pakoilemalla ovat löytäneet helvetin, niin kenties on niitäkin, jotka ryntäämällä päin välttämättömyyttä ovat löytäneet taivaan, Jumalan valtakunnan? Ja onhan niitä. Onhan niitäkin. Sanoohan Jeesuskin olevansa yhtä Isän kanssa. Ja tosiaankin hän kehoittaa pyrkimään sisälle, sisälle taivasten ja Jumalan valtakuntaan.

Ja Jeesus antaa neuvoja. Hän osoittaa Tien. Se tie on viitoitettu vuorisaarnassa. Siinä on

keskitettynä ja syvennettynä, jumalaistutettuna ja inhimillistytettynä historiallisten Mestareiden käytännöllinen oppi Tiellä kulkijoita varten. Se tie vie uudestisyntymisen ahtaan portin lävitse. Se vie sisälle elämään, tietoon, kokemukseen, se vie jumalalliseen viisauteen, kristosofiseen elämänymmärrykseen. Se elämänymmärrys puhuu täydellisyydestä, joka saavutetaan hapatuksen tavalla, kehityksen kuluessa, pyrkien ja ponnistaen. Se saavutetaan tilaisuuksien uudistuessa, ruumiillisten jälleensyntymien jatkuessa. Se saavutetaan lakiperäisessä, karman alaisessa maailmassa, jossa jokainen saa niittää tulokset omista kylvöistään. Kokemus opettaa, tai se varmistaa Mestarin opetuksen.

Tämä on se hyvä sanoma, se lohduttava, rohkaiseva sanoma, se ikuisesti uudistuva teosofisruusuristiläinen sanoma, joka ihmiskunnalle uudelleen ja uudelleen julistetaan sieltä uudestisyntymisen ahtaan portin takaisesta taivasten ja Jumalan valtakunnasta. Kun ihminen sen ymmärtäen sulattaa ja vastaanottaa, täyttää se hänet riemulla: elämä on kauttaaltaan järkevää, oikeudellista. Elämä aina pyrkii, se aina kasvaa. Ilo täyttää ihmisen tämän ymmärtäessään. Hänen tietämättömyytensä pimeässä yössä on jouluyön tuntua. On kuin enkeli, järjen enkeli, tai enkelikuoro hänen sielusaan laulaisi: „Kunnia olkoon Jumalalle kor-

keuksissa". Elämä ei olekaan turhaa huhtomista. Ihminen ei olekaan tuomittu elämäänsä sokean uskon tietämättömyydessä.

Tämän järjellisen enkelilaulun koettuaan ihminen tulee uudelleen koetukselle. Hänen on tehtävä työtä toisen enkelin, tunteen enkelin, tai enkelikuoron esiintymiselle hänen omassa sielussaan. Hänen on opittava kärsimään karmalliset vaikeutensa. Vaikeudet tulevat. Ne tulevat hänen omasta salatusta luonteestaan. Ne purkautuvat hänen kohtalossaan. Väsyykö hän nyt? Ryhtyykö hän moittimaan? Muuttuuko enkelin laulu, muuttuuko Pyhän Hengen laulavan linnun riemuitseva viserrys hänen rinnassaan yölinnun viiltäväksi vihellykseksi? Vai ymmärtääkö hän, että kaikki hänen vaikeutensa ovat joko hänen omia luomuksiaan tässä tai edellisissä ruumistuksissa, tai että ne ovat muuten joutuneet hänen osalleen elämän yhteisessä taloudessa sitä varten, että hän ne voittaisi. Jos hän tämän ymmärtää, silloin kärsimys muuttuu synnyttämisen tuskaksi. Hänen tunteensa puhdistuu. Hän siunaa ja antaa kaikille anteeksi. Rauha kaikille. Tunteen enkeli, tai enkelikuoro, laulaa hänen rinnassaan: „Maassa rauha”.

Tämän koettuaan hän joutuu valmistumaan kolmanteen enkelilauluun. Se on tahdon enkeli, tai enkelikuoro. Se herää suhteessa ihmiskunnan kohtaloon. Miten hän siihen suhtautuu?

Miten on ihmiskuntaa autettava? Ulkonaisilla mullistuksillako? Ei. Ainoastaan siten, että Jumalan hyvä tahto herää ihmisissä, itsekusakin. Siksi hän liittyy Mestariin, yhteistyöhön Hänen kanssaan. Hänessä herää tahdon enkeli, hän liittyy edellisten lisäksi siihen kolmanteen enkelikuoroon, jonka palveleva työ on yhtämitaista laulua: „Ja ihmisille hyvä tahto”.

Vielä ei ole ihmiskunta kokenut tätä todellista uudestisyntymisen joulua. Vain harvat yksilöt, valitut, ovat sen kokeneet. Mutta tämä harvojen kokemus takaa, että Tie on avattu.

Maailmassa ovat asiat toisin päin. Mestari enkeleineen ei ole vielä johdossa. Maailman yleistä menoa johtaa toinen mahti, toinen enkelikolmikko.

Näitä molempia enkelikolmikkoja osaksi symbolisoivat osaksi edustavat Kirkko, Yliopisto ja Sotalaitos. Kirkon pitäisi osata laulaa: „Kunnia Jumalalle korkeuksissa”. Yliopiston pitäisi osata laulaa: „Maassa rauha”. Sotalaitoksen pitäisi osata laulaa: „Ja ihmisille hyvä tahto”. Kirkon pitäisi osata kunnioittaa Jumalaa Mestarin opin seuraamisella. Mutta vielä kirkko epäilee ja kieltää. Kirkko kieltää vuorisaarnan opin. Se ei itse kulje kaidalla tiellä, vaan lavealla. Käytännöllisesti kirkko kieltää kunnian Jumalalta. Ja Yliopisto? Tieteellisellä työllään yliopiston pitäisi saattaa luonnonvoi-

mat siten ihmisten palvelukseen, että kaikilla olisi hyvin. Mutta siihen tullakseen ei riitä vain aineellisen, näkyväisen tai näkymättömän, luonnon tutkiminen. On tutkittava myöskin henkinen luonto: tie Jumalan luo. Vain siten Yliopisto oppisi laulamaan: „Maassa rauha”. Ja Sotalaitos? Sotalaitoksen pitäisi osata uhrautua siten, että hyvä tahto ihmisissä heräisi. Mutta sellaista ei ainakaan enää tapahdu. Sota on muodostunut koneelliseksi joukkosurmaksi, joka nielee kaikki, yliopiston ja kirkonkin.

Jos otamme toisen kolmion, saamme miehet, naiset ja lapset. Miehet muodostavat uloimman ympyrän, jotka ulkovarustuksilla uhrautuvat kahden sisemmän ympyrän, naisten ja lasten puolesta. Naiset muodostavat toisen, lähinnä sisemmän ympyrän. He uhrautuvat synnyttämällä ja kasvattamalla lapsia, ja yllyttämällä miehiä sotaan. Naiset ovat aina ihailleet sotilaita. Juuri tällä sotaisuuden ihailullaan naiset ovat innostaneet miehiä sotaan. Miehet ovat tunteneet, ettei heillä ole mitään arvoa naistensa silmissä, elleivät he taistele, elleivät he uhraudu sodassa. Kolmannen, sisimmän piirin muodostavat lapset. Heidä suojellaan ja kasvatetaan. Mitä varten? Mikä on heidän uhrinsa? Heidän tehtävänsä on ajan tullen astua toiseen ja kolmanteen ympyrään: uhrautua, kuolla, heittäytyä kanuunien ruuaksi. Elleivät he heittäydy vapaaehtoisesti, niin heidät pa-

koitetaan siihen. Normaalin meno vaatii, että heidän verensä on vuotava.

Onko ihmiskunta näinollen tuomittu perikatoon? Se olisi tuomittu, ellei apua tulisi. Apu tulee siten, että tapahtuu suuri herääminen. Suuri tai pieni. Ihmisten täytyy herätä näkemään, että sota on hulluutta, järjettömyyttä. Varsinainen sysäys tulee sisästä päin, siis lapsista. Sodissa kuolleet ihmiset syntyvät aikaan jälleen maan päälle, niinkuin nekin, jotka kuolevat luonnollisella tavalla. Kuoleman jälkeisissä tuoneloissa he ovat nähneet ja kokeneet sodan järjettömyyden. Muisto tästä vaikuttaa heidän tunnossaan uudessa ruumistuksessa. Monet tulevat olemaan jo lapsesta saakka vaistomaisesti tietoisia sodan järjettömyydestä. He eivät enää kiellä tätä tietoaan. He tahtovat antaa kunnian Jumalalle siten, että kieltäytyvät tarttumasta aseihin. Siten heissä käytännössä laulaa enkelikuoro, järjen enkeli: „Kunnia Jumalalle korkeuksissa”. Kenties heidän oma kunniansa menee maailman silmissä. Kenties he tulevat marttyyreiksi, tavalla tai toisella. Mutta kaikella tällä he antavat sysäyksen toiselle ympyrälle, naisille. Ensiksi omille äideilleen. Äidit järkyttyvät omien poikiensa marttyyriudesta. He heräävät. He oppivat näkemään, että on muutakin miehekkyyttä, muutakin sankarillista, kuin sodassa kuoleminen. Naiset yleensä siten heräävät. Ja

kun he heräävät, silloin he oikealla tavalla kykenevät laulamaan: „Maassa rauha”. He eivät enää ihaile soti-laallisuutta. Siten he antavat herättävän sysäyksen miehille. Miehet rauhoittuvat. Heidän kotinsa muuttuu rauhan paikaksi. He riisuutuvat aseista. Heistä tulee järkeviä ajattelijoita, totuuden etsijöitä. He oppivat luomaan aseettoman järjestyksen maan päälle. He vetoavat hyvään tahtoon. He oppivat oikealla tavalla laulamaan: „Ja ihmisille hyvä tahto”.

Ja niin astuu ihmiskunta pelastuksen tielle.

Mutta tarvinneeko sanoa, että kaiken tämän toteutumiseksi on uskonpuhdistus välttämätön. Sekin on välttämättömyys. Varsinainen uskonpuhdistus on myös välttämättömyys. Ja lohdutukseksemme voimme lisätä, että varsinainen uskonpuhdistus on jo alkanut. Ensimmäisessä vaiheessaan se on jo suoritettu. Perustus on jo laskettu. Meillä on teosofis-ruusuristiläinen elämänymmärrys. Siihen voimme nyt tutustua. Tiedollisissa opeissaan se tarjoaa järkevän ja asiallisen selityksen elämän järjestyksestä. Siveysoppina se esittää meille historiallisten mestareiden siveyssäännöt, ennen kaikkea vuorisaarnan siveysopin. Tähän puhdistettuun ja uudistettuun elämänymmärrykseen on meillä nyt tilaisuus tutustua teosofis-ruusuristiläisen kirjallisuuden avulla, teoreettisina ja käytännöllisinä totuudenetsijöinä.

II.

KIERTOTÄHTEMME KOHTALO.

Ihmisen elämänymmärrykseen kuuluu, että hänellä on mahdollisimman selvä käsitys siitä järjestyksestä, mikä vallitsee elämässä sekä sisäänpäin että ulospäin. Niinhän sekä tieteellä että kirkollakin on oma selityksensä tai uskomuksensa kumpaankin suuntaan. Materialistiseksi menneellä tieteellä on se käsitys, että kaikki lopulta jäähtyy, sammuu, kuolee. Kysymme: mikä on ihminen silloin, kun kaikki on jäähtynyt ja kuollut? Nykyinen tiede ei kykene antamaan tähän mitään asiallista vastausta. Toistaiseksi. Kirkolla taas on se käsitys — tai on ainakin näihin asti ollut — että kaikki päättyy suureen onnettomuuteen: ehkä suurin osa ihmiskuntaa heitetään loputtomaan piinaan! Kerrassaan kaamea ja järjetön käsitys. Niin että jos tieteellinen käsitys on päätynyt järjettömään tyhjyyteen, niin kirkollinen uskomus on mennyt järjettömään kaameuteen.

Mutta ihmiskunnan Viisailta on aina ollut toinen käsitys, järjellinen ja asiallinen. Siihen

saamme nyt tutustua teosofis-ruusuristiläisen elämänymmärryksen avulla. Saamme kuulla ja oppia ymmärtämään, että maailma, että tämä meidänkin maapallomme, on elävä koulu, joka kokonaisuudessaan kulkee kohti ratkaisevaa tutkintoaan, muodostuakseen sen jälkeen korkeammaksi kouluksi. Ratkaisevassa kohdassa suoritetaan tutkinto, jolloin ihmiskunta erotetaan kahteen joukkoon, joista toinen joukko jatkaa edelleen elämää tällä planeetalla, kun taas toinen joukko, joka ei jaksu seurata mukana, siirretään johonkin toiseen maailmaan, vähemmin vaativaan. Sillä itsekkyyden ja pahan koulu aikanaan lakkaa tältä planeetalta, ja se on muodostuva hyvän, totuuden ja rakkauden kouluksi. Taivasten ja Jumalan valtakunta on toteutuva maankin päällä.

Milloin ratkaisu tapahtuu? Uudessa Testamentissa Jeesus sanoo, että aikaa ja hetkeä eivät tiedä enkelit eikä Poikakaan, vaan Isä yksinänsä. Kuitenkaan ei Jeesus sano, etteikö meidän olisi pyrittävä selvyYTEEN. Päinvastoin hän kehoittaa valvomaan ja ottamaan oppia tapahtumista, ajan merkeistä; ettei meille kävisi, niinkuin kävi ihmisille Nooan päivinä, s.o. atlantilaiselle rodulle. Ja vaikkakin nämä Uuden Testamentin kuvaukset tuomiosta ja Ihmisen Pojan tulemisesta ensisijassa koskevat ihmisyksilöitä, s.o. yksilön henkistä uudestisyntymää, niin kyllä ne samalla kuvaavat koko

maapallon ja ihmiskunnan kokonaiselämääkin. Sillä pieni maailma, ihminen, ja suuri maailma, maapallo ja koko aurinkokunta, ovat rinnakkaisia, samojen lakien ja tapahtumien alaisia.

Mitä siis tapahtumat ja ajan merkit osoittavat? Jos kysymys tuntuu vaikealta, niin muistakaamme kuitenkin, että Mestari perin vakavassa äänilajissa kehoittaa asiaan syventymään. Ei auta olkapäiden kohaus, ei leveä puhe siitä, että me emme tiedä, tai ettei se meille kuulu, tai että kyllä vielä on aikaa. Jeesus nimenomaan huomauttaa, että tapahtumat voivat tulla yllättäen, niinkuin Nooan päivinä, ja myöhäistä on silloin pyrkiä „arkkiin” — ellei ole ollut arkkia rakentamassa.

Ehkä meillä yleensä teosofisissakin piireissä vallitsee sellainen ajatus, että nämä ovat liian kaukaisia asioita, jotka mahdollisesti sattuvat jossain aavistamattoman kaukaisessa tulevaisuudessa. Ja tietysti jokaisella on vapaus tuumailta miten tahtoo. Kuitenkin Pekka Ervast puhui tästäkin asiasta julkisissa esitelmissään ja sanoi, että „se ei ole niin kovin kaukainen asia”. Hän sanoi, että maapallomme ilma muuttuu niin eteeriseksi, että täällä ei voi elää, jos elää ja hengittää vain persoonallisia tunteita ja ajatuksia. Sellaiset ihmiset, jotka haluavat elää vain persoonallisissa tunteissa ja ajatuksissa, he tukahtuisivat täällä kuin kala kuivalla maalla. Siksi sellaisten ihmisten on

pakko siirtyä johonkin toiseen, alkeellisempaan maailmaan. Voidakseen edelleen elää tällä maapallolla, sen yhä eteerisemmäksi tulevassa ilmassa, täytyy ihmisten oppia hengittämään jumalallisia tunteita ja ajatuksia. Ja osata hengittää ja elää jumalallisissa tunteissa ja ajatuksissa sehän merkitsee, että taivasten eli Jumalan valtakunta elää ihmisissä, ja ihmiset taivasten valtakunnassa. Pyrkimyksiensä seurauksena he jatkuvasti puhdistuvat.

Siirrymme taas eteenpäin tutkimuksissamme ja kysymme: eikö maapallossamme ole samalla purkautuva ja tuleva esille sen oma entisyys, karma? Sillä niinhän täytyy ihmisessäkin tapahtua. Ei ihminen pääse määrätystä kohdasta ylitse, ellei hänen persoonallinen karmansa samalla tyhjene. Mikä siis on maapallon karma?

On huomattava, että niinkuin ihmisellä on useita ruumistuksia, niin on maapallollakin. Ihmisellä on satoja ruumistuksia, mutta „virtaan astuttuaan hänellä on seitsemän ruumistusta jäljellä”, niinkuin „Hiljaisuuden äänessä” sanotaan. Maapallomme nykyisessä elämässä puhutaan samoin seitsemästä ruumistuksesta. Kolmessa ensimmäisessä ruumistuksessaan, joita nimitetään Saturnus-, Aurinko- ja Kuumanvantaroiksi, on maapallo aste asteelta laskeutunut aineellisempaan olotilaan. Neljännessä, Maa-manvantarassa, jossa nykyään olemme (olemme olleet jo noin 300 miljoonaa

vuotta), ollaan alimpana aineessa. Jällellä olevissa kolmessa, joita nimitetään Jupiter-, Venus- ja Vulcanus-kausiksi, maapallo taas asteettain muuttuu henkisempään olotilaan.

Näinollen täytyy nykyisessä, neljännessä maapallon ruumistuksessa tapahtua ratkaiseva käänne, jotta planeettamme sitten pääsisi kohoutumaan henkeen päin. Tämä on tavallaan rinnakkainen ilmiö ihmisyyksilön neljännelle vihkimykselle vanhan kaavan mukaan, jonka silloin myös on ratkaisevalla tavalla voitettava karmansa ja noustava henkeen päin.

Mitä nyt tiedämme maapallomme kolmesta edellisestä ruumistuksesta? Saamme kuulla, että kussakin niissä myös jakautuivat silloiset ihmiskunnat, tai se johtava joukko, joka kussakin edellisessä luomiskaudessa vastasi ihmiskuntaa, että samoin nekin jakautuivat kahtia. Toiset läpäisivät tutkinnon, toiset jäivät luokalleen. Lähinnä edellisen eli Kuu-manvantaran tutkintonsa suorittaneita sanotaan Enkeleiksi, luokalleen jääneitä Lusifereiksi. Sitä edellisen eli Aurinko-manvantaran onnistuneita sanotaan Arkkienkeleiksi ja luokalleen jääneitä Ahrimaneiksi. Sitäkin edellisen eli Saturnus-manvantaran tutkintonsa suorittaneita sanotaan Ruhtinaiksi ja luokalleen jääneitä Saatanoiksi.

Nämä olennot samalla edustavat maapallomme kolmen edellisen ruumistuksen karmaa, huonoa ja hyvää. Luokilleen jääneet Lusiferit,

Ahrimanit ja Saatanat edustavat maapallomme huonoa karmaa, kun taas tutkintonsa suorittaneet Enkelit, Arkkienkelit ja Ruhtinaat edustavat maapallomme hyvää karmaa.

Kaikki tämä karma, huono ja hyvä, täytyy tulla ratkaisevalla tavalla esille ja vissiin määrään voitetuksi tässä neljännessä eli Maanvantarassa. Siis samoin kuin ihmisenkin neljännessä vihkimyksessä. Sikäli kuin se tapahtuu voi nykyinen ihmiskunta samalla kokea edellä esitetyn ratkaisevan tutkintonsa.

Vielä kuuluu asiaan, että kaikkiallinen Elämä, Kosmillinen Kristus, asteettaisesti, taso tasolta, lähenee maapalloamme, tullen lopulta aina meidän kemiallisfyysilliselle tasollemme asti. Vasta sitten voi ratkaiseva käänne tapahtua.

Ensin siis purkautuu Kuu-luomiskauden karma. Ei vain Lusiferien aiheuttama huono karma, vaan myös Enkeleitten hyvä karma, siis se, mikä oli kauneinta saavutusta Kuu-luomiskaudessa. Sitten purkautuu Aurinkoluomiskauden Ahrimanien huono karma ja Arkkienkeleitten hyvä karma, se, mikä oli voimakkainta saavutusta siinä luomiskaudessa. Viimeksi purkautuu Saturnus-manvantaran Saatanoitien huono karma ja Ruhtinaitten hyvä karma, siis se, mikä oli viisainta Saturnusluomiskaudessa. Sillä ylempien ja niihin liittyvän Kosmillisen Elämän avulla, jota myös

voidaan nimittää Kaitsemukseksi, voitetaan alemmat. Niinpä, jos käytämme omankin aurinkokuntamme kolminaisen Logoksen nimityksiä: Pyhä Henki, Poika ja Isä, silloin sanomme, että ensin Pyhä Henki voittaa Lusiferin, sitten Poika voittaa Ahrimanin ja viimeksi Isä voittaa Saatanan. Täytyy siis tapahtua kolme erikoista, suurta, jumalallista inkarnatiota: Pyhän Hengen, Pojan ja Isän, ennenkuin nykyisessä neljännessä luomiskaudessamme voi ratkaisu tapahtua.

Samalla, niinkuin jo sanoimme, liittyy tähän sellaiset kosmilliset tapahtumat, että aurinkokuntamme ulkopuolelta, itse äärettömästä elämästä, lähestyy Kosmillinen Kristus ja siinä yhteydessä Kosmillinen Isä (Kristus sanoo: Minä ja Isä olemme yhtä) asteettaisesti maapalloamme ja sen ihmiskuntaa. Sekin ottaa meidän maailmaamme kolme askelta. Ensimmäin, Pyhän Hengen valta-aikana, joka voittaa Lusiferin, kosmillinen Kristus on astraalitasolla. Tällä asialla on karmallinen pohjansa siinä, että Kuu-luomiskaudessa laskettiin aihe meidän astraaliruumiillemme. Sitten toisessa askelessa, Pojan yhteydessä, joka voittaa Ahrimanin, kosmillinen Kristus astuu eetteritasolle. Tällä taas on karmallinen taustansa siinä, että Aurinkoluomiskaudessa laskettiin pohja meidän eetteriruumiillemme. Kolmannessa askelessa, Isän yhteydessä, joka voittaa Saatanan, kosmillinen

Kristus-Isä-Tajunta astuu kemiallisfyysilliselle tasolle. Tällä on jälleen karmallinen syynsä siinä, että Saturnus-luomiskaudessa tuli laske-
tuksi aihe meidän kemiallisfyysilliselle ruumiillemme.

On luonnollista, että kaikki nämä kolme suurta tapahtumaa täytyy tapahtua, niinkuin jo sanoimme, ennen kuin maapallomme ja ihmiskuntamme tässä neljännessä luomiskaudessa, tällä kemiallisfyysillisellä tasolla, kykenee ottamaan ratkaisevan askelen.

Nyt seuraa kysymys: mitä ajan kello lyö? Mitä askeleita on otettu? Onko otettu yhtäkään askelta? Vai onko otettu yksi? Tai kaksi? Vaiko kaikki kolme?

Käykäämme tutkimaan.

Vanhan liiton aikana kosminen Kristus oli astraalitasolla. Kaikki uskonnot ennen Kristusta olivat Pyhän Hengen uskontoja. Lusiferit olivat pääasiallisesti karmallisina viettelijöinä. He olivat paratiisin viettelevä käärme. Kaikki suuret uskonnot, uskontojen Mestarit, pääasiallisesti edustivat Kuu-luomiskauden Enkeleitä. Niinkuin Uudessa Testamentissa Mooseksesta sanotaan, että hän oli enkelin kanssa vuorella, että enkeleitten toimenpiteestä hän sai lain. Sitten suurin ja järkevin vanhan liiton opettajista, Buddha, ruumistutti sen, mikä Kuu-luomiskaudessa oli ollut kaunista, henkeväntä. Buddha voitti tavallaan lopullisesti Lusiferin.

Sillä mikä on Lusiferien karmallinen vaikutus ihmiskunnassa? Se on tietoon pyrkiminen. Heitähän sanotaankin valon tuojiksi. Mutta mikä tässä on huonoa? Se on taipumus pyrkiä tietoon tiedon vuoksi, välittämättä seurauksista, välittämättä moraalista. He opettavat ihmisiä syömään tiedon puusta, hyvän- ja pahantiedon. Se voi johtaa pahaan, kärsimykseen, ja vasta sen kautta tietoon pahan ja hyvän eroituksesta. Vastapainoksi vanhat Mestarit opettivat, Enkeleitten vaikutuksesta, siveysoppia, moraalialia. Huippunsa tämä moraalinen pyrkimys saavutti Buddhassa. Buddha ei etsinyt tietoa tiedon vuoksi. Buddha, ollen maailman järkevin ihminen, etsi tietoa siinä mielessä, että ihminen pääsisi perille elämänsä tarkoituksesta, osaisi suorittaa tutkintonsa ja saavuttaisi nirvaanan, taivasten valtakunnan. Etenkin Buddha kruunasi voittonsa siten, että hän hylkäsi sellaisen uhrautumisenkin, mikä tapahtui sodassa. Hän hylkäsi sodan, kaiken tappamisen.

Buddhan suuresta voitosta huolimatta kosmillinen Kristus oli yhä astraalitasolla. Mutta pian Buddhan jälkeen tapahtui, että kosmillinen Kristus astui toisen askelen nykyiseen ihmiskuntaamme, tullen eetteritasolle. Se tapahtui Jeesus Kristuksessa. Kristus on sen jälkeen ollut jokaista ihmistä lähellä mystillisenä Kristuksena. Täten tuli mahdolliseksi vastaanottaa

Kristus fyysillisen tason päivätajunnassa. Sillä eetteritasohan kuuluu fyysilliseen tasoon, on sen näkymätön puoli.

Samalla ilmeni, tai tämän aikaansai aurinkokuntamme kolminaisen Logoksen Poika. Tuli ilmi se, mikä oli suurinta, voimakkainta ja henkevirtä Aurinko-luomiskaudessa, Arkkienkelien elämässä. Tuli mahdolliseksi voittaa Ahrimanien karmallinen vaikutus. Mikä taas on tämä vaikutus? Lyhyesti sanoen se on pyrkimys materialismiin. Ahrimanit eivät Lusiiferin tavalla pyri vain tietoon tiedon vuoksi, vaan he samalla, tai ennen kaikkea, pyrkivät aineeseen, materiaan. Nyt tämän ahrimanisen vaikutuksen voittavat Arkkienkelit Pojan johdolla, tai ennen kaikkia Poika itse. Jeesus Kristus on tässäkin suhteessa tuonut uutta, täydentänyt Buddhan saavutusta. Buddha ratkaisi kaikkinäkevän järkensä valossa asian siten, että on tietoisesti luovuttava aineesta. Siinä on jokseenkin määräävänä kielteinen sävy elämään yleensä. Jeesus Kristus ratkaisee suhteemme aineeseen toisella, aktiivisemmalla tavalla. Hän ei Ahrimanien tavalla pyri aineeseen, eikä myöskään Buddhan tavalla kieltäydy siitä. Lyhyesti Jeesus Kristus sanoo näin: älä vajoa aineeseen äläkä pakene sitä, vaan voita se aina, alinomaan, joka päivä. Älä ole aineen palvova orja, vaan ole sen herra, pane se aina ja alituisen palvelemaan rakkautta, totuutta,

Jumalaa. Siten aine, aineen rikkaus ja mahti, tulee sinussa, ihminen, Jumalan astinlaudaksi. Illoitse, ihminen, siitä, että sinulla henkiolentona on tilaisuus ja mahdollisuus alistaa aineen mahti jumalallisen totuuden, viisauden ja rakkauden palvelukseen.

Näin nyt selvästi huomaamme, että nykyisessä Maa-manvantarassa on tapahtunut kahden edellisen luomiskauden, kuu- ja aurinkokauden, karmallinen purkautuminen, ei vain huonon karman, vaan myöskin parhaimman. Samoin, että kosmillinen Kristus on tullut astraaliselle ja eetteriselle tasolle.

Entä kolmas, se, jossa Isä voittaa Saatanan? Jossa kosmillinen Kristus-Isä-Tajunta astuu kemiallisfyysilliselle tasolle?

Juuri tästäkin Jeesus Kristus sanoo, ettei aikaa eikä hetkeä tiedä Poikakaan, vaan Isä yksinänsä.

Kysymme ensiksi: miksi vain Isä sen tietää? Luonnollisesti siksi, että Isä on lopuksi eniten vastuussa kaikesta.

Samalla, niinkuin jo edellä puhe oli, Jeesus kuitenkin kehoittaa valvomaan ja ottamaan huomioon tapahtuvat enteet ja tosiasiat. Ja yksi huomattava merkki on se, että Isän tullessa sodat eivät vielä ole loppuneet. Päinvastoin sotaisuus on saavuttanut suuren vallan: saamme kuulla sanomia sodasta ja onnettomuuksista. Ja onhan sota meidän päi-

vinämme muodostumaisillaan yleismaailmalliseksi. Sota uhkaa niellä kaikki. Sivumennen voimme tässä yhteydessä muistaa, että kuuluisa Nostradamus jo ennusti, että perkele tekee kolme rynnistystä ihmiskuntaa vastaan. Ne tapahtuisivat sadan vuoden väliajoilla. Ensimmäinen oli Ranskan vallankumous, sen jälkeinen hirmuvalta ja Napoleonin sodat, joissa paljon ihmisiä kuoli. Toinen oli n.s. maailmansota vallankumouksineen ja sen jälkeisine hirmuvaltoineen, etenkin Venäjällä, joissa kaikissa on paljon ihmisiä tuhoutunut.

Kolmas maailmansota uhkaa vielä — elleivät kansat sitä ennen tule järkiinsä. Tuo uhkaava kolmas yleismaailmallinen sota voi olla kohtalokas kristikunnalle, länsimaiselle sivistykselle. Vain pohjoinen Eurooppa ehkä voisi säilyä; josta uusi sivistys, todellinen kristinusko, sitten voisi lähteä. Sitä ennen tuo uusi uskonto luonnollisesti on täytynyt syntyä. Vaikeiksi käyneissä synnytystuskissaan kansat sitten omaksuisivat tuon uuden uskonnon.

Ensiksi voimme siis panna merkille, että ihmiskunta on joutunut yleismaailmallisiksi muodostuvien sotien vyöhykkeeseen. Ihmiskuntaa kannustaa suunnaton pelko, pohjaton ahneus ja rajaton vallanhimo.

Nytpä sopiikin kysyä: mikä on Saturnusluomiskauden huono karma, Saatanoitteen vaikutus? Keskeisenä se on väkivaltainen, rajaton

vallanhimo. Se on Saatanoitten vaikutus ihmiskunnassa. Ja se vaikutus näkyy siinä, että ihmiskunnan elämä on muodostumaisillaan, niinkuin sanoimme, yhdeksi yleismaailmalliseksi sodaksi.

Entä sitten Ruhtinaitten ja kiertotähtemme hyvä karma? Entä Isä, joka voittaa Saatanan? Entä Kaitselmuksen apu? Osaammeko niistä nähdä joitain merkkejä?

Kyllä. Jos nim. osaamme ja tahdomme nähdä ja ymmärtää tapahtuvat tosiasiat.

Ilmeisenä näkyy tämä ensiksi siinä, että ihmiskunnalle on annettu teosofis-ruusuristiläinen elämänymmärrys. Ihmiskunnan tarve on tehnyt välttämättömäksi ja yleinen sivistys ja kehitys mahdolliseksi, että meille nyt selvään ja suoraan, selvemmin ja suoremmin ja perusteellisemmin kuin ehkä milloinkaan ennen, julistetaan elämän suuria totuuksia, sitä totuutta, joka vastaanotettuna tekee ihmisen vapaaksi.

Ensimmäinen vapauttava totuus on se, että me ihmiset olemme veljiä keskenämme. Riiteleminen ja sotiminen ei ainakaan enää kuulu eikä sovi meille. Veljinä meille kuuluu: auttaa toisianne. Tällä totuudella on juurensa siinä vielä syvemmassä totuudessa, että me hengessämme kuulumme Elämän Ykseyteen. Sen tähden meille sanotaan: rakastakaa hengen ykseyttä, Jumalaa, ja toinen toisianne. Tämä

on tuleva meille nyt järjelliseksi selviöksi. Ainainen epäily ja umpimähkäinen totena pitäminen eivät sovi. Ne juuri ovat vieneet kristikunnan kuiluun. Totuuteen täytyy perusteellisesti syventyä, tehdä se eläväksi mietiske-lyssä ja kokemuksessa, tiedossa ja taidossa.

Teosofis-ruusuristiläinen sanoma on siis Ruhtinaitten ja ihmiskunnan hyvän karman, se on Isän, se on Kaitselmuksen erikoisesti nykyään ihmiskunnalle antaman avun elämänymmärryksellinen puoli. Mutta tämän takana ja sen aiheuttajana on uusi kosmellinen vuodatus maapalloomme ja ihmiskuntaamme. Pekka Ervast puhuu tästä vuodatuksesta erikoisesti kirjoitussarjassaan: „Pari päivän kysymystä”, julaistu Ruusu-Ristissä v. 1930. Kirjoituksessa sanotaan, että kosmellinen vuodatus alkoi v. 1875, jolloin teosofinen liikekin alkoi, ja että H. P. Blavatsky oli vuodatuksen vastaanottaja. Mutta Pekka Ervast jatkaa, että noin viisikymmentä vuotta myöhemmin, alkaen kevät-tasauspäivästä v. 1926, tuo kosmellinen vuodatus tuli planeettamme fyysilliseen tasoon, noin parin vuoden aikana. Pekka Ervast sanoo, että tämä kosmellinen vuodatus tuli keskusauringko Siriuksesta ensin meidän aurinkoomme. Sen vastaanotti aurinkokeskuksen Kuninkaallinen Neuvosto, joka pitää siunaavan kätensä kaikkien planeettojen yli ja näyttää kiertotähtien keskusloosheille, mitä milloinkin on tapahtuva.

Tämä mannasateena maapalloomme tullut kosmillinen vuodatus vaikuttaa ikäänkuin uutena luonnonvoimana. Fyysillisen tason elämässä se vaikuttaa ensin levottomuutta, maanjäristyksiä ja onnettomuuksia. Ihmisten elämässä vaikuttaa se siten, että jokaisen ihmisen sisäinen, piilossakin oleva sisältö, paha tai hyvä, pyrkii voimakkaammin esille. Ihmisten on, enemmän kuin ennen, ilmennettävä sisäistä itseään. Tästä m.m. johtuu, että kun aseihin luotetaan ja armeijoita luodaan, niin sotaa ei voida välttää. Aseellinen rauha on mahdoton. Kahden Herran seuraaminen käy yhä vaikeammaksi.

Toiselta puolen myös hyvä pyrkii entistä voimakkaammin esille. Kun ihminen vapaaehtoisesti valitsee Kristuksen vuorisaarnan ojenusnuorakseen, niin siinäkin, Mestarin seuraamisessa, tuo kosmillinen vuodatus on nyt apuna.

On siis tapahtunut uusi kosmillinen vuodatus aurinkokuntamme rajojen ulkopuolelta aurinkokeskuksen välityksellä meidän maapalloomme. On tapahtunut sellaista kuin Jeesus Kristuksen päivinä. Silloinkin maapallon aura muuttui. Se sai uutta sisältöä. Samoin on nyt tapahtunut. Jumalan totuuden tietoa, järkeä, muistia edustavan Pyhä Henki-ryhmän ja Jumalan rakkautta, tunnetta, viisautta, oppia ja kunniaa edustavan Poika-ryhmän lisäksi on

ilmentynyt Jumalan tahtoa, valtaa ja majesteettiutta edustavan Isä-ryhmän vuodatus. Kosmillinen Kristus-Isä-Tajunta on tullut kemiallisfyysilliselle tasolle asti.

Tämä seikka näkyy myöskin teosofis-ruusu-ristiläisessä elämänymmärryksessä. Pekka Ervastin opetuksessa näkyy Tahdon — jota ihmisen kolminaishengessä edustaa Aatma — esille astuminen. Opetuksissaan Pekka Ervast sanoo, että usko on tahdon asia. H. P. Blavatsky opettaa, että usko on Manaksen, järjen asia. Usko ei ole jonkun opin umpimähkäistä totena pitämistä, vaan usko on opetuksien ja totuuden järjellistä ymmärtämistä. Se on Blavatskyn opetus. Blavatsky edustaakin vanhan liiton parhainta saavutusta. Merkiksi siitä hän pukeutui buddhalaiseen munkin kaapuun. Mutta kosmillisten vuodatusten kautta asiat ja mahdollisuudet ovat täydellistyneet. Siksi Pekka Ervast sanoo, että usko on tahdon, aatman asia. Hän sanoo, että varsinainen henkinen elämä alkaa aatmasta, jolloin buddhi ja manas ovat mukana aatman ominaisuuksina.

III.

VIHKIMYSTEN SARJAT.

Jatkaaksemme tutkimuksiamme kysymme nyt: jos kului miljoonia vuosia vanhassa liitos-
sa, Pyhän Hengen johtaessa, joka vasta
Buddhassa saavutti kauneimman täyttymyk-
sensä, niin kuinka on ymmärrettävä, että toi-
set, Pojan ja Isän inkarnatiot, ovat tapahtuneet
näin pian? Kosmillisen Kristuksen inkarnatio
tapahtui vain noin 600 vuotta Buddhan jälkeen,
ja nyt, noin pari tuhatta vuotta myöhemmin,
olisi tapahtunut Isän inkarnatio. Miten tämä on
ymmärrettävä?

Asia käy ymmärrettäväksi ajatellessamme,
että Jumalan kaikki kolme olemuspuolta, tai
aurinkokuntamme kaikki kolme johtavaa
Logos-hierarkiaa, kuitenkin toimivat ykseydes-
sä. Kaikki ovat olleet alusta asti toiminnassa.
Pitkällä alkutaipaleella nämä suuret tajunnat
ovat olleet enemmän sisäisinä, esoteerisina voi-
mina. Kun sitten yksi niistä pääsi ratkaisevalla
tavalla esille Buddhassa, niin pian sitten saat-
toivat päästä toisetkin, Poika ja Isä.

Tulemme sitten seuraavaan kysymykseen: kun on Kristuksen jälkeen puhuttu kahdesta liitosta, vanhasta ja uudesta, niin eikö Isä-inkarnation jälkeen pitäisi puhua kolmesta liitosta?

Kysymys on asiallinen ja vastaamme siihen, että niin kyllä voitaisiin tehdä. Mutta toinen asia on, onko se tarpeellista, tai edes parhaiten asiallista. Kenties joku muu jako ja nimitys on ytimekkäämpi, asiallisempi, valaisevampi.

Tulemme nyt Pekka Ervastin kirjaan „Täh-tikoulut”, jonka esitykset ovat perustavaa laa-tua näissä asioissa. Siinä puhutaan henkisestä elämästä vihkimyksinä. Ensiksi Pekka Ervast esittää, että on ollut alunperin kymmenen suur-ta vihkimystä. Ja sellaisina ne ovat edelleenkin vanhan liiton koulussa. Sitten Jeesus Kristuk-sen yhteydessä asiat syventyivät, niin että en-simmäinen suuri vihkimys tällä syvennetyllä tiellä vastaakin neljättä vihkimystä vanhalla tiellä. Mutta Pekka Ervast ei rajoitu tähän-kään, vaan vihkimykset syventyvät edelleen. Tulee kolmas vihkimysten sarja, jossa ensim-mäinen vihkimys vastaa jo seitsemättä suurta vihkimystä vanhalla tiellä ja neljättä vihki-mystä toisessa vihkimysten sarjassa. Siis sen-sijaan, että puhuttaisiin kolmesta liitosta, pu-hutaankin vihkimysten kolmesta sarjasta. Ja pääotsikoiksi Pekka Ervast asettaakin merkit-sevät nimitykset. Ensimmäiseen vihkimysten sarjaan: „Pyhä Henki”, toiseen sarjaan: „Kos-

millinen Kristus, Poika” ja kolmanteen sarjaan: „Isä”.

Tässä on huomattava eräs tärkeä seikka. Koska myöhempi, syvempi, aina sisältää itseensä edellisen, niin, jotta asia kävisi täysin ymmärrettäväksi, voitaisiin kolmannen vihkimys-sarjan otsikoksi kirjoittaa: „Kosmillinen Kristus, Poika, Isä”. Mutta ymmärrettäessä mistä on kysymys kirjoitetaankin vain lyhyesti: „Isä”.

Ymmärrämme paremmin tämän kosmillisen kehitysjärjestyksen Pyhästä Hengestä Poikaan ja Isään jos ajattelemme vastaavaa psykologista heräämistä yksilössä. On sanottu, ettei kukaan tule Isän tykö muuten kuin Pojan kautta, eikä kukaan ymmärrä Poikaa muuten kuin Pyhän Hengen avulla.

Pyhä Henki on siis ensin osattava ottaa vastaan. Ja koska Pyhä Henki on se, joka valaisee ihmisen ymmärryksen, niin Pyhän Hengen ensimmäinen vastaanotto on siinä, että meistä tulee järjellisiä totuudenetsijöitä, jotka emme tyydy sokeaan totenapitämiseen, vaan syvennymme asioihin, hankimme itsellemme järkevän elämänymmärryksen, sellaisen kuin voimme saada historiallisten Mestareiden opetuksiin syventymällä.

Mutta toiseksi Pyhän Hengen vastaanotto on vielä siinä, että se vastaanotettuna vaikuttaa moraalisesti oikeudellisesti, hedelmöittävästi.

Puhdistuva sielumme tulee neitseeksi, joka hedelmöittyy ja tulee raskaaksi Pyhästä Hengestä. Ja niin sielumme synnyttää Pojan. Poika vuorostaan puhdistaa sydämemme, joka on kuin eläinten talli, kuin eläimellinen markkinahuone. Poika meissä ottaa käteensä itsekasvatuksemme karmallisen ruoskan, joka punotaan oman karmamme „nuorista”, s.o. karmallisista siteistä, ja niin puhdistaa sielumme temppelin eläimellisestä itsekkyydestä.

Kun Pyhä Henki ja Poika näin ovat tulleet vastaanotetuiksi sisäisesti, kun sielumme muuttuu Jumalan huoneeksi, silloin tulemme Isän luo siten, että Jumalan valtakunta elää meissä. Silloin olemme tulleet siihen, ainakin valmistavasti, josta Pekka Ervast sanoo — niinkuin edellä puhe oli —, että varsinainen hengen elämä alkaa tahdosta, aatmasta, jolloin buddhi ja manas ovat läsnä aatman ominaisuuksina; jolloin Poika ja Pyhä Henki ovat läsnä Isässä.

Tästä syystä Pekka Ervast opetuksissaan erikoisesti tehostaa, että me emme ymmärrä Kristusta, ellemme ensin tutustu vanhoihin uskontoihin. Kun ensin perusteellisesti tutustumme vanhoihin uskontoihin, vanhojen Mestareiden oppeihin, heidän filosofiaansa ja siveysoppiinsa, vasta sitten meillä on mahdollisuuksia ymmärtää Kristusta ja Hänen oppiaan. Jos me muutoin vaan, umpimähkään, luulemme olevamme kristittyjä, niin olemme korkeintaan

vain n.s. kristittyjä. Ja jos me tällaisina n.s. kristittyinä luulemme olevamme Isän tykönä, niin meistä sukeutuukin vain väkivaltaisia, vallanhimoisia tyranneja.

— — —

Etenemme jälleen tutkimuksissamme uuteen kysymykseen. Edellä oli puhe siitä, että maapallomme kolmen edellisen ruumistuksen karma, Lusiferien, Ahrimanien ja Saatanoitten karma, purkautuu ja täytyy tulla vissiin määrään lunastetuksi meidän neljännessä luomiskaudessamme. Nyt huomaamme, että Pekka Ervast jakaa tämän kolminaisen karman kunkin kolmen vihkimyssarjan osalle siten, että Lusiferien karma, tietämättömyys, tulee Pyhän Hengen kohdalle, Ahrimanien karma, sairaus, itsekkyyys, tulee kosmillisen Kristuksen, Pojan kohdalle ja Saatanoitten karma, köyhyys, kuolema, Isän kohdalle.

Pyhä Henki siis, joka valistaa ymmärryksemme, tekee työtä tietämättömyyden voittamiseksi. Vanhassa, Pyhän Hengen liitossa tehtiinkin työtä etupäässä tämän asian vuoksi. Niinpä Buddha nimenomaan selittikin, että kaikki kärsimys ja kurjuus johtuu tietämättömyydestä.

Sitten Pojan ryhmän kohdalle tulee sairaus, itsekkyyys. Kristuksessa Jumala tuli puhtaana rakkautena eetteritasolle ja ihmisten sieluun; tuli ihmisten sieluun, niinkuin sanotaan, mys-

tillisenä Kristuksena. Tästä tuli tavallaan uusi sielullinen pulma, niinkuin Pekka Ervast sanoo kirjassaan „Laki vaiko evankeliumi?” Ihmiset tulivat uudella tavalla tietoisiksi siitä, että heidän sielussaan asui taivaisiin pyrkivä ihanne ja maahan vetävä itsekkyyys, synti. Jalot ja nerokkaat ihmiset, sellaiset kuin runoilijat Viktor Rydberg ja Goethe, tunsivat sen erittäin selvästi. He itse sanoivat, että heidän sielussaan on alituinen ristiriita, siellä asuu kuin kaksi voimaa, joista yksi kohottaa ylöspäin, toinen painaa alaspäin.

Tämä johtuu siitä, että Kristus on herättänyt korkeamman, puhtaan ihanteen, mutta samalla herää ja astuu sielun pohjalta esiin vanhat, persoonalliset, itsekkäät tunteet ja pyyteet. Jalo ihminen tuntee täten itsensä suureksi syntiseksi. Niinpä kristikunnassa on melkein ylpeily tästä asiasta. On ylpeilty siitä, että me olemme syntyisiä, että meillä on synnin tunto, jota pakanoilla ei ole ollut. Mutta tässä ei ole mitään ylpeiltävää. Tulee vaan ymmärtää, että Kristuksessa astui ihmisten sieluun uusi voima, kohottava, puhdistava. Meidän tulee nyt, Kristusta ja Hänen oppiaan seuraten, puhdistua ja vapautua itsekkyydestämme.

Täten siis selvästi näkyy, että Pojan, kosmilisen Kristuksen lihaantuminen ihmiskuntaan, on tapahtunut. Suurena voimana se vaikuttaa meissä, auttaa pääsemään synnistä, itsekkyy-

destä, sairaudesta. Sillä itsekkyyys on suurin ja syvin sairaus, niinkuin Pekka Ervast sanoo.

Nyt seuraa tärkeä kysymys: voimmeko huomata mitään erikoista yltymistä köyhyyden ja kuoleman esiintymisessä? Sillä joutuvathan karmalliset vaikeudet Isän vihkimyssarjan kohdalle. Jos siis Isä on inkarnoitunut ihmiseen ja ihmiskuntaan, seuraa tästä, että köyhyys ja kuolema jollain erikoisella tavalla elävöityvät — jotta nekin voitettaisi.

Olemmeko siis joutunut kokemaan jotain erikoista näissä asioissa?

Katsokaamme. Ensiksi köyhyys. Tässä asiassa olemme jo ennättäneet kokea jotain aivan uutta. Ennen taisteltiin köyhyyttä, nälkää ja hallaa vastaan siten, että kehitettiin maanviljelystä ja yleensä tuotantoa, Tässä asiassa ihmiskunta on jo oikeastaan päässyt voitolle. Loistava teknillinen kehitys on sen tehnyt mahdolliseksi. Mutta silloinpa avautuikin uusi pulma: liikatuotanto, josta johtui työttömyys ja sitä seuranneet taloudelliset vaikeudet. Oikeastaan tämä on jotain uutta ihmiskunnan historiassa. Samalla se selvästi osoittaa, että köyhyys ei ole voitettavissa vain aineellisen tuotannon avulla.

Toinen ilmiö köyhyyden suhteen on se, että maailman mahtavat sivistyskansat, jotka erikoisesti ovat ylpeilleet korkeasta aineellisesta sivistyksestään, ne ovat joutuneet, yksi toisensa jälkeen, taloudelliseen vararikkoon. Ne eivät

ole voineet lunastaa tunnusteitaan, seteleitään. Toiset kansat jättivät setelinsä kokonaan lunastamatta, toiset ottivat akordin, s.o. ryhtyivät jostain alennetusta arvosta seteleitään lunastamaan. Siihen nöyryytykseen saivat alistua Euroopan ja Amerikan rikkaimmat ja mahtavimmatkin valtakunnat.

Samoin kävi lainoille. Siinä tuli jotenkin täydellinen vararikko. Sekä pienemmät että maailman mahtavimmatkin valtakunnat lopettivat sotelainojensa lyhentämisen. Sanomalehdistä olemme jatkuvasti lukeneet, että pieni Suomi on ollut ainoa, joka on säännöllisesti lyhentänyt n.s. sotavelkojaan Amerikalle. — Me ehkemme ole täysin oivaltanut, mikä valtaisa opetus tähän länsimaisen sivistyksen taloudelliseen vararikkoon sisältyy. Sillä meidän olemme aina epäilleet Mestarin käytännöllistä pätevyyttä nimenomaan taloudellisissa asioissa. Ainakin taloudellisissa asioissa kristikunta on uskonut olevansa Mestariaan pätevämpi. Ja nyt me elää retuutamme taloudellisessa vararikkotilassa! Ehkä tämä kokemus viekin meitä lähemmäksi Mestaria? Ehkä alamme vähitellen aavistaa, että Mestari on Mestari juuri siksi, että hän on sekä teoriassa että käytännössä ratkaissut ihmiselämän sekä sielulliset että taloudelliset pulmat, elämän ja kuoleman arvoitukset. Kun me emme halua ratkaista elämän ja kuoleman kysymystä, niin emme myöskään kykene rat-

kaisemaan taloudellista kysymystä. Pekka Ervast sanookin, että kuolema on kaikista suurin köyhyys.

Näin johdummekin köyhyydestä kuolemaan. Kysymme: onko kuolema astunut näyttämölle jotenkin erikoisella tavalla? Vastaamme: on. Tämä tulee näkyviin siten, että kansat joutuvat yhä yleisemmiksi, yleismaailmallisemmiksi ja verisemmiksi käyvissä sodissaan syöksymään omiin ja toistensa pistimiin. He joutuvat täten ottamaan kuoleman omiin käsiinsä väärällä tavalla, kun eivät halua ratkaista asiaa oikealla tavalla. On kuin maapallon alempi henki vaatisi tilille ja sanoisi: koska te ette tahdo maksaa sitoumuksianne rahassa, niin maksakaa hengel-
länne, verellänne!

Ja jollain tavalla kansat ovat jo alistuneetkin tähän vaihtoehtoon. Kansat uhraavat rahansa mielummin uusiin sotavarustuksiin, uuden sodan aikaansaamiseen, kuin entisten sotavelkojensa maksamiseen. Siten he ovat valinneet tiensä. Kansat ovat vaan saaneet valmistusaikaa, valmistuakseen mahtavaan veriuuhriin. Innostus on suuri. Sotateollisuus toimii kaikin voimin. Siksi ei nyt ole työttömyyttä. Eikä pulaa. Tähän asiaan riittää rahaakin loppumat-
tomiin. Sillä siihen ollaan innostuneita. Velkojen maksuun ei riittänyt rahaa. Sillä siihen ei ollut innostusta. Niin, kun velkoja piti maksaa, silloin talouselämän pyörät uhkasivat pysäh-

tyä. Mutta kun rahoja syydetään sotateollisuuden, silloin kaikki käy mainiosti. Se riippuu siitä, mihin ollaan innostuneita. Sota ja verenvuodatus hurmaa. Siksi kansat ovat nyt tavattoman innostuksen vallassa. On kuin ne todellakin valmistuisivat suureen, hurjaan hurmion juhlaan — antamaan verensä velkojensa hyvikkeeksi.

Juuri tässä ja tällä tavalla on köyhyys, kuolema astunut valtavalla tavalla ihmisten julkiseen elämään. Kansat ovat tulleet valinneeksi verisen uudestisyntymisen tien. Kyllä sekin on itsessään tuskallista. Kaiken sen ohella Isän ääni kuuluu: mitä hyödyttää teidän mahtavuutenne, sillä teidän on — kuoltava. Ettekö jommarrä tätä. Ihmisten ja kansojen on todella nöyryyttävä elämän ja kuoleman majesteetin edessä. Isän avulla on ruumiimmekin pelastettava. Siksi sitä ei saa tuhota.

— — —

Siirrymme jälleen uuteen kysymykseen. Nähtyämme miten Isän vihkimyssarjan osalle kuuluva köyhyyden ja kuoleman karma on erikoisella tavalla astunut ihmisten elämään, nousee kuin itsestään kysymys, missä tulee näkyviin se Isän majesteettius, joka katkaisee kärjen kuolemalta? Onko kuolemalta mitenkään erikoisesti kärkeä katkaistu?

On kyllä. Tämä näkyy eli pilkistää esiin siinä, että korkeimmat tietäjät, totuuden julistajat,

valon tuojat ovat saavuttaneet sen verran jalansijaa ihmisten keskuudessa maan päällä, että heitä ei enää ruumiillisesti tapeta. Tuntuu kuin tämä olisi alustavasti vaikuttanut jo jonkun aikaa, ehkä vähin uskonpuhdistuksen ajoista asti. Mutta teosofis-ruusuristiläisen liikkeen aikana on tapahtunut huomattava muutos. Jos sellaiset työntekijät kuin Pekka Ervast ja H. P. Blavatsky olisivat esiintyneet joitakin satoja vuosia sitten, niin jokseenkin varmasti heidät olisi tapettu. Nyt on tilanne muuttunut. Jumalan majesteettius on ottanut kärjen kuolemalta. Emme mene sanomaan, etteikö poikkeuksia voisi vieläkin sattua. Mutta tilanne on kuitenkin muuttunut. Valon tuojilla voi olla muunlaista marttyyriutta kestettävänä. Esim. ymmärtämyksen ja kannatuksen puute.

Mutta jo tälläkin seikalla, että varsinaisia valon tuojia ei enää ruumiillisesti tapeta, on suuri merkitys. Sillä tällöin voivat he kuitenkin jonkunlaisissa mahdollisuuksissa jatkaa Mestarin työtä. Heidän työnsä avulla ihmiset oppivat paremmin ymmärtämään elämää ja voittamaan toisiakin karmallisia vaikeuksia: köyhyyttä, itsekkyyttä, sairautta, tietämättömyyttä. Niinpä köyhyyden pulma saa uutta valaistusta. Opitaan alkamaan ylhäältäkin päin. Opitaan ymmärtämään, että on ainakin kahdenlaisia köyhiä, orpoja ja leskiä. Muistammehan, että on puhuttu milloin „lesken rovosta”, milloin „les-

ken kukkarosta”, „vakkasesta” tai „astiasta”. Yleensä tämä lienee tuonut mieleemme vain tavallisen köyhäin avustuksen. Ja hyvä niinkin. Emme ole ehkä ymmärtäneet, että suuria vihit-tyjä, jotka ovat kaikesta luopuneet, on myös sanottu „lesken pojiksi”.

Keitä taas ovat nuo „lesket”? On selvää, että kysymys ei ole ensinkään tavallisista leskistä, joiden puoliso on kuollut. Niinkuin „lesken poika” niin myös „leski” on symbolinen nimi henkisessä elämässä. „Leskiä” ovat sellaiset ihmiset, jotka ovat henkisesti siten hereillä, että heidän kiintymyksensä katoavaisuuden elämään on jossain määrin „kuollut”. He eivät ole enää „avioliitossa” n.s. maailman kanssa. Siten he ovat jääneet „leskiksi”, yksinäisiksi. He ikävöivät henkeä, Jumalaa, Mestaria. He oppivat ymmärtämään noita yksinäisiä „orpoja”, „lesken poikia”, valon tuojia. He antavat niille myötätuntonsa, ottavat heidät kuin pojikseen. Vanhaan aikaan olikin tapana, että nämä „lesken pojat” kulkivat ympäri, kantaen „lesken kukkaroa” eli astiaa, johon panivat almunsa ne, jotka halusivat. He eivät keltään mitään pyytäneet. Mutta „lesket” mielellään laskivat almunsa heidän astiaansa.

Nyt on tilanne tässä suhteessa muuttunut. Ja tulee yhä muuttumaan. Vaikka meillä vieläkin on sellainen käsitys, vanhasta tottumuksesta, että Mestarin tulee olla jotenkin kuin kerjäläi-

sen asemassa, niin se käsitys tulee perusteellisesti muuttumaan. Vuorisaarnan Mestari ja Hänen henkinen työnsä tulee saamaan yhä enemmän „leskien” tietoista tukea, siveellistä ja taloudellista kannatusta. He tekevät sen vapaaehtoisesti. Mestari muuttuu siten kerjäläisen asemasta ystävän, isän, kuninkaan asemaan. Ja silloin, niin, silloin ihmisten ja ihmiskunnan taloudellinen pulma selviää siinä sivulla. Kaikki tämä vaikuttaa taaksepäin siten, että toisetkin karmalliset vaikeudet: itsekkyyys, sairaus, tietämättömyys voitetaan myös siinä sivulla. On muistettava: ensin Jumalan valtakunta ja kaikki muu seuraa siinä ohella, vähemmällä puuhalla.

I V.

YMPYRÄ YMPYRÄN SISÄLLÄ.

Luonnollisesti maapalloomme ja ihmiskuntaamme tapahtuu pienempiä ja suurempia henkisiä sysäyksiä ja vuodatuksia. Niinpä meille sanotaan, että Buddhan määräyksestä Salainen Veljeskunta on jo useina vuosisatoina antanut länsimaille apuaan jonkun lähettiläänsä kautta. Tällainen lähettiläs oli kahdeksannellatoista vuosisadalla kreivi de Sain-Germain. Yhdeksännellätöista vuosisadalla oli lähettiläänä H. P. Blavatsky. Ja Blavatsky sanoo Teosofian Avaimessa: „älkää luulko, että mestarit lähettävät ketään maailmaan ennen vuotta 1975”. Mutta luonnollista on, että esim. Buddha itse oli sellainen lähettiläs, joita ei niin tiheään esiinny. Samoin Jeesus Kristuksen ja Johannes Kastajan esiintyminen yhteensä olivat sellainen tapahtuma, joita ei niin vaan tapahdu, Ja onpa Blavatsky myöskin sellainen lähettiläs, joka ei rajoitu ainoastaan vuosisatalähettilääseen. Tämänkin huomaamme siitäkin, että Valkoisessa Veljeskunnassa vakavasti neuvoteltiin, milloin

teosofinen sanoma on ihmiskunnalle annettava. Sanotaan, että useat Veljet olivat sitä mieltä, että aloite olisi tehtävä myöhemmin, ehkä seuraavalla vuosisadalla. Mutta kaksi Mestaria, Moorja ja Kuthumi, katsoivat ajan tulleen jo viime vuosisadalla ja ottivat vastuulleet teosofisen liikkeen alkuunpanemisen. Teosofinen liike, teosofis-ruusuristiläinen sanoma kokonaisuudessaan, on siis selvästi enemmän kuin vuosisatasysäys.

Edellä olemme jo ymmärtäneet, että tässä meidän neljännessä luomiskaudessamme tapahtuu kolme suurta vuodatusta. Asialliset syyt aiheuttavat tämän. Yksi ja lähin syy on siinä, että meidän ihmisten oma olemus on kolminainen. Tämän kolminaisuuden voimme sanoa näin: ruumis, sielu ja henki, tai näin: aatma, buddhi, manas, s.o. tahto, tunne, järki. Toinen kolminaisuus, sanokaamme karmallinen syy on siinä, että maapallollamme itsellään on kolme edellistä ruumistusta vastattavanaan: kuu-, aurinko- ja saturnus-kaudet. Kolmas kolminaisuus on siinä, että meidän aurinkokuntamme aurinkokeskuksen Kuninkaallinen Neuvosto, jota myös voimme nimittää Logos-Looshiksi, myös on kolminainen; jota kolminaisuutta nimitämme: Isä, Poika ja Pyhä Henki. Tämä kolminaisuus täytyy loppujen lopuksi ilmestyä ja käytännöllistyä ihmisten keskuudessa. Se ilmestyy siten, että tapahtuu kolme suurta jumalallista

inkarnatiota. Edellä olemme nähneet, että kaikki nämä kolme ovat nyt tapahtuneet. Yhtenä järjestelyseurauksena tästä on, että henkinen elämä, vihkimykset, nyt esiintyvät ja toimivat kolmena sarjana: Pyhän Hengen, Kosmillisen Kristuksen, Pojan, ja Isän.

Tässä on huomattava yksi perin tärkeä asia. Tämä: vaikka Logos-Looshi, Jumalan Valtakunta, näin on täydellisenä astunut planeettaamme ja ihmisten keskuuteen, niin planeettamme ja ihmiskunta ei kuitenkaan vielä ole astunut sisälle tähän Logos-Looshiin, tähän Jumalan Valtakuntaan. Se tapahtuu vähitellen, yksilöittäin. Siihen astutaan sisälle asteittain, askel askeleelta, vihkimys vihkimykseltä. Siihen astuu jokainen yksilö omakohtaisella pyrkimyksellään. Siihen astutaan henkisesti elämällä ja henkisessä uudestisyntymisessä. Sen tähden puhutaan Kristuksen toisesta tulemisestä. Sen tähden voitaisiin puhua myöskin Isän toisesta tulemisestä. Ensimmäinen tuleminen kummassakin on tapahtunut. Toinen tuleminen on siinä, että ihmiset sisäisesti syntyvät Kristukseen, että he sisäisesti syntyvät Isään. Kristuksen ja Isän toinen tuleminen on henkinen asia, sisäinen asia, joka toteutuu jatkuvasti. Vasta kaukaisessa tulevaisuudessa maapallo varsinaisesti, käytännöllisesti, muodostuu Jumalan Temppeliksi. Vasta kaukaisessa tulevaisuudessa ihmiskunta kokonaisuudessaan on

ennättänyt astua sisälle Logos-Looshiin, Jumalan Valtakuntaan. Mutta historiallinen ja käytännöllinen tosiasia on, että Temppelin perustus on laskettu, että kolme suurta Valoa on syttynyt, että kolme suurta lihaantumista on tapahtunut: Pyhän Hengen, Kosmillisen Kristuksen, Pojan ja Isän.

— — —

Siirrymme taas uuteen kysymykseen: miten meitä on valmistettu näitä suuria ja korkeita asioita, suuria ja korkeita mutta samalla mitä oleellisemmin ihmiselämään kuuluvia asioita ymmärtämään ja vastaanottamaan? Kaikkina aikoina tämä on tapahtunut siten, että meitä ihmisiä on henkisesti kasvatettu. Siitä huolimatta me olemme aina huonosti asioita ymmärtäneet, huonosti kaikki todelliset vapahtajamme vastaanottaneet. Emme puhu tästä moittien. Toteamme vain historialliset tapahtumat. Huonosti otimme Pojan, Kristuksen vastaan. Huonosti olemme Hänet ymmärtäneet jälkeenkäinkin. Olemme tyytyneet pyrkimään, kirkossammekin, mahtiasemiin, tyytyneet huutoon: „Herra, Herra”, emmekä ole Hänen opetuksistaan paljoakaan välittäneet. Olemmepa omissa jumaluusopeissamme suorastaan kieltäneet Kristuksen vuorisaarnassa esitetyn opin.

Mutta nykyinen vuodatus? Onko siitä meille huomautettu? Onko siitä puhuttu? Vai tule-

vatko nämä asiat meille odottamatta, yllätyksenä, kuin salama taivaalta.

Näidenkin seikkojen pohtiminen kuuluu asiaan.

Ensiksi ovat luonnollisesti Uudessa Testamentissa olevat kehoitukset valvomaan ja rukoilemaan, s.o. elämään mietiskelyssä ja työssä — jottei meille kävisi kuin kävi muinaisella Atlantilla, Nooan päivinä.

Toiseksi ovat ne opetukset, viittaukset ja huomautukset, joita olemme saaneet teosofisen liikkeen aikana. Vanhoissa Ruusu-Ristin vuosikerroissa on silloin tällöin ennustuksia ja huomautuksia siitä, mitä tapahtuva on. Ken tahansa voi niitä sieltä itse lukea. Tärkein noiden ennustusten joukossa on kuitenkin se, mikä on peruisin Blavatskylta itseltään. Kun Pekka Ervast oli nuoruudessaan esitelmöimässä Ruotsissa noin kolmen vuoden aikana, tapasi hän siellä vanhan kreivitär Constance Wachtmeisterin, joka kertoi, mitä Blavatsky oli hänelle Pohjolasta, Suomesta, ennustanut. Blavatsky oli sanonut, että suuret vaikeudet tulevat, jolloin teosofitkin niin hämmentyvät, etteivät he tiedä, mitä teosofia on. Mutta, sanoi Blavatsky, muistakaa kreivitär, jos te silloin vielä elätte, että valo tulee pohjolasta, että se tulee Suomesta. Pekka Ervast huomauttaa, että tämän ennustuksen luotettavuus luonnollisesti perustuu siihen luottamukseen, mikä

meillä kullakin on Pekka Ervastiin, ja mikä Ervastilla vuorostaan oli kreivitär Wachtmeisteriin. Pekka Ervast puhui tästäkin asiasta laajemmin kesäkursseilla Jyväskylässä v. 1933. Sillä Pekka Ervast kertoi silloin muutamista tunnusmerkeistä ja huomioista omassa elämässään. Niinpä hän tästä kreivittären tapaamisesta kertoi, että kreivitär, oman kertomuksensa mukaan, oli Mestarin käskystä matkustanut Ruotsiin, tapaamaan Pekka Ervastia, kertoakseen hänelle tämän Blavatskyn ennustuksen. Kreivitär oli vielä erikoisesti varoittanut nuorta Pekkaa, että hän ei saa millään tavalla sekaantua politiikkaan.

Otamme sitten pari muuta kirjallista tiedonantoa eli ennustusta. Ensiksi otamme joitakin Pekka Ervastin lausuntoja kirjasta „Uuden ajan aamun koitteessa”, joka ilmestyi v. 1909. Kirjansa alussa Pekka Ervast puhuu uuden ajan alkamisesta, puhuu ensin meidän aikamme yleisestä sivistyksestä ja sanoo: „Kieltämätön tosiasia on, että sivistyksemme on merkkillinen ja että aikamme suuresti eroaa muista ajoista. Se ennustaa jotakin tulevaisuuden suhteen, ennustaa sellaista, mitä kukaties ei vielä koskaan ole ollut.”

Siis sellaista, mitä kukaties „ei vielä koskaan ole ollut”.

Sitten Pekka Ervast mainitsee kolme merkittävää kohtaa. Ensiksi on aineellinen kehitys,

joka kulkuneuvoinen ja muine saavutuksineen on vienyt kansat lähelle toisiaan. Toiseksi älyllinen sivistys. Tieteellinen tutkimus on saavuttanut sellaisen varmuuden, täydellisyyden ja tarkkuuden, jollaista ei ennen ole tunnettu ihmiskunnan historiassa. Ja vaikka tieteellinen tutkimus enimmäkseen liikkuu fyysillisessä maailmassa, niin ei kestä kauan, kun tiede ryhtyy tutkimaan näkymätöntäkin maailmaa. (Voimme tässä sulkumerkeissä sanoa, että oikeastaan on jo niin tapahtunut.) Kolmanneksi aikamme on merkillinen teosofisen liikkeen tähden. Teosofinen liike näyttää, minkä tähden kaikki kansat ovat veljiä, minkä tähden kaikki ihmiset kuuluvat yhteen, minkä tähden ei ole olemassa muuta kuin yksi ainoa Jumala, yksi ainoa totuus, joka aina ihmiskunnan historiasa on ilmoittanut itsensä.

Ja Pekka Ervast jatkaa: „Jos me sitten kysymme, miksi aikamme ja sen sivistys tällä tavalla eroaa muista ajoista ja muista sivistyksistä, niin meidän täytyy vastata siihen: siksi että sillä on erityinen tarkoitus, siksi että meidän aikamme on kutsuttu luomaan jotakin uutta, panemaan alkuun aivan erityistä tulevaisuutta. Itse asiassa suuri tulevaisuuden lupaus kätkeytyy näihin kolmeen mainitsemaani seikkaan ja on niissä ja niiden kautta ennustettu. Mikähän on se tulevaisuus? — Kaikki kansat sitä toivovat, jokainen ihminen sitä

uneksi. Se tulevaisuus on siinä, että tänne meidän ihmiskuntaamme on ilmestyvä uusi suuri opettaja, uusi suuri vapahtaja, Jumalan Poika, joka perustaa uuden suuren uskonnon. Teosofinen liike ja koko meidän aikamme sivistys on huutavan ääni korvessa, joka kaihoen kutsuu: 'valmistakaa Herralle tietä, sillä pian tulee Herran päivä'. Katsokaa, kuinka ihmiset taas uskovat, että maailman loppu on tulossa, että aika lähenee loppuaan, kuinka uskonnolliset ihmiset valmistautuvat tätä loppua vastaanottamaan. Tällä kerralla he eivät enää erehdy eivätkä ole ennenkään erehtyneet, mutta maailman loppu ei merkitse sitä, että tämä maailma häviäisi, vaan se merkitsee, että vanhat poistuvat ja uudet tulevat sijaan, että taasen on Jumala esiintyvä maan päällä, ilmoittava itsensä erityisen suuren ja ihmeellisen Pojan ja sanansaattajan kautta. Uusi uskonto on esiintyvä. Kukaties se on syntyvä jo tällä vuosisadalla, kukaties joku meistä vielä saa nähdä sen kirkkauden, saa nähdä opettajan, suuren ihmeellisen liikkeen, uskonnon, joka käsittää koko maapallon. Sillä siinä suhteessa on meidän aikamme merkillinen, että ei tule enää uusi vapahtaja, joka perustaa uskonnon yhdelle kansalle, joka kansa sitten koettaa sitä levittää, vaan nyt on tuleva vapahtaja, joka perustaa uskonnon koko maapalloa varten, kaikkia kansoja varten, perustaa uskonnon, joka sulkee

syliinsä kaikki vanhat uskonnot ja kokoo kaikki kansat siipiensä alle. Sellainen on uusi uskonto oleva.”

Näin puhui ja kirjoitti Pekka Ervast jo noin 30 vuotta sitten, eli v. 1909.

On myönnettävä, että tämä on sangen määrätietoista puhetta. Hän sanoo, että taasen on Jumala esiintyvä maan päällä. On esiintyvä uusi suuri opettaja, vapauttaja, Jumalan Poika, joka on perustava uuden suuren uskonnon, yleismaailmallisen, joka sulkee sisäänsä kaikki vanhat uskonnot, kaikki kansat, koko ihmiskunnan. Eikä hän puhu epä-määräisestä tulevaisuudesta, vaan että kenties me tämän vuosisadan alussa eläneet ihmiset, jotkut meistä, vielä saamme nähdä uuden uskonnon kirkkauden, ihmeellisen opettajan.

Lisättävä on, ettei näkemisemme riipu yksin siitä, tapahtuuko tämä kaikki, vaan lopuksi myöskin siitä, saammeko silmämme auki nähdäksemme ja kokeaksemme tapahtuneet tosiasiat. Sillä totuushan on se, ettemme oikein pääse sisälle emmekä ymmärrä, ellemme käytännössä koe. Ja kokemus saavutetaan lopulta vain vuorisaarnan neuvojen käytännöllisessä seuraamisessa. Vielä on meidän lisättävä näihin v. 1909 esitettyihin puheisiin, että viimeisinä aikoinaan, etenkin ennen Amerikkaan me-

noaan ja sieltä tultuaan, siis juuri ennen kuolemaansa, Pekka Ervast ei enää puhunut ennustellen, ei siten, että kenties tämä toteutuu ja kenties saamme sen nähdä jo tällä vuosisadalla, vaan hän puhui mitä vakavammin siitä, että todellinen uskonpuhdistus on nyt alkanut, ja että se tulee jatkumaan.

— — —

Liitämme tähän pari Max Heindellin lausumaa ajatusta. Hän sanoo: „Nykyisen ajanjakson lopussa tulee korkein vihitty esiintymään julkisesti, kun riittävä määrä tavallisia ihmisiä sitä haluaa ja vapaaehtoisesti tahtoo alistua johtajan hallittavaksi. He tulevat muodostamaan viimeisen rodun ytimen, joka rotu tulee syntymään kuudennen ajanjakson alussa.”

Max Heindell ei myöskään puhu tässä epämääräisestä tulevaisuudesta. Ainakin hän mainitsee „nykyisen ajanjakson lopun” ja „kuudennen ajanjakson alun”. Mutta kuudes ajanjakso alkaa nykyisen viidennen juurirodun kuudennesta alarodusta, joka parhaallaan on syntymässä, joka on jo alkanutkin, pääasiassa Pohjois-Amerikassa. Tästä kuudennesta alarodusta syntyy ja kehittyy myös kuudes juurirotu. Mutta Heindellpä ei sano edes, että korkein vihitty esiintyisi kuudennen ajanjak-

son yhteydessä, vaan jo nykyisen ajanjaksomme yhteydessä, sen lopussa.

Ken sitten on Heindellin mainitsema korkein vihitty? Aivan suoraan hän ei sitä sano. Mutta välillisesti hän sen kyllä tulee sanoneeksi samassa kirjassaan: „Rosenkreuziläinen maailmankatsomus”. Hänhän puhuu kolmesta korkeimmasta vihitystä, joista yksi on esiintynyt kussakin maapallon edellisessä ruumistuksessa. Kuu-kauden korkein vihitty on Pyhä Henki, aurinko-kauden Kristus, Poika ja saturnus-kauden Isä. Sitten Heindell sanoo, että kaksi edellistä ovat jo esiintyneet nykyisessä luomiskaudessamme. Pyhä Henki johti kaikkia vanhoja uskontoja. Aurinkokauden korkein vihitty, Kristus, Poika — niin Heindell sanoo — esiintyi Jeesus Natsarealaisessa. Myöskin Pekka Ervast sanoo kirjassaan „Teosofian sanoma nykyajalle”: „Elohimien joukosta toisen, eli Poika-ryhmän johtaja, Kristukseksi nimitetty olento astui alas maan päälle ja ruumistui Jeesus Natsarealaisessa. Tämä oli Logoksen inhimillinen inkarnatio, joka tapahtui ensi keran täydellisesti Jeesuksessa Kristuksessa.”

Kuka muu siis voisi olla Max Heindellin mainitsema korkein vihitty, joka esiintyisi julkisesti nykyisen ajanjaksomme lopussa, kuin hänen mainitsemansa saturnus-kauden korkein vihitty, Isä. Tai Pekka Ervastian tavalla sa-

noen: esiintyy julkisesti Elohimien joukosta Isä-ryhmän johtaja.

Tähän on nyt lisättävä, että Pekka Ervast esitti näitä korkeita asioita vähitellen, asteettain, mikäli jotkut kuulijoistakin jaksoivat seurata ja asioita ymmärtää. Myöhemmissä kirjoissaan ja esitelmissään hän niinollen täydentää ja syventää esitystään monipuolisesti, esim. siten, että aurinkokuntamme kolminaisen Logoksen takana, siis vielä „Isä-ryhmänkin” takana, on se kaikkiallinen Kristus-Isä, joka suurista tähtikuvioista saapui ensin aurinkoomme, sitten planeettamaailmaan ja viimein Jeesus Kristuksessa meidän maapallomme eetteritasolle, tullen ihmisiin mystillisenä Kristuksena.

— — —

Siirrymme taas uuteen kysymykseen: mistä Kristus, Mestari, Vapahtaja tunnetaan?

Kirkko yleensä on odottanut sellaista Ihmisen Pojan tulemistä, jolloin maailma hävitetään, ja toinen osa ihmiskuntaa työnnetään loputtomaan piinaan. Emme nyt enempää puutu tähän tietämättömyyden, vallanhimon ja sokean uskon aiheuttamaan käsitykseen. Sensijaan kiinnitämme hiukan enemmän huomiotamme n.s. ihme- ja voimatekoihin. Olemme olleet taipuvaisia pitämään Jeesustakin ihmeitten tekijänä. Jotkut kertomukset Uudes-

sa Testamentissa ovat joutuneet tukemaan ihmeoppia, kun ei ole ymmärretty kertomuksen henkistä, osaksi kuvaannollistakin merkitystä. Että Jeesus itse ei suinkaan halunnut esiintyä ihmeitten tekijänä näkyy m.m. siinä, että kun juutalaiset erään kerran pyysivät Jeesusta näyttämään ihmeitä, jotta he uskoisivat, niin Jeesus jyrkästi kieltäytyy mitään ihmettä näyttämästä. Vuorisaarnassa saammekin lukea, että ihmeitten ja voimatekojen esittäminen ei ole ensinkään pätevä opettajan tuntomerkki. Näin sanotaan vuorisaarnassa: „Monet sanovat minulle (sinä päivänä): Mestari, Mestari, emmekö sinun nimessäsi profetoineet, ja sinun nimessäsi ajaneet pahoja henkiä ulos, ja sinun nimessäsi tehneet paljon mahtavia töitä?” Mutta vastaus kuuluu: „Ja silloin minä tunnustan heille: en koskaan ole tuntenut teitä; menkää pois minun luotani te, jotka ette ole lakiani noudattaneet”.

Myöskään ei sellaisenaan ole mikään todistus sekään, jos joku sanoo itseään Kristukseksi, Messiaaksi tai muuksi. Uudessa Testamentissa sanotaan: „Sillä monta tulee minun nimessäni sanoen: 'Minä olen Kristus', ja he eksyttävät monta”. Samoin ei ole sellaisenaan todistus sekään, jos toiset julistavat jonkun Kristukseksi, Mestariksi. Uudessa Testamentissa sanotaan: „Sentähden, jos teille sanotaan: 'Katso, hän on erämaassa', niin älkää menkö sinne,

tahi: 'Katso, hän on kammiossa', niin älkää uskoko".

Mutta onko sitten mitään varmaa tunto-merkkiä? Tietenkin täytyy olla. Sillä tosiasia on, että ihmiskunnassa on esiintynyt ja tulee silloin tällöin esiintymään myös todellisia opettajia, vapahtajia. Vuorisaarnassa sanotaankin: „Heidän hedelmistään te tunnette heidät... Jokainen hyvä puu tekee hyviä hedelmiä, mutta huono puu tekee pahoja hedelmiä".

Opettajan hedelmä on hänen opetuksensa. Pätevin määritelmä onkin tämä: jokainen uusi suuri opettaja, Mestari ja Vapahtaja perustaa ja rakentaa sille pohjalle, minkä edelliset suuret Mestarit ovat laskeneet. Niin teki Buddha aikanaan. Toisinaan häntä sanotaankin suureksi uskonpuhdistajaksi. Niin teki Jeesus Kristus aikanaan. Hän ei sivuuta lakia eikä profeettoja. Hän ottaa huomioon Mooseksen ja muiden historiallisten Mestareiden siveysopin. Vuorisaarnan siveyskäskyissä sanotaan: „Olette kuulleet sanotuksi", tai: „Olette kuulleet sanotuksi vanhan ajan ihmisille" siten ja siten, esim.: „Älä vanho väärin". „Mutta minä sanon teille: älkää ensinkään vannoko".

Tässä onkin luotettava tunnus. Jokainen suuri opettaja jatkaa edellisten historiallisten Mestareiden käytännöllisestä siveysopista. Hän ei sitä sivuuta eikä madalluta, vaan luonnollisesti hän sitä selventää, syventää. Niin

tekivät aikanaan, niinkuin sanoimme, nuo kaksi suurinta Valoa, Buddha ja Jeesus Kristus.

Selviö on siis tämä: kun kolmas kosminen Valo ja elämä, Isä, esiintyy ihmiskuntaan, tai niinkuin Pekka Ervast sanoo, kun Jumala taas on esiintyvä maan päällä, kun uusi suuri opettaja, uusi suuri vapahtaja, Jumalan Poika perustaa uuden suuren, yleismaailmallisen uskonnon, niin hän sulattaa itseensä ja uskontoonsa historiallisten Mestareiden opit, ennen kaikkea Jeesus Kristuksen vuorisäärnän, selvittää ja syventää sen, ja vie niin askelen eteenpäin Jumalan Valtakunnan työtä ja opetusta.

Näin on nyt tämä asia selvä. Meillä on varma mittapuu ja tunnus tunteaksemme luvattun uuden suuren opettajan.

Nyt kysymme: onko meidän päivinäimme tapahtunut jotain tämänkaltaista uskonpuhdistusta? Onko mitään tämänkaltaista uskonpuhdistajaa esiintynyt? Onko edes oireita siihen suuntaan?

On joitain kirkollisiakin lahkoja, joissa vuorisäärnän näyttää saavan jotain huomiota osakseen. Kuitenkaan ei mitään ratkaisevaa sillä taholla ole tapahtunut. Leo Tolstoi oli vakavin ilmestys tässä suhteessa. Kristinuskko oli hänelle sama kuin vuorisäärnän. Mutta hänkin jäi puolitiehen. Sillä hän ei välittänyt esim. siitä, miten ovat asiat kuoleman jälkeen. Sentähden

hänkin jäi kuin huutavan ääneksi, valmistavaksi työntekijäksi.

Blavatskylle ja muilla teosofisilla työntekijöillä sensijaan on tietoa elämän salatusta puolesta. Samalla Blavatsky vakavimmin viittaa vuorisaarnaan. Hän sanoo: „Seuratkaa vuorisaarna, jos tahdotte sanoa itseänne kristityiksi”. Mutta hänkään ei ryhtynyt sen enempään tekemisiin vuorisaarnan kanssa. Mutta mahtava huutavan ääni hän oli. Ja hän viittasi Pohjolaan. Ja Pohjolassa on nyt Jeesuksen vuorisaarna uudestaan käännetty suomen kielelle. Pekka Ervast on sen tehnyt. Hän vapautti Jeesuksen vuorisaarnan muiden kirjojen (kokoelmasta, samoin kielellisistä virheistä. Hän varusti sen selityksillä, kommentaarioilla, jotka ovat täysin myönteiset, ja joissa myös on otettu huomioon elämän salainen puoli. On otettu huomioon vastuunalaisuuden laki, karma, kehityksen jatkuvaisuus eli jälleensyntyminen, ja elämän tarkoitus, s.o. täydellisyyden päämäärä.

Kun vielä lisäämme, että Kristuksen vuorisaarnan oppi ja opin henki vallitsee Pekka Ervastin koko kirjallista tuotantoa — joka on melkoisen laaja ja monipuolinen — niin sanomme, tosiasioita kunnioittaen ja totuudesta iloitte, että on tapahtunut ratkaisevaa. Ymmärrämme koko olemuksessamme, että ratkaisevaa on tapahtunut. Välttääksemme monisanai-

suutta toteamme lyhyesti, yhtyen Pekka Ervastian sanoihin: todellinen uskonpuhdistus on alkanut.

Seuraavassa siirrymmekin suoraa päätä Jeesuksen käskyjen käytännölliseen tehoon.

— — —

Lukiessamme kirjaa Tähtikoulut, huomaamme, että voitettavina vaikeuksina ovat sekä planeetat että karma. Katsomme nyt Jeesuksen viiden käskyn tehoa molempien vaikeuksien voittamisessa. Teemme sen aivan lyhyesti. Ensin otamme planeetat. Ensimmäinen käsky: „Älä suutu”, muodostuu Mars-planeetan avaimeksi, sen planeetan, jota johtavine Salaisine Veljeskuntineen sanotaan „sotijain kouluksi”, mutta jonka nimi on punaisen tulen vihityt; niinkuin Pekka Ervast sanoo. Toinen käsky: „Älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas”, tulee Venuksen avaimeksi, Venuksen, joka on viiden tarkasti erotettavan asteen koulu. Kolmas käsky: „Älä vannu”, tulee Merkuriuksen avaimeksi, joka taas on pyrkijäin keltainen koulu. Neljäs käsky: „Älä ole pahaa vastaan”, on Saturnuksen, „elävien kivien koulun”, avain. Ja viides käsky: „Älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä”, on Jupiterin, siunausta tuottavien magikkojen koulun, jota myös nimitetään „kylväjäin kouluksi”, avain. — On sanottu, että ihmisen tulee voittaa horoskoop-

pinsa, ja sen hän voittaa ottamalla Jeesuksen viisi käskyä oppaakseen ja ojennusnuorakseen. Vielä ovat jälellä Isä-ryhmän planeetat: Uranus, Neptunus, Kuu ja Aurinko, ja niiden lisäksi Maa, „surun tähti” eli tuskaallisten ponnistusten koulu, jotka kaikki luonnollisesti myös joutuvat viiden käskyn tehon alaisiksi.

Karmallisia vaikeuksia tulee myös viisi: Pyhän Hengen kohdalla tietämättömyys, Pojan kohdalla sairaus, itsekkyyys, Isän kohdalla köyhyys, kuolema. Kun siis vaikeuksia on viisi ja käskyjä on viisi, niin huomaamme, että kaikki kolme vihkimysten sarjaa joutuvat viiden käskyn vaikutuksen alaisiksi.

Koko vanhan liiton vaikeuksien keskitettynä syynä on tietämättömyys; joka syy ihmiskunnassa yhä on olemassa. Tähän tehoo suuttumattomuuden käsky. Suuttuessamme vihan pilvet peittävät sielumme taivaan, joten Pyhä Henki ei voi järkeämme valistaa. Pyrkieessämme itsekasvatuksessamme suuttumattomuuteen, silloin sielumme taivas kirkastuu, ja Pyhä Henki voi valaista ymmärrystämme. Voitamme jatkuvasti tietämättömyyden, josta Buddha sanoi kaiken kurjuuden aiheutuvan.

Puhtauden käsky joutuu sairauden kohdalle. On huomattava, että parantoloissakin puhtaus on välttämätön ehto sairauden voittamiseksi.

Myöskin huomaamme, että kun sairas paranee, kun ihminen voittaa vaikean sairauden, esim. kuumeen, niin hän tuntee, niinkuin hän todella olisi sisäisesti puhdistunut. Hän on rauhallisempi, hän tuntee olonsa hilpeäksi. Nim. kun ihminen todella voittaa sairauden. Siihen huomioon sisältyy opetus: ole terveenäkin puhdas, ole aina puhdas sukupuolielämässäsi ja muuten, ajatuksissasi ja tunteissasi.

Vannomattomuuden käsky kohdistuu itsekkyyteen. Itsekkyyks on suurin ja syvin sairaus. Emme voita sairauden syvintä syytä, ellemme voita itsekkyyttä. Totuus tekee ihmisen vapaaksi. Ja kolmas käsky on varsinainen totuuden käsky. Totuus vapauttaa meidät itsekkyydestä, turhista luuloista, ainaisesta epäilyksestä ja sokeasta uskosta.

Pahan vastustamattomuuden käsky kohdistuu varsinaisesti kuoleman voittamiseen. Pekka Ervast asettaa neljännen käskyn kaiken kulmakiveksi. Kuolema on myös suurin köyhyytemme, syvin vaikeutemme; joka on voitettava.

Viides käsky: „Älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä”, joutuu köyhyyden kohdalle. Sotahan juuri on vienyt Europan ja Amerikan taloudelliseen vararikkoon. Köyhyyden voittamiseksi on tehtävä koko käännös. Ei ole enää kylvettävä sodan siementä, vaan rauhan. Ei

ole enää varustauduttava sotaan, vaan on järkiolentinoina, totuuden ja veljesrakkauden valaisemina ja vahvistamina, rakennettava rauhaa. Vain siten köyhyys, ja köyhyyden syvin puoli, kuolema, jatkuvasti voitetaan.

V.

VIHKIMYSDRAAMA.

Saatuamme näin selville Mestarin tuntomerkin, saatuamme selville sen mittapuun, jolla ihmiskunnan vapahtaja tunnetaan, on meidän nyt syvennyttävä muihin tämän asian yhteydessä ilmeneviin käytännöllisiin seikkoihin. Osaksi olemme niihin jo syventyneetkin.

Tarkoittamiamme käytännöllisiä asioita on kolme. Ensiksi, että näissä kaikkein korkeimmissa, kosmillisissa vuodatuksissa eli tapahtumissa tulee uutta elämää koko ihmiskuntaan, koko maapalloon, koko aurinkokuntaan. Voimme tässä yhteydessä mainita esimerkin suuremmista ja pienemmistä uudestisyntymistapauksista. Pekka Ervast puhuu esitelmisään ja kirjoissaan Jordankaste-kokemuksesta ja Damaskos-kokemuksesta. Yleiseltä, tavalliselta käytännölliseltä kannalta puhuttaessa ne ovat melkein kuin sama asia. Mutta periaatteelliselta, ja lopuksi tietysti myöskin käytännölliseltä kannalta, henkisen syvyytensä ja korkeutensa ja vastuunalaisuutensa kannalta,

Jordankaste-kokemus ja Damaskos-kokemus kuitenkin ovat eriasteisia asioita. Ero on tällöin siinä, että Jordankaste-kokemus avaa tien ulos koko meidän aurinkokunnastamme, yhtyy kaikkiallisen elämän keskusvoimaan eli tajuntaan, saaden siten aikaan kosmillisen tapahtuman, joka tuo uutta elämää koko meidän aurinkokuntaamme. Mutta ei vain aurinkokuntaamme sellaisenaan, vaan luonnollisesti myös siihen kiertotähteen ja ihmiskuntaan, jonka aiheuttamana vuodatus tapahtuu. Luonnollista myös on, että tämä kosmellinenkin tapahtuma voi tapahtua eri asteissa, eri syvyydessä ja korkeudessa. Meidän maailmaamme se voi tapahtua ainakin, tai pääasiallisesti, kolmessa syvyydessä ja korkeudessa, nim. Pyhän Hengen, Kosmillisen Kristuksen, Pojan ja Isän.

Mikä taas on Damaskos-kokemuksen syvyys ja korkeus? Lyhyesti sanoen: Damaskos-kokemus järjestää niitä voimia, joita jo on tullut aurinkokuntaamme. Se ei siis mene aurinkokunnan rajojen ulkopuolelle, ei vedä aurinkokuntaamme uutta voimaa suuresta kosmoksesta, vaan, niinkuin sanoimme, Damaskos-kokemus järjestää niitä voimia, joita Jordankaste-tapahtumassa aurinkokuntaamme vuodattautuu. Tästä johtuu, ettemme Damaskos-kokemuksen yhteydessä voi puhua kosmillisesta tapahtumasta, emme kosmillisen Kristuksen, Pojan, emme Isän vuodatuksesta. Sellai-

sesta voimme puhua vain Jordankaste-kokemuksen yhteydessä. Damaskos-kokemuksen yhteydessä sensijaan voidaan puhua mystillisestä Kristuksesta, mystillisestä Isästä. Ja luonnollisesti tämä Damaskos-kokemus niinkään voi tapahtua eri asteissa, syvyyksissä ja korkeuksissa. Meidän keskuudessamme pääasiallisesti kolmessa: Manaksen, Buddhin ja Aatman.

Esitelmissään ja kirjoissaan Pekka Ervast esittää, että ajanlaskumme alussa tapahtui pääasiallisesti kolme Damaskos-tapahtumaa: Paavalin, Johanneksen ja Steefanoksen. Nämä tapahtuivat pian sen jälkeen, kun ensin oli tapahtunut Jordankasteen kosmillinen tapahtuma Jeesus Kristuksessa.

Tämä on siis ensimmäinen käytännöllinen tapahtuma kaikkein suurimpien vapahtajien esiintyessä: tulee uutta elämää kosmoksesta koko aurinkokuntaamme, planeettaamme ja ihmiskuntaamme. Kysymme nyt: onko meidän päivinäme tällaista tapahtunut? Edellä olemme osoittaneet, että sellaista on tapahtunut. Aurinkokuntamme ulkopuolelta, keskusaurinko Siriuksesta ja sen takaisista voimista on tapahtunut suuri vuodatus, joka ensin tuli aurinkoomme, vaikutti planeettamme henkissä korkeuksissa, ja tämän vuosisadan toisen neljänneksen alussa, alkaen kevättasauspäivästä v. 1926, parin vuoden aikana vuodattau-

tui suurena mannasateena maapallomme fyysillisen tason elämään, muodostuen ikäänkuin uudeksi luonnonvoimaksi.

Pekka Ervast sanoo, että tämä vuodatus alkoi v. 1875, jolloin teosofinen liike pantiin alulle, ja että H. P. Blavatsky oli tämän vuodatuksen inhimillinen vastaanottaja. Pekka Ervast syntyi samana vuonna. Teosofinen liike alkoi 17 p. marraskuuta 1875, ja Pekka Ervast syntyi noin kuukauden myöhemmin, eli samana vuotena joulukuun 26 p:nä — siis toisena joulupäivänä — kello 6 aamulla Helsingissä.

Tämä ihminen, Pekka Ervast, oli syvälinen sielu lapsesta alkaen. Koulussa opiskellessaankin hän eli sangen keskitettyä elämää. Hän eli yhtämittaa tietoisena henkiolentona, suoritti sellaisena pienet koulutehtävänsä ja kotoiset velvollisuutensa. Nuorukaisena hän tutustui teosofiseen sanomaan, liittyi teosofiseen liikkeeseen, tuli jäseneksi Adyarin Teosofiseen Seuraan. Hänellä oli ollut syviä henkisiä, yliaistillisia kokemuksia kaiken aikaa, lapsesta pitäen. Hänen pyrkimyksensä totuuden etsijänä vei v. 1896, lokak. 13 p:nä siihen syvälliseen, korkeaan ja valtaisaan uudestisyntymisen kokemukseen, jota hän omissa kokemus-kertomuksissaan nimittää Jordankasteeksi. Kun tämä tapahtui lokakuussa, niin pian sen jälkeen hän täytti kaksikymmentäyksi kuolevaisten vuotta.

Tämän kokemuksen jälkeen Pekka Ervast luopui sekä yliopistosta että kaikesta persoonallisesta elämästä ja antautui kokonaan henkiseen työhön, pannen alulle teosofisen työn Suomessa. Tätä työtä hän teki kuolemaansa asti, joka tapahtui Helsingissä v. 1934 toukok. 22 p:nä ennen puolta yötä, kello 23 ja 24 välillä. Hän palveli, teki hengen työtä tavattomalla kestävyydellä, rakkaudella, voimalla ja taidolla. Kansalliselta kannalta hänellä oli äidinkielenä ruotsi, mutta sai suomenkielisen koulukasvatuksen. Itse hän kertoi, että erikoisesti ranskan ja italian kielet hänellä olivat kuin synnynäisesti veressään. Suomen kansan kohtaloa hän kantoi kuin omana kohtalonaan, jossa vaatimuksena oli, että Suomi oli tuleva valtiollisesti täysin itsenäiseksi. Ja hänen aikanaan tämä vaatimus toteutuikin. Samalla kuitenkin kaikki kansat olivat hänen sydämellään, niiden auttaminen hänen etuoikeutenaan, dharmanaan. Hän oli samalla kertaa mitä voimakkaimmalla ja edesvastuullisemmalla tavalla sekä kansallinen olento että kosmopoliitta, yleismaailmallinen olento. Rajoitukset ja vastakohdat olivat hänessä hävinneet, sulautuneet yhdeksi kokonaisuudeksi.

Pekka Ervastin ponnistukset eivät menneet hukkaan. Paitsi että Suomi oli tullut itsenäiseksi, välttyen sortumasta materialistisen hirmuvallan hyökyaaltoon, saattoi hän myöskin

ennen kuolemaansa mitä vakavimmin, innoittavimmin ja velvoittavimmin sanoa: todellinen uskonpuhdistus on alkanut, ja se tulee jatkumaan. Uskonpuhdistus tuli suoritetuksi perustavassa vaiheessaan, ja se jatkuu toisessa vaiheessaan. Erään tärkeän seikan toisessa vaiheessa voimme tässä heti panna mieleemme. Nim. että Pekka Ervastille oli tärkeitä myöskin historiallisten totuuksien selville saaminen. Historiallisten Mestareiden henkilöllisyyskin, heidän asemansa kosmillisen elämän hierarkisessa järjestelmässä, oli myös saatava selville. Niinpä hän erikoisesti selvitti Buddhan ja Jeesus Kristuksen asemaa. Hänelle ei ollut olleenkaan yhdentekevää, keitä nuo suuret olennot olivat, ken Jeesus Kristus oli. Heidän opetuksensakin sai varmemman pohjan, kun opettajan hierarkinen asema tuli selväksi. Mestareitten opetus ja henkilöllisyys täydentävät toisiaan.

Tässäkin asiassa Pekka Ervast laski perustuksen, antoi esimerkin. Opettajan oma opetus on avain opettajan henkilöllisyyden ymmärtämiseen. Tämä pitää paikkansa myöskin Pekka Ervastin suhteen. Hänenkin omat opetuksensa ovat avaimena hänen henkilöllisyytensä ymmärtämiseen. Työhöemme uskonpuhdistuksen toisessa vaiheessa kuuluu nimenomaan, että me Pekka Ervastin opetukseen syventymällä ja elävöitymällä pääsemme perille hänen henkilö-

lisyydestäänkin. Sekin kuuluu asiaan. Umpimähkäinen tai ylimalkainen luuleminen ei riitä. Se aika on ollut ja mennyt. Olemmehan siirtyneet Kaloista Vesimiehen merkkiin.

Jatkakaamme siis edelleen.

Pekka Ervastian omat kertomukset Jordan-kaste-kokemuksestaan olen esittänyt kirjassa „Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta III”, joten ei ole tarvis ryhtyä sitä asiaa tässä toistamaan. Riittää kun toteamme vain lyhyesti, että ensimmäinen käytännöllinen tapahtuma uuden suuren opettajan esiintyessä, Jordanin kaste, kosmillinen elämän vuodatus aurinkoomme, maapalloomme ja ihmiskuntaamme, on tapahtunut, Pyhän Hengen vuodatus alkoi Lemurialla, miljoonia vuosia sitten, saavuttaen kauneimman täydellisyytensä Buddhassa. Toinen, kosmillisen Kristuksen, Pojan vuodatus tapahtui ajanlaskumme alussa Palestinassa. Kolmas kosmillinen vuodatus, Isän, on tapahtunut meidän ajallamme, teosofis-ruusuristiläisen liikkeen yhteydessä.

— — —

Siirrymme nyt toiseen käytännölliseen tapahtumaan ja tunnusmerkkiin. Tätä toista käytännöllistä tapahtumaa voimme nimittää vihkimysdraamaksi, käytännölliseksi vihkimysnäytelmäksi. Tämä tapahtuu siten, että suuri opettaja itse omalla elämällään käytännöllistyttää aiheuttamansa kosmillisen vuodatuksen. Itses-

sään se ei suinkaan ole vain näytelmä, vaan se on mitä vakavinta, todellista elämää. Se on totuuden, se on rakkauden ja Jumalan tahdon ja majesteettiuden käytäntöön soveltamista. Mutta meille muille ihmisille se kuitenkin on kuin näyte, tai paremminkin esikuva. Jeesus Kristuskin puhuu joskus siitä, että hän antaa esikuvan. Vieläpä hän sanoo, että hänen oppilailleen tulee käymään samoin kuin hänelle, että he tulevat kokemaan samoja kokemuksia, joita hän kokee.

Tässä mielessä suuren, kosmillisen opettajan ja vapahtajan elämä on kuin näytelmä, suuri vihkimysdraama. Niinhän Uudessa Testamentissa esitetty Jeesuksen elämä ymmärretäänkin. Kristuksen syntymä, joka sellaisenaan on historiallinen tapahtuma, kuvaa samalla ensimmäistä suurta vihkimystä. Kaste kuvaa toista, kirkastus kolmatta ja ristiinnaulitseminen neljättä suurta vihkimystä. Vanhalla, Pyhän Hengen tiellä tämä sitten jatkuu edelleen, vihkimyksestä vihkimykseen. Mutta jo Jeesuksen lähimmät opetuslapset ja seuraajat, niinkuin ennen kaikkia Paavali, Johannes ja Steefanos, olivat selvillä siitä, että Jeesuksessa elämäntie syventyi. Avautui Pojan, kosmillisen Kristuksen tie. Kirjassaan Tähtikoulut Pekka Ervast sanoo, että Pojan tiellä ensimmäinen vihkimys vastaa neljättä vihkimystä Pyhän Hengen tiellä. Tätä kuvataan sillä, että miekka muute-

taan ristiksi. Pojan tiellä käännetään totuuden miekka omaan sydämeen, joten, kuvaannollisesti puhuen, oman sydämen veri vuotaa, ja siitä puhkeavat ruusut. Buddha heitti miekan pois, mutta Kristus käänsi sen ristiksi, käänsi sen omaan sydämeen. Voisimme sanoa, että Pojan tiellä kulkija ei uhkaa veljeään miekalla, ei edes totuuden miekalla, vaan hän pitää totuuden miekan omassa sydämessään, ja ojentaa veljelleen rakkauden ja totuuden ruusuja.

Mutta Pekka Ervast esittää, että Jeesus Kristus itse omassa elämässään, omassa Jordankaste-kokemuksessaan, astui kolmanteen eli Isän vihkimyssarjaan, kulkien siinä askel askeleelta, kokien Golgata-kokemuksen, joka tällöin on todellinen neljäs vihkimys, joka ei enää aloita uutta.

Että vihkimykset syvenevät täten kolmeen sarjaan, jolloin todellisesti on vain neljä suurta vihkimystä, se antaa valaistusta muuta miin Pekka Ervastin aikaisempiin esitelmiin. Niinpä hän kerran Tuonenkylän temppelissä, kuuluessamme vielä Teosofiseen Seuraan, jossa sain yhteydessä mainitsi jotain, mikä seuraa toisesta suuresta vihkimyksestä. Asia koski kansallishaltiaa. Mutta nyt huomaammekin, että Pekka Ervast saattoi puhua kokemuksesta, joka kuuluu Pojan ryhmän toiseen vihkimykseen, joka vastaa viidettä vihkimystä Pyhän Hengen tiellä. Sillä eiväthän kolme ensim-

mäistä vihkimystä Pyhän Hengen tiellä olekaan enää suuria vihkimyksiä Pojan tiellä, vaan ne koetaan sielullisina järkytyksinä, yhdeksänä pienenä vihkimyksenä. Mutta Pekka Ervast saattoikin mainitussa esitelmässään puhua kokemuksesta, joka kuuluikin Isän ryhmään, siis varsinaiseen toiseen suureen vihkimykseen, joka vastaa kahdeksatta suurta vihkimystä Pyhän Hengen tiellä.

Seuraakin nyt kysymys: mihin perustuu ja mikä sai aikaan, että Pekka Ervast järjesti vihkimykset kolmeen ryhmään? Vastaamme tähän: se perustui kokemukseen, ja sen sai aikaan Jumalan Valtakunnan työn välttämättömyys. Meidän täytyi saada selvä ja asiallinen käsitys elämän koulusta. Muutoin elämämme muodostuisi paikallaan marssimiseksi. Jäisimme ylimalkaiseen luulemiseen, joka johtaisi joko kuolettavaan epäilykseen tai tyrehtyttävään sokeaan uskoon. Ellemme saavuta järjellisestikin selvää käsitystä asioista, emme pääse määrätystä kohdasta eteenpäin.

Jos siis se seikka, että Pekka Ervast ryhmittelee vihkimykset kolmeen ryhmään, perustuu sekä kokemukseen että välttämättömyyteen, niin kysymme: onko meidän ajallamme eletty julkinen vihkimysdraama? Vastaamme lyhyesti: on. Meidän ajallamme on eletty ihmeellinen, jumalallinen vihkimysnäytelmä. Tässä eletyssä näytelmässä voimme eroittaa tavallaan kolme

tekijää. Ensiksi johtava työntekijä. Toiseksi se totuuden etsijäin joukko, jotka johtajan johdolla yhdessä työtä tekevät. Ja kolmanneksi se työ, Jumalan Valtakunnan Työ, jota johtajan johdolla yhteisin voimin suoritetaan.

Seuraavassa pidämme etupäässä silmällä tätä kolmatta, Jumalan Valtakunnan Työtä. Tulomme selvästi näkemään, kuinka tämä työ, Jumalan Valtakunnan Sanoma, on kulkenut kolmasti Golgatalle, on kulkenut kaikkien kolmen vihkimyssarjan lävitse. Se on kolmasti haudattu ja kolmasti se on ylösnoussut. Johtava työntekijä luonnollisesti on Työn mukana kokenut ja kulkenut läpi kaikkien vihkimyssarjojen, läpi kaikkien kolmen Golgatan. Ja työntekijäin joukko on kulkenut omalla tavallaan, mikä missäkin ryhmässä, kokien kukin omaa Golgataansa.

Jumalan Valtakunnan Sanomana esiintyy teosofinen liike kokonaisuudessaan. Se pantiin alulle v. 1875. Kuvaannollisesti, ja samalla todellisesti, siitä piti tulla kuin vipu, jolla ihmiskunnan raiteiltaan syösseet vaunut vivuttaisiin jälleen tielle. Jotta taas vipua voitaisiin käyttää, piti vivulla luonnollisesti olla joku tukikohta. Oliko tällaista tukikohtaa? Oli. Se oli yleisen veljeyden lupaus. Se oli ensimmäinen tukikohta. Teosofisessa liikkeessä luvattiin yleistä veljeyttä, luvattiin muodostaa veljeyden ydin, katsomatta rotuun, väriin, uskontoon, su-

kupuoleen, yhteiskunnalliseen asemaan tai muuhun sellaiseen seikkaan, joka erottaa ihmiset toisistaan.

Näin luvattiin muodostaa veljeyden ydin. Asetettiin tukikohta vivulle ihmiskunnan auttamiseksi. Varmaankin taivaan enkelit iloitsivat ja toivorikkaina lauloivat: lupaus pidettäköön. Sillä eiväthän lupaukset paljoa auta, ellei niitä pidetä, pidetä sekä hyvänä että vaikeana aikana. Luonnollista myöskin on, että käytännössä kuljimme sellaista hetkeä kohti, jolloin sekä yksityisiltä jäseniltä että johtajilta ja teosofiselta liikkeeltä kokonaisuudessaan kysyttiin: onko tukikohta paikoillaan, onko vipu käytettävänä?

Tämä hetki löi luonnollisesti silloin, kun ihmiskunta erikoisella ponnella ryhtyi toteuttamaan omaa, epäveljellistä uhritoimitustaan. Se hetki löi v. 1914, kun aloitettiin n.s. maailmansota. Silloin joutui teosofinen liike johtajineen ja jäsenineen koetukselle. Elämä ja kohtalo kysyi, Mestari kysyi: aijotteko ja kykenettekö pysymään antamassanne veljeyslupauksessa? Jos käytännössä lupauksessanne pysytte, silloin olette voittaneet. Ja voittonne koituu henkiseksi avuksi ihmiskunnalle. Kansat näkevät teidän menettelyssänne esimerkin, saavat siitä henkistä apua ja oppia. Silloin kansatkin voivat herätä ja osaavat paremmin järjestää omia ja kansainvälisiä asioitaan — järjeställisen yh-

teenkuuluvaisuuden ja veljeyden mukaisiksi. Sillä yhä pitää paikkansa sääntö: viisikymmentä oikeamielistä ihmistä voivat pelastaa kokonaisen kaupungin.

Kuinka kävi? Teosofisen Seuran jäsenet ja johtajat kuuluivat tavallaan kahteen elämän tasoon. Veljeyslupauksensa perusteella he olivat kokeella päästäksensä taivasten valtakunnan kansalaisiksi. Mutta maallisesti katsoen he kuuluivat johonkin sotivaan valtioon. Tässä tapauksessa Adyarin Teosofisen Seuran johtajat kuuluivat Englannin valtioon, ja seuran jäsenet mikä mihinkin valtioon. Sillä seuralla oli osastoja monissa valtioissa. Sodan puhjettua seuran jäsenet ja erikoisesti sen johtajat joutuivat kahden velvoituksen väliin. Mestarille eli omalle korkeammalle minälle annettu veljeyslupaus velvoitti pysymään puolueettomana, irti kaikesta sodasta. Valtioitten kansalaisuus kutsui sotaan. Nyt on selvästi huomattava eräs tärkeä kohta, tämä: kriittillisen hetken järkyttävyys on siinä, että k a h t a v a s t a k a i s t a l u p a u s t a e i v o i d a p i t ä ä . E i v o i d a p a l v e l l a k a h t a H e r r a a . K r i i t t i l l i s e n h e t k e n t u l l e s s a o n t o i n e n k i e l l e t t ä v ä , j a v a i n t o i n e n v o i d a a n p i t ä ä .

Miten nyt ratkaisivat asian Adyarin johtajat? He käytännössä kielsivät Mestarille antamansa veljeyslupauksen. He selittivät täyttävänsä kansalaisvelvollisuutensa, ja liittyivät

sotaan. Se oli teosofisen liikkeen järkyttävä lankeemus. Adyarin Teosofisen Seuran englantilaiset johtajat julistivat, niinkuin kirkot jo aikoja sitten olivat julistaneet, että heidän kansansa soti ja vuodatti verta Herran puolesta, mutta toinen taisteleva puoli oli mustien voimien lumoissa.

Näin oli Mestari ja Hänen Sanomansa ajettu Golgatalle. Siellä Hänet ristiinnaulittiin, haudattiin, ja vartijat asetettiin haudalle. Varti-joille sanottiin: „kavaltaja se, joka ei koko voimallaan ole sodassa mukana”.

Tämä lankeemus tapahtui nimenomaan vanhan liiton neljännessä eli Mars-vihkimyksessä. Niinkuin muistamme, Mars on „sotijain koulu”, mutta sen nimi on myös p u n a i s e n t u l e n vihityt. Teosofinen Seura johdossaan ei osannut muuttaa miekkaa ristiksi. Se kielsi oman lupauksensa. Se unohti Blavatskyn ja Buddhan opetukset, Kristuksen opetukset.

Miten kävi Suomessa, jossa Suomen Teosofisen Seuran ylisihteerinä oli Pekka Ervast?

Tunnettu tämän tarinan. Täällä jakaannuttiin kahtia. Pekka Ervast pysyi teosofisen veljeyslupauksen kannalla, vedoten Blavatskyyn, Buddhaan ja Kristukseen, jotka kaikki kieltävät sodan. Osa teosofeista kuunteli häntä. Mutta toinen osa Suomen Teosofisen Seuran jäsenistä seurasi Adyarin johtajia, joutuen näin asettumaan Pekka Ervastia vastaan. Kriisi

kasvoi yhä. Se vei siihen, että Pekka Ervast luopui ylisihteerin toimesta v. 1917, vaikka hän vielä vuosi myöhemmin ikäänkuin olosuhteitten pakosta joutui jöksikin aikaa nimellisesti ylisihteeriksi.

Tähän liittyy vielä Tuonenkylän päämajan episodi. Pekka Ervast kertoo saaneensa sisäisen inspiration eli käskyn: „Valmista työlle keskus ja työntekijöille koti”. Ja niin hän osti maapalstan Pakinkylästä ja ryhtyi omalla vastuullaan rakentamaan. Mutta yritys ei saanut Suomen Teosofisen Seuran taholta suopeata ymmärtämystä. Heti alunperin sitä epäiltiin. Virallisessa vuosikokouksessa v. 1911 lausuttiin jyrkkiä paheksumisia siitä, että Pekka Ervast oli omaa yksityisyrittystään ruvennut nimittämään, vaikkakin lainausmerkien sisällä, „päämajaksi”. Mainitun vuosikokouksen jälkeen Pekka Ervast kirjoitti Tietäjässä m.m.: „Olenhan koettanut selittää — Tietäjässäkin — että homma on kokonaan minun vastuullani ja ettei Teosofinen Seura millään tavalla ole siitä — ei rahallisesti eikä siveellisesti — vastuunalainen”.

Niin Pekka Ervast, kaikesta huolimatta, jatkoi „päämajan” rakentamista. Ja monet ystävät liittyivät tukemaan yritystä rahallisesti. Päämaja valmistui ja v. 1913 siellä pidettiin ensi kerran vuosikokous. Muutamia vuosikokouksia siellä sitten pidettiin. Ja joitakin

kesäkursseja. Kunnes koko päämaja hävisi, hävisi oikeastaan niin, että siitä ei loppujen lopuksi ollut kenellekään todellista hyötyä. Paitsi minkä kokemus antaa. Kävi nim. niin, että Suomen Teosofinen Seura alkoi vaatia päämajaa omakseen. Ja niin tapahtuikin. Mutta ensimmäinen ei-toivottu seuraus oli, että vakavin työntekijämme Pekka Ervast menetti siten kotinsa ja työkeskuksensa.

Kaikkea tätä en sano lausuakseni moittivaa arvostelua kenestäkään. Merkitsen vain historiallisen tapahtuman. Totta puhuen tunnen myötätuntoa, tai, jos minun sallitaan se tässä sanoa, tunnen rakkautta kaikkia silloisia veljiä kohtaan. Olemme kohtalotovereita. Varmaan-kin tarkoitimme hyvää, mutta olimme koke-mattomia. Itseni suhteen voinen kuitenkin lausua arvostelun. Vaikka niihin aikoihin olin jo kaikesta luopunut ja kokonaan teosofiseen työhön antautunut, niin olin kuitenkin kokematon ja epätietoinen vastuunalaisuudestani teosofisen työn suhteen. Jos olisin ollut kokeneempi ja vastuunalaisuudestani tietoisempi — niin-kuin minun olisi pitänyt olla — silloin olisin voinut tehdä ainakin asiallisen esityksen. Esi-tys olisi voinut olla tällainen: „Koska Pekka Ervast on omalla vastuullaan rakentanut päämajan, työkeskuksen ja kodin, niin jääköön se hänelle, ja rakentakoon Teosofinen Seura uuden, oman päämajansa itselleen, vaikkapa

Helsinkiin, ja Pekka Ervast maksakoon rahalliset avustukset takaisin niille, jotka niin haluavat”.

Tunnen ja olen ymmärtävinäni, että jos näin olisi järjestetty, olisi se ollut hyödyksi molemmille, sekä niille, jotka halusivat seurata Adyarin johtoa, että niille, jotka halusivat tehdä työtä Pekka Ervastin johdolla. Se olisi ollut hyödyksi ja siunaukseksi yhteiselle teosofiselle työlle.

Ihmeekseni huomaankin nyt, tätä kirjoittaessani, että tuollainen ajatus esitettiin Tietäjässä jo v. 1911, heti silloisen vuosikokouksen jälkeen. Nimimerkki „Muistiinpanija” kirjoittaa keskustelun muodossa, ikäänkuin haastattaisi päämajan rakentajaa. Siinä haastattaja sanoo m.m.: „Mutta koska nyt, toistaiseksi ainakin, yksi henkilö on se tukikohta, johon kaikki nojautuu, niin eikö ole hatara se perustus, joka on vain yhden henkilön varassa? Voihan Teosofinen Seura esim. milloin tahansa valita toisen ylisihteerin?”

Tähän haastateltava vastaa: „Ja silloinko muka koko tämä n.k. päämajan homma menisi myttyyn ja työ keskeytyisi? Kaikki siis riippuisi tuon tittelin varassa? Mutta onhan kysymyksessä oleva henkilö alusta pitäen tehnyt teosofista työtä — tehnyt sitä kauan ennenkuin Teosofista Seuraa oli Suomessa olemassakaan. Ja jos uusi ylisihteerä voi perustaa uuden

teosofisen keskuksen, sitä parempi, vai kuinka? Eikö jokainen teosofi siitä iloitsisi? Eihän toinen valo ole varjona toista estämässä”.

Kuinka kaunista, viisasta, järkevää ja asiallista puhetta! Ja suorastaan profeetallista. Sillä hyvin pian sen jälkeen, kun oli tullut varsinainen uusi ylisihteeri, tohtori John Sonck, Teosofinen Seura rakensikin uuden työkeskuksen Helsinkiin. Jos Tuonenkylä olisi jäänyt alkuperäiselle rakentajalleen, Pekka Ervastille, niin silloinhan meillä olisi ollut kaksi valoa, jotka eivät olisi tarvinneet olla varjona toisilleen. Epäilemättä se olisi ollut siunauksellista meidän yhteiselle teosofiselle työlemme. Varmaan sellainen veljellinen ja ritarillinen järjestely olisi ollut siunaukseksi molemmille työryhmille, niinhyvin niille, jotka kaikesta huolimatta halusivat seurata Adyarin johtoa, kuin myöskin sille ryhmälle, joka halusi tehdä työtä Pekka Ervastian johdolla. Se olisi ollut suuremmaksi siunaukseksi sekä Suomen kansalle että ihmiskunnalle.

Olen tämän kirjoittanut ikäänkuin huojukseksi omallekin sydämelleni. Sillä ken tietää miten olisi käynyt, jos allekirjoittanutkin olisi ollut enemmän tehtävänsä tasalla.

Mutta silloin kävi niinkuin kävi. Pekka Ervastian työ Teosofisessa Seurassa kävi mahdollottomaksi. Hänen oli vetäydyttävä syrjään.

Ja lopuksi Teosofisen Seuran presidentti, tohtori Annie Besant, lausui sen ajatuksen, että „Teosofinen Seura ei vastaa siitä okkultismista, jota Pekka Ervast edustaa”. Tämä oli outo lausunto kahdellakin tavalla. Sillä ensiksi joudumme kysymään: vastasiko Teosofinen Seura presidenttinsä okkultismista, vai oliko Annie Besant itse siitä vastuussa? Ja toiseksi: mikä siis oli Pekka Ervastin okkultismi? Se oli samaa kuin Blavatskyn, Buddhan ja ennen kaikkea Jeesus Kristuksen. Ainoastaan totuudessa työtä tekemällä voimme auttaa ihmiskuntaa, ei väkivallalla, sodalla, ei verenvuodatuksella.

Lopuksi toteamme siis vaan, että Jumalan Valtakunnan Sanoma oli näin tullut ajetuksi karille, matalikolle, sekä kansainvälisesti että kansallisesti meillä Suomessa. Samassa yhteydessä sattui vielä sisällissota Suomessa. Siksi Pekka Ervast kirjoitti kansallishaltiamme Väinämöisen kokemuksesta: „Ja sentähden hänen kokemuksensa olivat kuin ristiinnaulitun kokemukset”. Samoin luonnollisesti olivat Pekka Ervastin kokemukset. Jumalan Valtakunnan Sanoma oli tullut ristiinnaulituksi, ajetuksi Golgatalle, sekä kansainvälisesti että meillä kansallisesti. Vartijat julistivat Mestarin haudalla: „Kavaltaja se, joka ei koko voimallaan ole mukana sodassa”.

— — —

Siirrymme nyt kysymykseen: tapahtuiko Mestarin ylösnousemus?

Ensiksi voimme panna merkille, että jonkunlaista heräämistä sattui siellä ja täällä. Ihmeteltiin, että teosofeja velvoitettiin sotaan. Ehkä suurin osa kuitenkin halusi ummistaa silmänsä koko asialle. He ryhtyivät nöyrästi jatkamaan työtään Adyarin johdolla, ikäänkuin ei mitään epäteosofista olisi tapahtunutkaan. Ja hyvä niinkin.

Mutta entä Blavatskyn alkuperäinen teosofia, se valtameri, josta Seura oli vain kuin kupla merellä? niinkuin Teosofian Avaimessa sanotaan. Entä ikuinen viisaus? Entä Buddhan sanoma? Entä Jeesus Kristuksen sanoma? Entä sen ihmisen, Pekka Ervastian, kohtalo, joka selvemmin kuin kukaan oli puhunut ja edustanut historiallisten Mestareitten oppia? Mihin joutui Vuorisaarna? Tapahtuiko ylösnousemusta?

Tapahtui. Vihkimysdraama jatkui. Mestarin haudalla eivät olleet vain ne vartijat, joiden tehtävänä on estää ylösnousemusta, vaan siellä lähellä liikuskeli myöskin niitä, jotka hiljaisessa mielessään odottivat ylösnousemusta. Itsekseen he ajattelivat ja toisiltaan kyselivät: näinkö päättyi Pekka Ervastian syvälinen ja vakava henkinen työ Suomen kansan ja ihmiskunnan hyväksi? He esittivät toiveensa Pekka Ervastille kysyen: emmekö voisi uudelleen ryh-

mittyyä sinun ympärillesi, tukemaan sinun työtäsi siveellisesti ja taloudellisesti?

Tämä asiallinen ja vakavamielinen kysyntä sai aikaan, että ylösnousemus todella tapahtui. Järjestyttiin uudelleen, perustettiin Ruusu-Risti-seura. Uskottiin hengen voimaan, kun taas aloitettiin taloudellisestikin aivan alusta.

Samalla tässä ylösnousemuksessa tapahtui sekä periaatteellinen että muodollinenkin siirto Pyhän Hengen tieltä Pojan tielle. Kristuksen vuorisaarnan elämänymmärrys tuli nyt entistä enemmän määrääväksi, johtavaksi. Sitä se kyllä oli ennenkin ollut Pekka Ervastin omalta kohdalta. Mutta nyt ymmärsivät monet muutkin, että ilman selvää käsitystä vuorisaarnan elämänopista me seuroinemme ajaudumme matalikolle, jäämme sinne hyödyttömänä hylkynä mätänemään; niinkuin Blavatsky oli varoittaen sanonut Teosofian Avaimessa.

Tämän uuden järjestelyn jälkeen astui pian esille eräs asia: tarvittiin ja kaivattiin temppeliä. Tietysti olisi tarvittu tavallinen rakennus, jossa julkisia esitelmiä ja jäsenten keskeisiä kokouksia pidettäisiin. Mutta en nyt puhu tästä. Tarkoitan elävää, aluksi vertauskuvallista temppeliä, jonka muodostaisivat elävät ihmiset yhdessä seremonioiden avulla. Sellaista oli jo Blavatsky aikanaan ajatellut, mutta ei saanut toteutetuksi. Hän oli ajatellut, että looshityö olisi seremonioiden avulla saatu juh-

lallisemmaksi. Nyt, Ruusu-Ristin muodostuttua, tuli aika yrittää toteuttaa tämä alkuperäinen aije.

Mutta miten ja mistä saada seremoniat? Sääntönä näyttää olevan, niinkuin Jeesus sanoo, että on tuotava esille uutta ja vanhaa. Vanhaa ei saa umpimähkään hyljätä. Mikä siinä on alkuperäistä, totta ja arvokasta, se on saatava mukaan. Niin on seremonioittenkin laita.

Tällöin oli huomattava kaksi vanhaa järjestöä, kirkko ja vapaamuurarius. Niillä molemmilla oli omat juhlamenonsa. Voitaisiinko ottaa kirkkojen juhlamenot? Niitähän oli katolisilla kirkoilla paljon, ja lutherilaisellakin jonkun verran. Eikö näitä sopisi ottaa? Ovathan ne ihmiskunnan yhteistä omaisuutta. Niin, kyllä siltä kannalta. Tietysti ne ovat ihmiskunnan yhteistä omaisuutta, niinkuin vapaamuurareidenkin seremoniat. Mutta oli eräs toinen syy, miksi kirkkojen seremonioita ei voitu ottaa. Kirkkojen juhlamenot ja seremoniat oli tarvitty siten, että ne oli tehty julkisiksi. Eiväthän ne silloin enää muodosta mitään erikoisesti suojattua, pyhitettyä paikkaa, ei mitään temppeeliä. Mestari oli kyllä sanonut: teidän on julistettava kattojenkin päällä sitä, mitä te hiljaisuudessa kuulette. Esitelmöinti ja valistustyö, taiteellisine apukeinoineen, tulee tapahtua avoimesti. Mutta tämän ohella Mestari oli sanonut:

älkää rukoilko julkisilla paikoilla, älkää rukoilko ihmisten nähden temppeleissä tai synagogeissa. Kun lähestytte Isää rukouksessa, niin sulkekaa ovenne. Niin on oppilaan, yksityisen ihmisen, tehtävä omassa elämässään. Ja niin on oppilaiden tehtävä yhteisissä rukous- eli mietiskelykokouksissaan. Se tapahtuu suljetussa huoneessa, täydellisessä rauhassa ja sopuisuudessa.

Kirkot eivät ole tästäkään Mestarinsa neuvosta välittäneet. Alkuseurakunnalta saamansa seremoniat he ovat vieneet toreille, asettaneet ne julkisiksi, tehneet ne siten kelvottomiksi. Sen tähden niitä ei enää voi ottaa käyntöön.

Mutta vapaamuurarit ovat ainakin tässä asiassa Mestarin neuvoa kunnioittaneet. He eivät ole ryhtyneet toreilla, eivät avoimissa temppeleissä tai synagogeissa, eivät julkisesti ihmisten nähden rukoilemaan. Heidän järjestönsä eivät ole mitenkään salaisia. Vapaamuurarijärjestöt ovat aivan julkisia. Mutta heidän rukouskokouksensa, kun he yhdessä lähestyvät Isää, ovat jäsenten keskeisiä, suljettuja.

Näinollen lankesi itsestään, että tässä asiassa oli käännäyttävä vapaamuurareitten puoleen. Oli heidän säätämällään tavalla liittyttävä heihin. Sittenhän nähtäisiin, mitä heillä on, mitä voidaan tehdä. Oli yksi järjestö, joka oli siten joustavampi ja käyttökelpoisempi, että se oli

yhteinen miehille ja naisille. Se oli ranskalainen yhteisvapaamuurarijärjestö. Ja niin tapahtui, että Pekka Ervast monien ystäviensä ja aatetoveriensä kanssa liittyi mainittuun järjestöön.

Kuinka kävi? Pian huomattiin, että vaikka temppleri eli seremoniat olivat säilyneet, niin henki ja totuuden elävä ja vapauttava tieto oli sieltäkin kadonnut. Sana oli kadonnut. Niinkuin kirkoistakin. Ennen kaikkea Pekka Ervast, mutta myöskin monet hänen työtoverinsa huomasivat tämän. Uudistukset olivat välttämättömiä. Siinä tarkoituksessa Pekka Ervast kirjoitti kirjan „Kadonnut sana”. Uudistukset pääsivätkin hyvään alkuun. Yhteisvapaamuurariuden korkeimman johdon taholla oltiin aluksi suopeitakin näille uudistuksille.

Mutta vaikeudet tulivat kumminkin. Ennen pitkää jouduttiin samaan asemaan kuin aikaan Teosofisessa Seurassa. Kriisi kehittyi verrattain nopeasti. Tulimme jälleen kriittiseen hetkeen. Elämä ja kohtalo kysyi: kumpi johtaa, muotoko vaiko henki? Johtavatko seremoniat ja niihin liittyvät vertauskuvalliset asteet, vai johtaako historiallisten Mestareitten elävä viisaus?

Kriittinen hetki tuli, ja silloin sanottiin Pekka Ervastille Pariisissa: „Te ette saa puhua teosofiaa vapaamuurariloosheissa”.

Hämmästyimme. Kysyimme: eikö tässä temppelissä saakaan kaikua totuuden elävä sana? Eikö tässä temppelissä saakaan kaikua jumalallinen viisaus, eikö Mestareitten elävä elämänymmärrys? Ja lopuksi: eikö tässä temppelissä saa valaista Kristuksen vuorisaarnan henkinen, elävä valo?

Mitään tinkimistä tässä asiassa ei enää saisi tapahtua. Sen olimme jo selvästi älynneet Teosofisen Seuran kriisissä.

Seuraus oli selvä: Pekka Ervast joutui temppelin ulkopuolelle. Ja sinne joutuivat ne veljet, jotka olivat oppineet ymmärtämään elämää Pekka Ervastin tavalla. Sillä mitä merkitsevät komeimmatkaan temppelit, mitä merkitsevät juhlallisimmatkaan seremoniat, ellei temppelin holvikaarien alla saa kaikua elävä totuus? Ne temppelit ovat silloin muodostuneet itsekkyyden pesiksi. Turhamaisuuksineen ne ovat muodostuneet eläimellisten pyyteitten markkina- paikaksi.

Lyhyesti sanoen: Mestari, Jumalan Valtakunnan Sanoma, oli nyt toisen kerran ristiinnaulittu, toisen kerran viety Golgatalle. Vartijat Mestarin haudalla kuuluttivat: Te ette saa puhua teosofiaa vapaamuurariloosheissa.

— — —

Entä ylösnousemus? Jatkuiko käytännöllinen viikimysdraama?

Jatkui. Mestarin haudalla eivät taasenkaan olleet vain ne vartijat, jotka ovat sinne asetettu ylösnousemusta estääkseen, vaan siellä liikkuvat nekin ihmiset, jotka odottivat ylösnousemusta. Jälleen he puhelivat keskenään: näinkö tässä taasenkin kävi? Tähänkö tämäkin kaunis ja lupaava yritys päättyi? He miettivät itsekseen ja kyselivät toisiltaan: eikö voitaisi järjestyä uudelleen Pekka Ervastian ympärille?

Ja niin tapahtui. Järjestyttiin täysin itsenäiseksi Ruusu-Risti-Järjestöksi Pekka Ervastian ympärille ja hänen johdollaan.

Samalla ylösnousemuksessa tapahtui taasenkin siirtoliike. Omalla tavallaan ja omassa määrässään Jumalan Valtakunnan Työ siirtyi Isän ryhmään, siihen ryhmään, jossa on voitettava köyhyys ja kuolema; jossa henkemme ja sielumme lisäksi Isä on voittava myöskin ruumiin ja aineen mahdin. Pekka Ervastian itsensä kannalta oli työ kyllä ennenkin ollut Isän ryhmässä. Kosmillinen Jordankaste oli sen hänelle avannut. Mutta nyt monet veljet entistä selvemmin ymmärsivät, että vertauskuvalliset asteet ja vertauskuvalliset seremoniat ovat apuna silloin vain, kun vuorisaarnan Mestarin elävä viisaus johtaa ja hallitsee. Köyhyys ja kuolema voitetaan, kun henkemme, sielumme ja ruumiimme voimat, seremoniat ja asteet alistuvat Isän johtoon.

Näin oli teosofia, kristosofia, vuorisaarnan hyvä sanoma saanut oman, täysin itsenäisen temppelin. Sen muodostivat seremoniat ja ne elävät ihmiset, jotka kokemuksissa olivat oppineet luottamaan Pekka Ervastiin, olivat oppineet näkemään hänessä taitavan rakentajan, vakavan pylvään, joka horjumatta seisoo maailman tuulissa ja myrskyissä sillä perustuksella ja kalliolla, mikä on elävä totuus itse, ja jotka omastakin puolestaan tahtoivat oppia itsenäisesti rakentamaan yhteisessä työssä, seisomaan omilla jaloillaan ikuisessa ykseydessä keskellä aineellista elämää.

Sillä mikä oli nyt erikoinen tehtävä tässä kolmannessa, Isän ryhmässä?

On ymmärrettävä, että koska sekä seremoniat että Järjestön kolme astetta ovat symboliset, vertauskuvalliset, niin temppeli kokonaisuudessaankin on vertauskuvallinen. Kuitenkin vertauskuvien takana piilee totuus. Tätä totuutta on temppelissä etsittävä. Mutta tämän totuuden varsinaisessa löytämisessä on eräs ehto: täytyy löytää oman henkensä syvyyksistä ja korkeuksista vastaava totuus. Mikäli pyrkijä on vakava etsijä, auttavat nämä kaksi totuutta toistensa löytämistä. Symbolien totuus auttaa löytämään ihmisessä piilevän totuuden, ja ihmisessä heräävä totuus auttaa löytämään ja ymmärtämään symbolien totuuden.

Tästä tulemmekin varsinaiseen tehtävään: vertauskuvallinen temppeli on totuuden etsimisen ja löytämisen kautta muutettava todelliseksi temppeliksi.

Tätä vertauskuvallisen temppelin puhkeamista todelliseksi temppeliksi Pekka Ervast suunnittelee kirjassaan „Kadonnut sana”. Hän puhuu Ruusu-Risti-looshista ja Graal-looshista, jotka eivät enää saa olla vertauskuvallisia, vaan todellisia.

Tähän todellisen temppelin muodostumiseen luonnollisesti kuuluu, että karmalliset vaikeudet voitetaan. Se ei vielä sinään avaa temppeliä, mutta se avaa mahdollisuudet. Nämä karmalliset vaikeudet ovat, niinkuin ennen on puhe ollut, Pyhän Hengen ryhmässä tietämättömyys. Se oli juuri tämä vaikeus, tietämättömyys, joka aiheutti kriisin Teosofisessa Seurassa, joka vei Mestarin ensimmäisen kerran Golgatalle. Tietämättömyys voitettiin ensimmäisessä ylösnousemuksessa, joka siirsi Valtakunnan Työn Pojan ryhmään. Sitten astui Mestarin työn tielle tietämättömyyteen liittyvä itsekkyyys, joka on syvin sairaus. Vapaamuurariuden vertauskuvallisessa temppelissä johti tietämättömyyteen liittynyt itsekkyyys turhamaisuukseineen Mestarin ja hänen työnsä toisen kerran Golgatalle. Itsekkyyys tietämättömyyksineen ja turhuuksineen voitettiin toisessa ylösnousemuksessa, joka voitto samalla siirsi Mes-

tarin työn Isän ryhmään. Isän ryhmässä on voitettava köyhyys, kuolema. Kuolema on suurin köyhyys. Kuolema köyhyyksineen voitetaan siten, että hengen ja sielun voimien ohella myöskin ruumiin ja aineen mahti tietoisesti ja vapaaehtoisesti alistetaan Jumalan, Isän tahdon palvelukseen.

Sanotaanhan yleensä tavallisestakin sivistyksestä, tieteistä ja taiteista, ettei mitään sellaista voisi syntyä, ellei olisi aineellisen rikkauten ylijäämää, jota uhrataan sivistyksen luomiseen, ja elleivät jotkut yksilöt ruumiillisestikin työskentelisi tieteitten ja taiteitten ilmentämisessä. Samat edellytykset luonnollisesti ovat varsinaisessa hengen sivistyksessä, Jumalan valtakunnan ilmentämisessä. Täytyy olla niitä, jotka henkiolentoina omasta vapaasta tahdostaan ja omalla vastuullaan ovat kaikkineen, sieluineen ja ruumiineen, Jumalan valtakunnan työssä. Täytyy olla niitä ihmisiä, jotka vapaaehtoisesti uhraavat Mestarin työhön ja palvelukseen kaiken sen, minkä heidän karmansa sallii. Hengen ja sielun ohella täytyy olla ruumiin ja aineen mahtia ja materiaa riittävästi — ennenkuin vertauskuvallinen temppeli saadaan puhkeamaan todelliseksi Tempeliksi.

Seuraamme nyt viikimysdraaman kulkua Isän ryhmässä.

Tällöin on heti muistettava eräs jo edellä puheena ollut Pekka Ervastin mainitsema seikka: uutta uskontoa ei enää perusteta yhtä kansaa varten, joka sitä sitten levittäisi muihin kansoihin, vaan uusi uskonto perustetaan koko ihmiskuntaa varten. Mutta nytpä ihmiskunnan mielenkiinto, ruumiillisen elämän ja rahallisten arvojen uhraamisen tarve, tähtää vielä kovin suuressa määrässä toiseen suuntaan. Lyhyesti sanottuna se tähtää s o t a a n. Sodan alttarille suuri ihmiskunta tuntee olevansa kutsuttu uhraamaan sekä ihmisten ruumiillisen elämän että aineellisten rikkauksien ylijäämän. Sodan paino ja velvoitus ihmisten mielissä on vielä niin kaikkinielevän suuri, että vain perin vähän riittää uhrattavaksi vuorisaarnan neuvojen mukaisen sivistyksen luomiseen. Huomaamme pa ihmiskunnan yleisessä tajunnassa suorastaan pelkoa siihen suuntaan, että vuorisaarnan neuvojen mukaisen sivistyksen luomiseen uhratut varat ja inhimilliset voimat ovat tulleet jotenkin väärin käytetyiksi, tuhlatuiksi, hukkaan heitetyiksi. Onhan hyvin tuttu tuo tavallinen laulu: „Kristus ei ymmärrä eikä kykene hoitamaan käytännöllisiä, taloudellisia, rahallisia asioita”.

Juuri tämä seikka on suurimpana esteenä ja vaikeutena, jotta vertauskuvallinen temppeli voitaisiin avata todelliseksi temppeliksi. Ja koska Pekka Ervastin dharma eli tehtävä oli opas-

taa ihmiskuntaa näissä asioissa, näiden vaikeuksien voittamisessa, niin luonnollisesti kuljettiin tässä kolmannessakin ryhmässä kriittillistä hetkeä kohti. Pekka Ervastian työ oli jatkunut vuosikymmeniä ihmiskunnan siveellisen ja taloudellisen kannatuksen varassa. Se on lausuttava tunnustuksena Ihmiskunnalle. Mutta ihmiskunta oli itsekin vaikeassa asemassa. Kun kriittinen hetki tuli, oli ihmiskunta itsekin joutunut yleiseen taloudelliseen vararikoon. Tämä ihmiskunnan yleinen taloudellinen vararikko, joka ihmeen tarkasti sattui samaan aikaan Pekka Ervastian työn kanssa, asetti mahdollisuuksien rajat. Sillä olihan Pekka Ervastian johtama ja suorittama työ yleismaailmallista työtä. Sen tähden ihmiskunnan kohtalo ja vaikeudet koituivat myöskin Pekka Ervastian kohtaloksi ja vaikeuksiksi. Olihan hän Jordanin kasteen jälkeen luopunut omasta, persoonallisesta kohtalostaan, ja yhtynyt ihmiskunnan kohtaloon. Sen tähden ihmiskunnan kriittinen hetki — eikä siis vain teosofisen liikkeen ja vapaamuurariuden kriittinen hetki — keskittyi häneen. Hänen työssään saavutti tuon maailmassa vallitsevan laulun: „Mestari ei ymmärrä eikä osaa hoitaa rahataloutta”. Ja koska neljäs vihkimys Isän ryhmässä on todellinen neljäs vihkimys, jossa ei enää uutta aloiteta, niin tuli Golgata nyt ruumiillisessa muodossa, jolloin johtava työntekijä koki ruu-

miillisen kuoleman; jotta kuolema siten voitettaisiin.

Näin tuli Jumalan Valtakunnan Sanoma kokemaan kolmannen, todellisen Golgatan.

Sanonpa taasenkin, ikäänkuin totuuden kunniaksi ja omankin sydämeni huojennukseksi, ettei allekirjoittanut suinkaan tälläkään kertaa kyennyt olemaan täysin tehtävänsä tasalla. Mutta kokemuksista voi oppia, ja opetuksia sulatettuaan voi olla jopa kiitollinenkin. Sillä kokemuksia sulatettuaan avautuu mahdollisuuksia ja näköaloja, joista voi sydämessään toivorikkaana riemuitakin.

Tämä on ylösnousemuksen riemua. Sillä ylösnousemus on tapahtunut. Kolmaskin ylösnousemus on tapahtunut. Ja se jatkuu yhä. Ylösnousemus tapahtui siten, että Pekka Ervast on katkeamatta jatkanut työtään keskuudessamme, tajuntamme maailmassa. Ylösnousemus jatkuu siten, että me elävät ihmiset jatkuvasti heräämme, että me sisäisesti avaudumme ja opimme yhä paremmin, elävämmin, omakohtaisemmin ja syvällisemmin ymmärtämään Pekka Ervastian opetuksia, ja sen kautta myöskin häntä, opettajaa, itseään.

Ja sitten: paras viimeiseksi, niinkuin on tapana sanoa, niinkuin tunnen tarvitsevan ja niinkuin on asiallista sanoa. Sillä ymmärrän nyt, että on toteutunut myöskin Max Heindellin lausuma: „Nykyisen ajanjaksomme lopussa tu-

lee korkein vihitty esiintymään julkisesti, kun riittävä määrä tavallisia ihmisiä sitä haluaa ja vapaaehtoisesti tahtoo alistua johtajan hallittavaksi". On todellakin ollut riittävä määrä tavallisia s.o. normaalisia ihmisiä, jotka vapaaehtoisesti ovat alistuneet johtajan hallittavaksi. Se juuri on tehnyt mahdolliseksi, että suuri jumalallinen vihkimysdraama kaikissa kolmessa sarjassa, Pyhän Hengen, kosmillisen Kristuksen, Pojan ja Isän on tullut käytännössä eleyksi. Se on tehnyt mahdolliseksi, että ylösnousemus kaikissa kolmessa sarjassa on tapahtunut, ja että todellinen ylösnousemus yhä jatkuu. Henkinen ylösnousemus jatkuu mikäli yhä kasvaa, lisääntyy ja syventyy niiden tavallisten, normaalisten ihmisten joukko, jotka vapaaehtoisesti tahtovat alistua Vuorisaaran Mestarin käytännölliseen johtoon.

— — —

Näin olemme esittäneet kaksi niistä kolmesta käytännöllisestä tunnusmerkistä, jotka huomataan suuren, kosmillisen opettajan esiintyessä. Ensiksi, että on tapahtunut kosmellinen elämän vuodatus aurinkokuntaamme, maapalloomme ja ihmiskuntaamme. Toiseksi, että suuri opettaja vihkii, käytännöllistyttää vuodatetun elämän julkisessa vihkimysdraamassa.

Näistä kahdesta tunnusmerkistä olemme puhuneet. Kolmas on se, että uusi suuri opettaja antaa syvennetyn, selvennetyn ja uudelleen

järjestetyn käytännöllisen elämänopin. Tämä on välttämätöntä, jotta ihmiset vuorostaan myös osaisivat käytännöllistää uutta vuodatus-
ta. Tästäkin kolmannelta käytännöllisestä tunnusmerkistä olemme jo puhuneet. Pekka Ervast on esittänyt historiallisten Mestareiden, ennen kaikkea Kristuksen vuorisaarnan opin selvennettyinä ja järjestettyinä. Samalla hän on mitä asiallisemmalla tavalla selvittänyt Jeesus Kristuksen henkilöllisen aseman ja merkityksen elämässä. Samoin hän on selvittänyt Blavatskyn ja Buddhan asemaa ja merkitystä. Samalla hän mitä selvemmin ja yhä uudelleen sanoo, että myöhemmän suuren opettajan henkilöllisyyden ja opin ymmärtäminen edellyttää, että ensin ymmärrämme varhaisempien opettajien opin ja henkilöllisyyden. Tutkijan täytyy osata tehdä matka nykyisyydestä menneisyyteen, ja menneisyydestä jälleen takaisin nykyisyyteen. On saatava kokonaiskäsitys. Ei suinkaan sitä varten, että tutkimuksemme jäisivät käyttämättöminä lojumaan älymme hyllyille. Sillä varsinainen henkinen tutkiminen tapahtuu sekä järjestetyssä mietiskelyssä että käytännöllisessä elämässä ja siinä saavutetussa kokemuksessa. Totuus löydetään totuuden seuraamisessa. Opettaja löydetään hänen omien oppiensä seuraamisessa.

VI.

OHJELMA JA SEN SUORITUS.

Emme nyt puhu tavallisista yhteiskunnallisista tai valtiollisista ohjelmista. Nehän yleensä ovat lupaavia ja suurenmoisia, joskus ihan kuin taivaasta tulleita. Ikävä vaan, että kun niitä ryhdytään käytännössä toteuttamaan, niin taivas häviää ja näkyviin tulee jonkunlainen manala. Voimmehan sanoa, että tämä johtuu ohjelman toteuttajain taitamattomuudesta. Taitamattomuus taas ilmenee ennen kaikkea siinä, että ohjelman toteuttajat ryhtyvät uhraamaan toisia ihmisiä ihanteensa alttarille, kun heidän itsensä vaan pitäisi olla jatkuvasti käytännössä uhrattuja. Tämähän vei kristinuskonkin takaperoiseksi. Ensimmäiset kristityt kyllä, noin pari-kolmesataa vuotta, pysyivät itseuhrissa, aina marttyyriuteen ja kuolemaan saakka. Mutta sitten kristinuskosta tehtiin valtiouskonto ja kaikki muuttui. Sen jälkeen ei enää varsinaisessa mielessä voitaisi puhua kristityistä, vaan pitäisi puhua n.s. kristityistä. Sillä nämä n.s. kristityt ryhtyivät sit-

ten uhraamaan toisia ihmisiä kristikunnan alttarille. He ryhtyivät väittelemään, riitelemään, taistelemaan, verta vuodattamaan. Kristikunnan elämä, jonka piti olla Kristuksen seuraamista, keskinäistä rakkautta ja palvelevaisuutta, jonka sanalla sanoen piti olla jatkuvaa, riemuitsevaa Kristuksen ylösnousemusta ihmisissä ja ihmiskunnassa, se muuttuikin jatkuvaksi murhenäytelmäksi, jatkuvaksi Kristuksen ristiinnaulitsemiseksi ihmisissä ja ihmiskunnassa.

Niinkuin sanoimme, emme nyt puutu tavallisiin ohjelmiin ja niiden kohtaloon, emme edes tähän kristinuskon ohjelmaan ja sen kohtaloon tämän enempää tällä kertaa. Sensijaan kiinnitämme huomionamme siihen ohjelmaan, jonka Elämä itse itsessään sisältää. Mikä on tämä elämään itseensä sisältyvä ohjelma? Voi olla, että tämä jumalallinen ohjelma on meitä niin lähellä, niin yksinkertainen ja luonnollinen, että se yleensä on jäänyt huomaamatta. Ihmiskuntaan nähden ohjelman sisältö ja päämäärä on tämä: meistä pitää tulla oikeita ihmisiä. Eikö olekin luonnollinen ja yksinkertainen asia! Olemme sitä varten olemassa, että meistä tulisi oikeita ihmisiä. Sitä elämä tahtoo, sitä Jumala tahtoo. Jumala rakastaa täydellisesti, siis myöskin täydellisyyttä. Tämä Jumalan rakkaus vaikuttaa jokaisessa olemassa, jokaisessa ihmisessä, pyrkien hänessä

ilmenemään. Jokaisesta ihmisestä pitäisi ker-
 ran tuleman täydellistynyt Jumalan. Poika,
 täydellistynyt Jumala, täydellistynyt Isä. Niin-
 hän vuorisaarnassa nimenomaan sanotaan niil-
 le, jotka täydellistyneen Pojan antamia Isän
 käskyjä ja neuvoja seuraavat: „Niin ollen tu-
 lette vielä täydellisiksi, niinkuin teidän taivaal-
 linen Isänne on täydellinen”.

Tämä Isä on kaikkialla, kaikki itseensä sul-
 keva Tajunta, elävä tieto, rakkaus ja voima.
 Se on meidän ulkopuolellamme, korkeuksissa
 ja syvyyksissä, mutta se on myöskin meidän
 sisällämme, kenessä enemmän kenessä vähem-
 män hereillä. Se on meissä alkuaan kuin säde,
 kuin kipinä. Se säde, se kipinä sytyttää meidän
 sielussamme hengen pyhän tulen. Se muodos-
 tuu sisäiseksi valoksi, kynttiläksi tai lampuksi.
 Tällä sisäisellä lyhdyllä meidän tulee etsiä ih-
 mistä, täydellistä ihmistä itsessämme. Ei sel-
 laista täydellisyyttä jota me tietämättömyy-
 dessämme ja itsekkyydessämme ja vallan-
 himossamme ehkä olemme kuvitelleet, vaan
 Jumalan Pojan täydellisyyttä, sellaisena kuin
 se itsessään on, sellaisena ja sen luontoisena
 minä hän esiintyy vuorisaarnan neuvoissa ja
 käskyissä.

Mutta ellemme välitä noista neuvoista, ellem-
 me hoida lamppuamme, ellemme etsi ihmistä?
 Silloin, kuvaannollisesti puhuen, sisäinen lamp-
 pumme palaa huonosti, se käryyää ja ajaa kat-

kua, myrkyllistä häkää. Se ilmenee esim. siten, että me tulemme tyytymättömiksi, syytteleviksi, kukaties katkeriksi. Lopulta kuolemme ikäänkuin sisäiseen häkämyrkytykseen. Kuoltuamme lamppumme puhdistuu kiirastulessa. Sitten synnymme aikanaan jälleen maan päälle. Vähitellen heräämme älyämään, että meidän on maan päällä oltava siten puhdistuksen kiirastulessa, että lamppumme pysyy puhtaana, että siinä on rakkauden öljyä ja että siinä palaa ja valaisee kokemuksen ja tiedon valo.

— — —

Jos noin aina sisäistä lamppuamme hoitaisimme, silloin kulkisimme valosta valoon, kirkkaudesta kirkkauteen, kokemuksesta kokemukseen, vihkimyksestä vihkimykseen. Oppisimme samalla ymmärtämään suuria opettajiamme, vapahtajiamme, niitä Jumalan Poikia, joissa Jumala, Isä, on täydellisimpänä esiintynyt. Oppisimme ymmärtämään heitä ja heidän opetuksiaan.

Suuri on ihmisen päämäärä. Periaatteellisesti se on rajaton. Ja rajaton se on käytännössäkin. Mutta kulkumme ja työemme jakautuu jaksoihin, toiminnan ja levon vuorotteluihin. Kaikessa ilmenneessä elämässä vallitsee tämä vuorottelun laki. Ei vain ihminen vaan myös ilmennyt jumaluus ja ilmenneet maailmat, aurinkokunnat ja kiertotähdet, ne vuoroon ovat levossa ja vuoroon toiminnassa. Niinpä

Vanhan Testamentin alussa puhutaan seitsemästä luomispäivästä. Edellä olemme puhuneet planeettamme seitsemästä manvantarasta. Asia on sama. Kolme on jo ollut. Nyt olemme neljännessä, kaikkein syvimmällä aineen kuopassa. Tässä neljännessä, jossa vielä on jälellä kaksi juurirotua, täytyy tapahtua ratkaiseva käänne. Sillä kolmessa myöhemmässä luomiskaudessa planeettamme nousee ylöspäin, henkeen ja valoon.

Tajuntoina me ihmiset, rinnan muutamien toisten luomakuntien kanssa, olemme olleet ja tulemme olemaan koko ajan mukana; tietenkin erilaisia poikkeuksia lukuunottamatta. Jonkunlaisessa tajunnan tilassa me siis olimme mukana Saturnus-, Aurinko- ja Kuu-luomiskausissa. Tässä neljännessä olemme ihmisinä. Kolmessa myöhemmässä, joita nimitämme Jupiter-, Venus- ja Vulcanus-kausiksi, tulemme olemaan mukana kehittyneempinä luokkina; kunnes seitsemäntenä luomispäivänä, kaukaisessa Vulcanus-kaudessa, saavutamme varsinaisen päämäärän, Isän täydellisyyden.

Tulemme nyt tärkeään kysymykseen: mitä tarkoitetaan kun sanotaan, että neljäntenä päivänä Jumala loi kaksi valoa, pienemmän valon hallitsemaan yötä ja suuremman valon hallitsemaan päivää. Mistä on kysymys? Sillä johan Jumala ensimmäisenä päivänä sanoi: „tulkoon valkeus”, ja valkeus tuli.

Tietysti tätä voidaan avata useammalla avaimella, mutta tässä yhteydessä asia on määrättyllä tavalla. Nim. siten, että ihmiskunta yksilöityi järjelliseksi minuuksiksi varsinaisesti tässä Maa-kaudessa. Kyllä järki valaisi alusta asti silloisissa ihmiskunnissa. Saturnus-kaudessa olivat Ruhtinaat ja epäonnistuneet Saatanaat järkiolentoja. Aurinko-kaudessa tulivat lisäksi ne, joina olivat Arkkienkelit ja Ahrimanit. Kuu-kaudessa olivat Enkelit ja Lusiferit ihmiskuntana. Mutta nykyinen ihmiskunta sai järjen valon nykyisenä neljäntenä päivänä.

Tämän lisäksi voimme ymmärtää syynkin, miksi meissä on kaksi valoa, persoonallinen äly ja korkeampi järki. Kolmessa edellisessä luomiskaudessa järki saattoi olla yhtenäinen. Sillä elämä kulki alaspäistä kaarta, jossa se sentään menee melkoisen helposti, ikäänkuin omalla painollaan. Me jouduimme ihmiskunnaksi alimmassa kohdassa, jolloin täytyy tapahtua käänne ylöspäin. Ja se ei tapahdu niin vaan omalla painollaan. Se vaatii perusteellista harkintaa, vakavaa pyrkimystä henkeen. Tästä syystä järjellinen minuutemme meni kahtia. Muodostui alempi minä, jolla on taipumus edelleen luisua alaspäin. Mutta korkeampi minämme on tietoinen siitä, että on ponnistettava ylöspäin. Alempi minä on pienempi valo, joka haluaisi luisua aineen yöhön. Korkeampi minä on suurempi valo, joka pyrkii hengen päivään.

Ratkaisu on jokaisen tehtävä omalta kohdaltaan.

Mutta tämä neljäs päivä on toisellakin tavalla valojen sytyttämispäivä. Koko planeetta täytyy myös saada korkeamman valonsa. Siinäkin on omalla tavallaan kaksi minää. Alempi minä on siinä hallinnut Kristukseen ja Buddhaan asti. Sitten alkoi tulla tähän planeettaamme korkeampi valo; joka itsessään on kolminainen, vastaten meidän psykologista kolminaisuuttamme. Juuri tästä kolminaisen kosmillisen valon sytyttämisestä olemme edellä puhuneet. Täydennämme esitystämme vielä eräältä kannalta.

Luonnollisesti tämä kosmillisten valojen sytyttäminen tapahtuu ihmiskunnan ja Jumalan yhteistyössä. Kumpikin tulee ikäänkuin puolitiessä toisiaan vastaan, jolloin kosmellinen valo syttyy ihmisen ja Jumalan yhtymisessä. Ensimmäisenä puolena tässä on se, että ihmiskunnassa tulee esille parhain siitä kokemuksen valosta, mikä kussakin kolmessa edellisessä luomiskaudessa, niissä olevissa ihmiskunnissa, siis Enkeleillä, Arkkienkeleillä ja Ruhtinailla, on ollut. Ne kolme edellisten luomiskausien valoa esiintyvät perättäin kolmessa täydellistyneessä ihmisessä, jotka muodostuvat ikäänkuin kolmeksi pylvääksi, joihin kaikkiallinen Jumala sytyttää suuren valon, vihkii heidät ikäänkuin virkaansa eli valoiksi kosmillisessa

uudestisyntymisessä. Miljoonia vuosia oli tehty työtä, ennenkuin ensimmäinen pylväs sytytettiin. Mutta kun ensimmäinen oli syttynyt, syttyivät toiset pian perässä. Sillä pari-kolmetuhatta vuotta on melkein kuin heti, kun sitä verrataan miljooniin vuosiin.

Buddha oli se täydellistynyt ihminen, jossa esiintyi Enkeleitten korkein saavutus. Pitkien mietiskelyjensä tuloksena Buddha saavutti niin suuren valon, että hän itse melkein huikaistui. Hän ajatteli: tästä ei voi puhua, tätä ei kukaan ymmärrä. Mutta korkein jumala rohkaisi ja kehoitti Buddhaa aloittamaan työn. Ja Buddha totteli. Hän aloitti työn. Tapahtui siis, että Jumala vihki Buddhan virkaansa, jos niin sopii sanoa.

Jeesuksessa tuli esille Arkkienkeleitten korkein saavutus. Jordanin kasteessa täytti hänet kosmillinen Kristus, Poika. Jumala vihki hänet virkaansa, antoi hänelle sen johtavan vallan ja tehtävän, mikä Pojalle kuuluu.

Meidän päivinämme on tullut esille Ruhtinaitten korkein saavutus. On tapahtunut Jordanin kaste, kolmas kosmillinen vuodatus. Kolmas kosmillinen valo on syttynyt. On siten tullut kemiallisfyysilliselle tasolle se valo, mikä Isässä yhtyneelle kolminaiselle Logokselle kuuluu.

Onhan asiallisesti ymmärrettävää, että planeettamme elämä tässä Maa-kaudessa voi

suorittaa ratkaisevan käänteän ylöspäiselle kaarelle vasta sitten, kun nämä kolme suurta valoa tulivat sytytetyiksi. Ihmiskunta voi kohoutua ja suorittaa sen tehtävän, mikä Maa-kautena ohjelmaan kuuluu.

— — —

Olemme näin tutkineet ihmiskunnan työtä ikäänkuin menneisyyden kannalta. Nyt on heitettävä katse eteenpäin. Kysymme: mitä kuuluu meidän suoritukseemme tässä jällellä olevassa Maa-kaudessa? Ja edelleen: mikä on ihmiskunnan tehtävä kolmessa seuraavassa, Jupiter-, Venus- ja Vulcanus-kausissa?

Mikä siis on läksymme jällellä olevassa Maa-kaudessa? Lyhyesti sanottuna: ihmiskunnan on kuljettava puhdistuksen tie ja saavutettava ensimmäinen suuri viikimys. Tämä koskee ihmiskunnan suurta joukkoa. Yksilöt voivat olla hyvin paljon edellä. Jotkut tai joku voi olla niin suunnattoman paljon edellä, että hän omalta osaltaan tässä Maa-kaudessa ilmentää sellaista elämää, jota suuri ihmiskunta kykenee ilmentämään vasta kaukaisessa Vulcanus-kaudessa, seitsemännessä manvantarassa. Joku tai jotkut voivat tässä neljännessä luomispäivässä ilmentää sellaista elämää, jota suuri ihmiskunta kykenee elämään vasta Venus-kaudessa. Muutamat taas osaavat omalta osaltaan ilmentää nykyisessä Maa-kaudessa sitä elämää, jota

tavallinen ihmiskunta ilmentää viidennessä eli Jupiter-kaudessa.

Puhdistuksen tie on siis kuljettava ja ensimmäinen suuri vihkimys saavutettava tässä neljännessä eli Maa-kaudessa.

Mutta nyt nousee kysymys: missä vihkimys-sarjassa tämä työ on suoritettava? Onko se suoritettava Pyhän Hengen vaiko kosmillisen Kristuksen, Pojan vaiko Isän vihkimys-sarjassa?

On huomattava, että meidän Maa-kautemme seitsemine juurirotuineen vastaa pienemmässä koossa planeettamme seitsemää manvantaraa. Sen tähden planeettamme elämä kokonaisuudessaan, katsottuna nykyisen Maa-kauden kannalta, on kuin seitsenhaarainen kynttiläjalka, jossa nykyinen Maa-kausi on keskellä, tavallaan alimpana, ja sen kummallakin puolella on kolme, yksi toistaan ylempänä, joten uloimmat ovat ylinnä. Vasemmalla puolella, laskevalla kaarella, ovat Saturnus-, Aurinko- ja Kuu-kaudet kolmena kynttilänä, meidän Maa-kautemme on keskellä, alimpana kynttilänä, ja oikealla puolen, nousevalla kaarella, ovat Jupiter-, Venus- ja Vulcanus-kaudet taas kolmena kynttilänä. Meidän Maa-kautemme, ollen keskellä, ensin kertaa ja täydentää edellisten kolmen, Saturnus-, Aurinko- ja Kuu-kausien kehitystä. Siksi se veti esille Enkeleitten, Arkkienkeleitten ja Ruhtinaitten korkeimmat saavu-

tukset eli vihkimykset. Mutta myöskin tämä Maa-manvantara seitsemine juurirotuineen vaikuttaa tulevaisuuteen. Viimeiset kolme, viides-, kuudes- ja seitsemäs juurirotumme, vaikka ne elävätkin omaa täysinäistä elämäänsä, samalla kuitenkin laskevat pohjan myöhemmille vastaaville viidennelle, kuudennelle ja seitsemännelle luomiskaudelle, Jupiter-, Venus- ja Vulcanus-kausille.

Tämä antaa asiallisen taustan ymmärtääksemme, missä järjestyksessä me suoritamme läksymme, kuljemme puhdistuksen tien ja saavutamme — nimittäin normaalin ihmiskunta — ensimmäisen suuren vihkimyksen nykyisessä Maa-kaudessamme. Ensiksi on huomattava, että kaikki kolme kosmillista vuodatusta, jumalallista inkarnatiota, tapahtuivat oikeastaan meidän nykyisessä viidennessä juurirodussamme. Ja sehän onkin ensimmäisenä ylöspäisellä kaarella. Tietysti muistamme, että ensimmäinen hengen vuodatus alkoi jo kolmannessa juurirodussa, kun n.s. järjen pojat ruumistuivat ihmiskuntaan, mutta tämä ensimmäinen vuodatus saavutti täyttymyksensä vasta Buddhassa. Kun nyt kaikki kolme Valoa ovat sytytetyt, niin kulku puhdistuksen ja vihkimyksen tiellä jatkuu yhä voimakkaampana, nopeammassa tahdissa jällellä olevissa viidennessä-, kuudennessa- ja seitsemännessä juurirodussa.

Vaikka siis vihityille ovat kaikki kolme vihkimysryhmää avoinna, niin tavallinen suuri ihmiskunta tässä viidennessä juurirodussa kulkee kuitenkin manaksen piirissä Pyhän Hengen tiellä, ja sen normaalisenä päämääränä on saavuttaa siinä Golgata-kokemus, jotta se sitten kuudennessa juurirodussa voisi kulkea Pojan tiellä. Onhan viidennessä juurirodussa vielä jällellä kuudes ja seitsemäs alarotu. Niissä on kuljettava puhdistuksen tietä etsimällä totuutta järjellisesti. Sillä manas viidentenä periaattina on vastaavasti suhteessa viidenteen juurirotuun. Isän ja Pojan elähyttämä Pyhä Henki opastaa neuvoillaan niitä ihmisiä, jotka kaipaavat ja etsivät järjestä totuuden tietoa. Sellaiset ihmiset voivat kulkea puhdistuksen tiellä ja saavuttaa ensimmäisen Golgata-kokemuksen viidennen juurirodun loppuun mennessä. On huomattava, että kun kaikki kolme jumalallista vuodatusta ja inkarnatiota nyt ovat tapahtuneet, niin puhdistuminen tapahtuu myös yhä voimakkaammin ja nopeammin.

Kuudennessa juurirodussa on yleinen tilanne jo toinen. Silloin on manaksen lisäksi avautunut vastaavasti myös kuudes periaatti, buddhi, joka ilmentää rakkautta. Silloin on suuren ihmiskunnankin helpompi nähdä ja ymmärtää, että ensimmäinen suuri järjestellinen totuus on rakkaus. Silloin on tavallisen ihmis-

kunnan mahdollisuus kulkea Pojan tiellä, ja sen määränä on siinä saavuttaa Golgata-kokemus.

Seitsemännessä juurirodussa ovat mahdollisuudet jälleen syventyneet. Manaksen ja buddhin lisäksi on erikoisesti avautunut ja astunut toimintaan myös vastaavasti seitsemäs periaate, a a t m a, jonka kautta vaikuttaa Isän tahto ja majesteettius. Seitsemännessä juurirodussa ovat siis kaikki korkeamman minämme kolme periaatetta, aatma, buddhi ja manas toimivia tavallisen ihmiskunnan elämässä. Silloin on suurella ihmiskunnalla mahdollisuus kulkea Isän vihkimyssarjan tiellä, ja sen määränä on saavuttaa siinä kolmas Golgata-kokemus; ~~joka on todellinen Golgata, eikä~~ (*) ~~enää aloita uutta.~~ Tätä kokemusta voidaan myöskin sanoa ensimmäiseksi suureksi vihkimykseksi, joka tässä neljännessä luomiskaudessa, Maa-kaudessa, ihmiskunnan oli tai on määrä saavuttaa.

— — —
Nyt heitämme katseemme vielä kaukaisempaan tulevaisuuteen.

Maakauden päätyttyä tulee lepo, ja sitten aikanaan viides luomispäivä, Jupiter-kausi. Itse maapallo on silloin kohoutunut siten, ettei enää ole kemiallisfyysillistä tasoa. Elämä on siirtynyt eetteritasolle. Ihmisillä niinollen on eetteriruumis alin käyttöväline. Nykyinen

*) Pohjolan Valo 1942 / 3, s. 44

eläinkunta on yksilöitynyt järjelliseksi minuuk-siksi, joten se muodostaa ajattelevan ihmiskun-
nan. Ja mikä on silloin meidän ihmiskuntamme
henkinen tehtävä?

Lyhyesti sanoen asia on seuraavalla tavalla. Jupiter-kaudessa tavallisen ihmiskuntamme on omaksuttava se elämänymmärrys ja suoritet-
tava se läksy, tehtävä se työ, minkä Buddha
tyypillisimmin tässä Maa-kaudessa saavutti ja
toteutti. Silloin vasta tavallinen ihmiskunta
omissa ponnistuksissaan syttyy ensimmäiseen
suureen Logos-Valoon, suorittaa läksynsä
Logos-Looshin ensimmäisessä asteessa Pyhän
Hengen johdolla. Kun sanoimme nykyisen Maa-
kauden ~~kolmine viikimysryhmineen ja yhdek-~~ (*)
~~sine viikimyksineen~~ päättyvän kymmenen-
teen, todelliseen Golgataan, joka samalla on se
suuri viikimys, johon koko Maa-kauden kehi-
tys sisältyy ja päättyy, niin samoin Jupiter-
kauden kehitys tulee sisältymään ja päätty-
mään toiseen senkaltaiseen suureen viiki-
mykseen.

Entä läksymme Venus-kaudessa, kuuden-
nessa luomispäivässä?

Esitämme asian taas lyhyesti. Kuudennessa
luomispäivässä, kaukaisessa Venus-kaudessa,
planeettamme on jälleen kohoutunut niin, että
alin taso on astraalitaso, jolle elämä on vetäy-
tynyt eetteritasolta. Alin verhomme on astraa-
liruumis. Nykyinen kasvikunta on saavuttanut

*) Pohjolan Valo 1942 / 3, s. 44

yksilöityneen ihmisasteen. Meidän nykyisen tavallisen ihmiskuntamme tehtävä on silloin: varsinaisella tavalla vastaanottaa ja toteuttaa se elämä ja elämänymmärrys, minkä Jeesus Kristus tyypillisimmin vastaanotti ja toteutti tässä neljännessä eli Maa-kaudessa. Silloin, kuudennessa luomispäivässä, Venus-kaudessa, tavallinen ihmiskuntamme omissa ponnistuksissaan syttyy toiseen Logos-Valoon, suorittaa läksynsä Logos-Looshin toisessa asteessa kosmillisen Kristuksen, Pojan johdolla.

Vanhan Testamentin luomiskertomuksessa sanotaan, että ihminen luodaan kuudentena päivänä. Asia on nähtävästi niin, että meidän ihmiskuntamme varsinaisemmin kuuluu Logoksen Poika-ryhmään, joten me saavutamme tämän Poika-asteen Venus-kaudessa, kuudennessa luomispäivässä. Venus-kauden koko kehitys sisältyy ja päättyy myös sellaiseen saavutukseen eli vihkimykseen, jota voimme nimittää kolmanneksi senkaltaiseksi suureksi vihkimykseksi.

Sitten seitsemäs, Vulcanus-kausi.

Vulcanus-kaudessa maapallo on kohoutunut siten, että elämä on vetäytynyt astraalitasolta älytasolle. Alin käyttövälineemme on älyruumis. Nykyinen kivikunta on yksilöitynyt ihmisasteelle. Meidän tavallisen ihmiskuntamme tehtävä on silloin varsinaisella tavalla vastaanottaa ja toteuttaa se kosmellinen vuodatus,

se kosmillisen Kristuksen, Pojan, kosmillisen Isän inkarnatio, mikä meidän ajallamme tässä Maa-kaudessa on tapahtunut teosofis-ruusuristiläisen liikkeen yhteydessä. Omien ponnistustensa seurauksena ihmiskuntamme silloin sytty kolmanteen Logos-Valoon, suorittaa läksynsä Logos-Looshin kolmannessa asteessa Isän johdolla.

Vasta Vulcanus-kaudessa tavallinen ihmiskuntamme siis muodostaa täydellisen Tempelin, Logos-Looshin, jossa on kolme Logos-Astetta. Vulcanus-kauden — ja samalla koko planeettakautemme — kehitys sisältyy ja päättyy sellaiseen saavutukseen eli vihkimykseen, jota voimme nimittää neljänneksi senkaltaiseksi suureksi vihkimykseksi, jollaisia saavutetaan Maa-kaudessa ensimmäinen, Jupiter-kaudessa toinen, Venus-kaudessa kolmas ja Vulcanus-kaudessa neljäs.

Vanhan Testamentin luomiskertomuksessa sanotaan, että Jumala lepää seitsemäntenä päivänä. Mahdollisesti, sillä ihmiskuntamme on silloin saavuttanut sen täydellisyyden, mikä oli saavutettava planeettamme seitsemänä luomispäivänä.

— — —

Nyt meille käy selväksi ja ymmärrettäväksi eräs asia. Olemme nim. saattaneet ajatella ja itseltämme kysyä: eikö Isä, Jumalan tahto ja

majesteettius, inkarnoida vasta kaukaisessa, epämääräisen kaukaisessa tulevaisuudessa?

Näin olemme voineet itseksemme ajatella ja kysellä. Nyt voimme ymmärtää, millä tavalla tässäkin ajatuksessa on pontta ja perää. Sillä jos on kyseessä Isän Valtakunnan täydellinen ilmeneminen ihmiskuntaamme, niin se kyllä tapahtuu kaukaisessa, ei epämääräisessä mutta kaukaisessa Vulcanus-kaudessa, maapallomme seitsemännessä luomiskaudessa.

Mutta tämä ei estä, tai paremminkin se edellyttää, että Jumala on ruumistunut kaikkina kolmena Logos-Tajuntana tässä neljännessä, syvimmällä aineessa olevassa luomiskaudessa. Kuinka planeettamme ja ihmiskuntamme muutoin voisi tehdä ratkaisevan käänteän, lähteä nousemaan? Se olisi mahdotonta. Jotta ratkaiseva käänne voisi tapahtua, täytyivät kaikki kolme Jumalan tajunnan puolta olla ruumistunut. Jumala täytyi tulla ei vain astraaliselle ja eetteriselle, vaan myös kemiallisfyysilliselle tasolle. Sillä ihmiskunta oli tullut karkealle fyysilliselle tasolle asti, joten täällä on myös käänteän tekevä ratkaisu tapahtuva. Ja, toistamme sen vielä kerran, miten ihmiskunta voisi tämän ratkaisun tehdä, ellei Jumalakin olisi ruumistunut samoin karkealle fyysilliselle tasolle asti. Jotta voisimme ratkaisevasti nousta aineen pimeydestä, täytyi kaikki kolme Logos-Valoa tulla sytytetyiksi. Tämä neljäs

päivä on Valojen sytyttämisen päivä. Ja valo, niin päivää hallitseva suurempi valo kuin yötä hallitseva pienempi valo, on meidän maailmassamme kolminainen. Suurempaa, päivää hallitsevaa valoa, ilmentävät Pyhä Henki, kosminen Kristus, Poika ja Isä, ja pienempää, yötä hallitsevaa valoa, ilmentävät Lusiferit, Ahrimanit ja Saatانات. Jotta alemmat voitettaisiin ja lunastettaisiin, täytyvät korkeammat esiintyä voittajina ja lunastajina, auttajina ja vapauttajina.

— — —

Ehkä joku kuitenkin haluaisi kysyä: etkö hän sinä vaan valmista jonkunlaista Krishna-murti-tapausta? Näinollen asian kaikinpuolinen selvittely kenties vaatii, että muutamalla sanalla selvitämme tämänkin puolen asiassa.

Kirjassa „Uuden ajan aamun koitteessa” on tohtori Annie Besantilta myös kolme esitelmää, joissa hänkin puhuu uuden ajan ja uuden sivistyksen alkamisesta. Mutta hän ei tyytynyt jatkamaan työtään, niinkuin teki Pekka Ervast, jotta hedelmät olisivat osoittaneet, missä ja millainen puu on. Annie Besant omalta kohdaltaan pilasi kaiken julistamalla erään nuoren pojan, Krishna-murtin, tulevaksi „maailmanopettajaksi”, ja lisäksi vielä sekoittamalla hänen asiansa sotaan. Annie Besant sanoi, että „pahan voimat ovat muserrettavat, ennenkuin Herra voi tulla”. Ympärysvallat, ennen kaik-

kea Englanti, muka edusti valkoisia voimia, ja Saksa, Englannin voimakkain kilpailija maailmanvallan tavoittelussa, piti edustaman mustia voimia. Saksa kyllä hävisi sodassa, mutta me kysymme: tulivatko pahan voimat sodassa muserretuiksi? Eivät tietenkään. Sillä paha lisääntyy pahaa tekemällä, niinkuin hyväkin lisääntyy hyvää tekemällä. Seurauksena oli, että kansat, Englanti niiden mukana, pelkäävät ja varustautuvat entistä enemmän. Saatiin aikaan entistä verisempien sotien uhka.

Mutta entä Krishnamurti? Niin, hän on tapaus erittäin. Hän tekee minkä voi ja mihin kykenee. Mutta historiallisten Mestareiden työtä hän ei jatka. Sen osoittaa hänen oma työnsä. Blavatskyn, Buddhan ja Jeesus Kristuksen oppia hän joko ei ole kyennyt tai ei ole edes yrittänytkään viemään eteenpäin.

Ehkä joku vielä odottaisi, että tässä samalla puhuisimme niistä monista ihmismiehistä ja -naisista, joista sanomalehdet silloin tällöin julkaisivat kirjoituksia, varustettuina suuremmilla tai pienemmillä otsikoilla? Se on tarpeetonta. He pitävät kyllä huolta itsestään. Mutta kenties he kuitenkin tekevät jonkun palveluksen ihmiskunnalle? Ainakin he hämmentävät Mestari-käsitettä ihmisten mielissä. Ja jos tämä katsotaan palvelukseksi, niin olkoon menneeksi. Tavallaan he silloin pakoittavat ihmisiä ajattelemaan, oppiakseen eroittamaan jyvät

akanoista. Mutta jyvien eroittaminen akanoista ei taas käy päinsä, ellei ole siihen tarvittavaa mittapuuta. Opettajia arvostellessamme tarvittavista mittapuista Pekka Ervast kirjoittaa: „Meillä on valmiit totuuden mittapuut, ja mittapuut ovat ensinnäkin se sanoma, mikä annettiin tämän vuodatuksen alussa, tämän suuren henkisen inspiration tullessa maailmaan, toisin sanoen siis madame Blavatskyn teosofinen sanoma... Toinen on eetillinen mittapuu, johon madame Blavatsky aina myös viittaa, nim. kaikkien suurten vapahtajien ja niistä erikoisesti Jeesuksen Kristuksen siveyssäännöt... Nämä ovat totuuden mittapuut, enempää emme tarvitse: mestarien filosofinen sanoma metafysiikkana mittapuuna ja vuorisaarna eetillisenä mittapuuna; niiden valossa voimme kaikkia 'Kristusopetuksia' arvostella”.

— — —

Lähenemme nyt henkilökohtaisen selvittelyn välttämättömyyttä. Luulen, että edellä esitetyt tutkimukset jo sellaisinaan osoittavat, miten asiat ovat. Meidän on se nyt vaan todennettava. Sanoohan Pekka Ervast nykyisen vuodatuksen ja Blavatskyn suhteesta toisiinsa: „Ei henkinen vuodatus, joka tulee ylhäältä päin, voisi ihmiskuntaan vaikuttaa, ellei se saisi persoonallista muotoa, ellei se pukeutuisi inhimillisiin ajatuksiin jonkun ihmisen suun kautta”.

Ensiksi on sanottava, että suuret henkiset, kosmilliset tapahtumat ovat sekä yksilöllisiä että kollektiivisia. Niin oli Palestiinassakin. Joukko korkeita vihittyjä, johdossa Johannes Kastaja ja Jeesus Kristus, oli ruumistuneena samaan aikaan. Jeesus Kristus oli keskeinen henkilö. Hän se Jordanin kasteessa vastaanotti kosmillisen Kristuksen. Niinkuin Pekka Ervast sanoo: „Hän oli ensimmäinen vapahtajista, hän oli ensimmäinen, joka toi Jumalan Pojan, ja samalla Isän, niin lähelle meitä ihmisiä, että saatamme aavistaen ymmärtää ja nähdä hengessämme, mikä on se ääretön rakkaus, viisaus ja tieto, joka ottaa asuntonsa meihinkin, kun tulemme täydellisiksi”. Mutta Jeesuksen Kristuksen esiintymiselle oli Johannes Kastajan työ välttämätön edellytys.

Näin on asia nykyisessäkin vuodatuksessa. Se ei ole tapahtunut sattumalta. Käsky ja vuodatus tuli korkeista keskuksista, alkuaan keskusauringo Siriuksesta ja sen takaisista voimista. Maailma on järjestetty kosmos. Suuriin tapahtumiin vaaditaan kaikkien, koko elämän ja kosmoksen yhteinen ponnistus. Sen tähden se on samalla kertaa sekä yksilöllinen että joukollinen. Johan Pekka Ervast kirjoitti kirjassaan „Uuden ajan aamun koitteessa”: „Teosofinen liike ja koko meidän aikamme sivistys on huutavan ääni korvessa”.

Nykyisestä vuodatuksesta ja Blavatskyn suhteesta siihen Pekka Ervast kirjoittaa Ruusu-Ristissä v. 1930 seuraavaa: „Valkoinen Veljeskunta otti mannan auringosta ja valitsi mad. Blavatskyn inhimilliseksi Graalin maljaksi. Taivaallinen mannasade tuli tähän näkyväiseen maailmaan paljon parjatun mad. Blavatskyn välityksellä . . . joka ei suinkaan niittänyt kunnia ihmiskunnan puolelta, eikä suinkaan ihmisten silmissä ollut vapahtajaolento . . . Voimme täydellä syyllä sanoa: vapahtaja tuli, emmekä ottaneet häntä vastaan. Ei meidän tarvitse hävetä näitä sanojamme. Ei mad. Blavatsky ollut täydellinen olento, eikä hän tahtonut esiintyä hyveissä malli-ihmisenä, mutta hän kuului maailman auttajien ja vapahtajien joukkoon sentähden, että hän uhrasi itsensä ja elämänsä ihmiskunnan hyväksi”.

Tällaisen maininnan Pekka Ervast antaa H. P. Blavatskysta.

Meidän on tähän lisättävä, että H. P. Blavatsky kuoli v. 1891, ja noin viisi vuotta myöhemmin Pekka Ervast koki kosmillisen Jordan-kasteen. Siitä olemme edellä puhuneet. Mitään meidän ei tarvitse ennustella. Tapahtuneet tosiasiat ja suoritettu työ todistavat tekijänsä puolesta. Meidän tarvitsee vain näin jälkeensä tunnustaa historiallinen totuus, tapahtunut tosiasia. Historiallinen totuus on se, että H. P. Blavatsky teki valmistavan työn Mesta-

reiden lähettiläänä. Hän oli Johannes Kastajan tapaan valmistava vuodatuksen vastaanottaja. Mutta se toinen olento, joka omassa Jordan-kaste-kokemuksessaan varsinaisesti koki ja vastaanotti kosmillisen Isän inkarnation, hän oli se olento, jonka me tunsimme nimellä Pekka Ervast. Eikä meidän tarvitse ryhtyä tätä asiaa tässä uudelleen perustelemaan. Sillä perustelut olemme jo edellä esittäneet.

H. P. Blavatsky ja Pekka Ervast ovat ne kaksi keskeistä olentoa, joissa tietäjien ennustukset ovat toteutuneet. H. P. Blavatsky on kuin ajan symboli. Hänessä vanha aika saa ikäänkuin tuomionsa, hänessä vanha aika oikeastaan päättyy, ja uuden ajan aamuruskosarastaa. Tähän sitten liittyy Pekka Ervast ja hänen työnsä. Hänessäkin vanha aika päättyy ja uusi aika nousee. Yhdessä he muodostavat keskeisen kokonaisuuden. H. P. Blavatskyn työ oli välttämätön edellytys Pekka Ervastin työlle.

— — —

Seuraa sitten järjestyksessä kysymys: missä on Jeesus Kristus? Vastaamme tähän: Jeesus Kristus on ja on ollut kaiken aikaa mukana. Ainoastaan Jeesus Kristusta ja hänen oppiaan ymmärtämällä voimme ymmärtää myöhemmin tapahtunutta Isän inkarnatiota ja hänen oppiaan. Myöhempi ymmärretään aikaisemman avulla. Niinhän emme ymmärrä Jeesus Kris-

tusta ja hänen oppiaan, ellemme ensin ymmärrä Buddhaa ja muita vanhoja Mestareita ja heidän oppejaan. Samoin emme nyt ymmärrä Blavatskya, emme ymmärrä Pekka Ervastia, emme ymmärrä heidän kummankaan opetustaan, ellemme ensin ymmärrä sekä Buddhaa että Jeesus Kristusta ja heidän opetuksiaan. Sillä myöhempi kosmillinen vuodatus sisältää itsessään aikaisemmankin. Niinpä Pekka Ervast kertoo Jordankaste-kokemuksestaan näin: „Toinen merkillinen kohta, jota en silloin vielä ymmärtänyt, mutta joka liittyi rinnakkaisilmiönä uudestisyntymiseen, oli se, että Jeesus Kristus oli mitä salaperäisimmällä tavalla siinä läsnä. Ei läsnä niinkuin se, joka olisi kasteen toimittanut, eikä myöskään läsnä niinkuin Isä, jonka Pojaksi ihminen julistettiin, vaan niinkuin satumainen, läpitunkeva persoonallisuus, joka oli mukana Jumalan Pojan tietoisuudessa”.

Sanoimme jo, että myöhempi suuri kosmillinen inkarnatio sisältää itseensä edelliset. Kosmillisen Kristuksen, Pojan inkarnatio sisälsi Pyhän Hengen, joten Poika voi lähettää Pyhän Hengen seuraajilleen. Kosmillisen Isän inkarnatio sisälsi ja sisältää Pyhän Hengen ja Pojan, joten Isä voi lähettää seuraajilleen molemmat, sekä Pojan että Pyhän Hengen. Kaikki kolme Suurta Valoa ovat tulleet täydellistyttyinä sytytetyiksi täällä kemiallis-

fyysillisellä tasolla toimivassa päivätajunnassa. Kosmillisen Kristuksen inkarnatio Jeesus Kristuksessa oli tehnyt mahdolliseksi, että se Pyhän Hengen tien kulkija, joka tietoisesti muuttaa miekkansa ristiksi, hän voi nyt päivätajunnassaan vastaanottaa kosmillisen Kristuksen mystillisenä Kristuksena. H. P. Blavatsky oli nyt kollektiivisen Pyhän Hengen eli Mestareiden, parakleettien eli lohduttajien, lähettiläs. Hän edusti vanhaa liittoa, jota uusi liitto läpäisee, ja muistutti ihmisiä siitä, mitä Jeesus oli opettanut. Kosmillisen Isän inkarnatiossa meidän päivinämme varsinaisemmin avautui, selveni ja syventyi Isän vihkimyssarja. Samalla elävöityivät, saivat uutta sisältöä toisetkin, Pojan ja Pyhän Hengen vihkimyssarjat. Kaikesta tästä johtuu, että kun Pyhän Hengen tiellä kulkija Mars-kokemuksessa tietoisesti muuttaa miekkansa ristiksi ja edelleen elää totuudenetsijänä vuorisaarnan elämänymmäryksessä, niin hän nyt saattaa koskettaa Uranus-kokemusta siten, että hän päivätajunnassaan tajuaa olevansa Isän poika, Jumalan poika. Ihminen kokee kosmillista Isää mystillisenä Isänä. Tämä on silloin Damaskos-kokemus syvennetyllä tavalla. Olemmehan jo ennen sanoneet, että sekä Jordankaste että Damaskos-kokemus nyt, Isän inkarnation jälkeen, ovat syvyytensä puolesta pääasiallisesti kolmeasteisia, edellinen johtuen Logoksen kolminai-

suudesta: Pyhä Henki, Poika ja Isä, jälkimäinen aiheutuen ihmisen hengen kolminaisuudesta: Manas, Buddhi ja Aatma. Kyllähän nämä molemmat kolmiot ovat olleet alusta asti vaikuttamassa, mutta nyt ne ovat ihmisen päivätajunnan mahdollisuuksina fyysillisellä tasolla. Tässä on myös asiallinen syy siihen, miksi Pekka Ervast sanoo, että varsinainen henkinen elämä alkaa tahdosta, aatmasta.

Kosmillisen Kristuksen, Pojan inkarnatiossa tuli Uusi Liitto, joka läpäisee koko ihmiskunnan, siis vanhatkin uskonnot. Koko ihmiskunta alkoi kuulua Uuteen Liittoon siitäkin huolimatta, vaikka he edelleen seuraisivat Buddhaa tai muita vanhoja Mestareita. Samoin nyt, kosmillisen Isän inkarnation jälkeen, ihmiskunta kokonaisuudessaan siirtyi uuteen aikaan, jota voisimme nimittää joko Isän Liitoksi tai että Uusi Liitto on edelleen syventynyt, selventynyt, järjestynyt. Ihmiskunta kokonaisuudessaan kuuluu syvennettyyn Uuteen Liittoon, Isän Liittoon huolimatta siitä, vaikka he edelleenkin seuraisivat Buddhaa tai muita vanhoja mestareita.

Mutta kuitenkin on huomattava, että syvennetyn Uuden Liiton, Isän Liiton henki, filosofia, metafysiikka ja etiikka on tullut, niinkuin Pekka Ervastian tavalla sanoisimme, ihmisen suun kautta esitetyksi teosofis-ruusuristiläisessä elämänymmärryksessä. Pekka Ervast on

kirjassaan Vuorisaarna järjestänyt uudelleen vanhan liiton Mooseksenkin kymmenen käskyä. Hän kirjoittaa m.m.: „Mutta miksikä kirjat ovat jättäneet pois toisen käskyn ja jakanee kymmenennen kahtia?” Pekka Ervast asettaa toisenkin käskyn paikalleen ja yhdistää kymmenennen; ja esittää ne siten täydellisinä. Samoin Pekka Ervast Vuorisaarna-kirjansa lopussa esittää lyhyinä, suoranaisina, uudelleen järjestettyinä Jeesuksen ilmoittamat „Taivaallisen Isän viisi käskyä”: 1. Älä suutu, 2. Älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas, 3. Älä vannoo, 4. Älä ole pahaa vastaan ja 5. Älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. „Vanhoista käskyistä useimmat kuuluivat luonnolliseen elämään, ja niitä jokainen piti, joka ei tahtonut olla rikoksentekijä. Uudet käskyt kuuluivat henkiseen elämään, ja niitä eivät osanneet pitää muut kuin ne, joissa henkinen elämä oli puhjennut”, sanotaan käskyjen yhteydessä.

Teosofis-ruusuristiläisen elämänymmärryksen siveysopin muodostavat siis lyhyellä, ytimekkällä tavalla nämä Jeesuksen ilmoittamat Taivaallisen Isän viisi käskyä. Mutta Vuorisaarna kokonaisuudessaan muodostaa täydellisemmän siveysopin. Ja Pekka Ervastin kirjaan Vuorisaarna, sen kommentaarioihin, sisältyy myöskin teosofis-ruusuristiläisen elämänymmärryksen filosofia ja metafysiikka, lyhyesti esitettynä. Vuorisaarna-kirjassa on

uudistetun, syvennetyn elämänymmärryksen kirjallinen pohja ja perustus lyhyessä ja keskitetyssä muodossa.

Kaikesta tästä on yksi seuraus meihin ihmisiin nähden: ymmärrämme entistä selvemmin, että jokainen ihminen on vastuunalainen järkiolento, jonka omin jaloin on kulkeminen vanhasta uuteen, kuolevaisuudesta kuolemattomuuteen, katoavaisuudesta katoamattomuuteen, jonka omin jaloin on kulkeminen elämän eettillistä tietä. Mutta kokeneemmat ja suurempia ratkaisuja suorittaneet voivat olla meille vähemmän kokeneille suunnattomaksi avuksi ja lohdutukseksi silloin, kun meistäkin tulee varsinaisia totuuden etsijöitä. Oikea avun antaminen ja oikea avun vastaanottaminen on ihmeellisimpiä avaimia elämän pulmien selvityksessä.

— — —

Pari pientä piirrettä haluamme vielä ottaa puheeksi. Ensiksi huomaamme, että kaikkein suurimpia Jumalan Poikia näyttää olevan vaikea tuntea. Nähtävästi tämä johtuu siitäkin, että he, jumalallisuudestaan huolimatta, ovat niin perin inhimillisiä. Jeesuksesta sanoivat oikeaoppiset fariseukset nimenomaan, että hän esiintyy syntisten ja bublikaanien seurassa. Ja Pekka Ervastian yhteydessä saattoi huomata samaa. Näyttää niinkuin he eivät kykenisi tekemään eroa ihmisen ja ihmisen välillä. Mutta

tämä johtuu siitä, että heidän tajunnassaan ovat itsekkyyden raja-aidat hävinneet. He rakastavat kaikkia ihmisiä. Sen tähden he eivät oikein sovi niiden ihmisten mittapuuhun, jotka rakastavat vain läheisiä ja samoinajattelevia, mutta eivät rakasta syntisiä, eivät toisin ajattelevia, toisiin ryhmiin, luokkiin, kieliin ja kansoihin kuuluvia. He tahtovat säilyttää rajoittuneisuutensa. Jumalan Pojat taas nimenomaan tahtovatkin päästä rajoittuneisuudesta. Heidän rakkautensa menee, lyhyesti sanoen, samalla kertaa taivaitten korkeuksiin ja helvettien syvyysksiin. Kaikkia he auttavat. Ja niinhän meidänkin on opittava tekemään. Ken tahtoo suurin olla, hän oppikoon olemaan kaikkien käskyläinen.

Toinen pieni piirre, joka ei niinkään ole selvillä, on siinä, että noiden suurten Jumalan Poikien luullaan joskus suuttuvan. Jotkut voivat otaksua, että Jeesus suuttuneena puhdisti Jerusalemin temppelin. Luullakseni jotkut saattoivat samoin luulla, että Pekka Ervast joskus suuttui. Mutta se on erehdys. Eivät sellaiset olennot suutu. Niinpä Pekka Ervast kertoo, että kun Mestari sanoi hänelle neljäntoista vuotiaana, että hän ei tarvitse suuttua, ei vaikka näkisi mitä tahansa vääryyttä tapahtuvan, niin hän ilostui ja sanoi itsekseen: vai en minä tarvitsekaan suuttua! Ja sen kerran perästä hän ei suuttunut.

Mikä siis on se psykologinen tila, joka koke-mattomasta voi näyttää, niinkuin se olisi suut-tumusta? Ehkei ole kielessämme oikein tähän asiaan sopivaa sanaa. Mutta sekä Pistis Sop-hiassa että Uudessa Testamentissa esiintyy Jeesuksen yhteydessä sanoja, jotka sattuvat hyvin lähelle. Tai ehkä ne sattuvat ihan paikal-leenkin. Siellä sanotaan, että Jeesus kauhistui hengessään. Tai myös, että hän tuli murheel-liseksi, että hän järkkyy hengessään. Tämä kyllä sopii. Sillä kun Jeesus, kun Pekka Ervast joskus erikoisen selvästi näki ja koki, että ih-misten tietämättömyys, rajoittuneisuus tai itsekkyyys uhkasi kaataa tai jo kaatoikin nurin ne suuret mahdollisuudet, joita tarjolla oli, niin he todellakin saattoivat hengessään järkkyyä, kauhistua tai tulla murheelliseksi. Mutta siinä ei ole vihaa, ei suuttumista. Siinä on vastuun-alaisuutta, rakkautta. Rakkaudestakin voi järkkyyä. Niinkuin toiset järkkyvät vihassa, niin on olentoja, jotka järkkyvät rakkaudessa.

— — —

Koska tämän luvun otsikkona on „Ohjelma ja sen suoritus”, niin on meidän vielä puhut-tava hiukan puhdistuksen tiestä.

Mikä siis on puhdistuksen tie? Vanhoista ajoista asti on sanottu, että siinä on neljä as-tetta. Ensiksi on eroittamiskyky. Toiseksi hi-mottomuus. Kolmanneksi hyvä käytös kuusine

ominaisuuksineen. Neljäs on vapautumisen kaipuu.

Yritämme puhua näistä asioista, kuinka sanoisin, ulkoisen ja sisäisen luonnon kannalta. Kysymme siis: mistä meidän on puhdistuttava, mistä vapauduttava?

Meidän on puhdistuminen ja vapautuminen alemmasta luonnosta; joka sekin on sekä meidän sisällämme että ulkopuolellamme. Ulkopuolellamme nämä näkyvät neljänä luontokuntana: kivikunta, kasvikunta, eläinkunta ja ihmiskunta. Myöskin sisällämme nämä luomakunnat ovat senkin perusteella, että me kolmessa edellisessä luomiskaudessa olemme suorittaneet ne vastaavat tajunnalliset tilat, jotka nyt sisäisellä tavalla kehittyvät kivi-, kasvi- ja eläinkunnassa. Ja onhan inhimillinen minuumme nyt kaksinainen, alempi- ja ylempi minä.

Otamme nämä neljä luontokuntaa kuvaannollisessa merkityksessä — kuvaannollisessa ja samalla todellisessakin —; joiden alemmasta luonnosta olisi vapauduttava, joiden ydin olisi löydettävä, joista olisi ylös noustava.

Ensiksi kivikunta. Kivikunta on ulkonaisessa luonnossa kaiken elimellisen elämän perustana. Kasvikunta saa siitä ravintonsa. Samoin eläin- ja ihmiskunta välillisesti, kasvikunnan kautta.

Mutta ulkoisen, muodollisen elämän sisällä on sielullinen elämä, ja siitä on ihmiskunta eri-

koisesti sekä tietoinen että vastuussa. Ihmisen inhimillinen elämä eroaa muun luonnon elämästä nimenomaan siinä, että ihminen elää järjestelmisesti tietoista ja vastuunalaista hengen elämää. Sen tähden ihmisen elämään kuuluu järjestellinen elämänymmärrys. Elämänymmärryksellä taas täytyy olla oikea perusta. Tämä perusta voi olla joko katoovaisuuden juoksevilla hiekalla tai ikuisuuden kalliolla. Molemmissa tapauksissa se on jonkunlaisella perustuksella, sillä kivikuntaan kuuluvat molemmat, kallio ja hiekka. Vuorisaarnassa mainitaankin nämä molemmat perustat. Sen tähden ensimmäinen aste puhdistuksen tiellä on se, että ihminen muuttaa mielensä, ymmärtää olevansa henkiolento, joka ei elä vain aineellisesta leivästä, eikä edes vain alemmista, persoonallisista tunteista ja ajatuksista, vaan hän kaipaa totuuden hengen tai vaallista ravintoa. Ihmisen on osattava sanoa itselleen: olen ensisijassa henkiolento, joten henkinen elämä, Jumalan valtakunta, on oleva ensimmäisellä sijalla.

Näin menetellen ihmisen elämänymmärrys alkaa rakentua kalliolle. Samalla hän auttaa kivikunnan tajuntaa eteenpäin.

Toinen aste puhdistuksen tiellä on, sekä kuvaannollisesti että todellisesti, suhteemme kasvikuuntaan. Kaksi opetusta meidän on otettava kasvikuunnasta, ulkonainen ja sisäinen. Ulkonainen opetus on suvaitsevaisuus. Jos menem-

me suureen metsään, niin on se kuin rauhoitettu temppeli. Me saamme siellä olla kuin kotonaamme. Metsä ei tule häirityksi meistä, eikä se häiritse meitä. Saamme olla joko hyviä tai pahoja, metsä ei vastusta. Saamme hakata oksia puusta tai kaataa koko puun, eikä se nouse vastarintaan. Täten metsä toteuttaa pahan vastustamattomuuden. Se antaa lyödä toisellekin korvalleen. Se antaa viedä sekä vaatteensa että ihokkaansa. Mutta juuri kaikkea tätähän vuorisaarnassa meitäkin opetetaan tekemään.

Tämän ulkoisen läksyn oppiessamme me ihmiset samalla autamme kasvikuntaa eteenpäin.

Toinen läksymme kasvikunnan suhteen on sisäistä laatua. Se on totuudessa pysyminen. Kasvi tietää ja toteuttaa tämän pysymällä lajissaan, siemenessään. Mäntyä emme saa tuottaa kuusen siementä. Jos ryhtyisimme jossain metsähallinnollisessa kokouksessamme neuvottelemaan ja päättämään, että koska männyn siemenet sattumalta ovat kalliimpia, on kuusien tuotettava männynsiemeniä, niin kuuset eivät sellaiseen päätökseen alistuisi. Vaikka me niitä räökkäisimme ja uhkaisimme polttoroviolla, niin kuuset pysyisivät lajissaan, eivät kä alistuisi tuottamaan männyn siementä.

Tämän vilpittömän yksinkertaisuuden läksy ihmisten on opittava. Meidän on päästävä kaksimielisyydestä, on osattava pysyä totuudessa,

todellisen ihmisyyden lajissa eli siemenessä. Jos joku kirkolliskokous päättää kirotta jälleensyntymisopin, niin ei se muuta sitä totuutta, että ihminen on jälleensyntyvä olento. Tai jos joku kirkko, paavi tai piispa tai jumaluusoppinut selittää ja päättää että vuorisaaunan oppi on mahdoton ihmisen toteuttaa, niin se ei muuta sitä totuutta, että nimenomaan juuri ihmisen on se toteutettava. Sen tähden ihmiskunnan on puhdistuksen tiellä opittava nämä kaksi läksyä, oikea suvaitsevaisuus ja oikea totuudessa pysyminen. Kun sen teemme, silloin samalla autamme kasvikuntaakin eteenpäin.

Kolmas puhdistuksen aste on järjestää suhteemme eläinkuntaan.

Mikä on eläinkunnan niin sanoaksemme siiveellinen kruunu? Se on uhrautuminen. Eläimet eivät toimi vain syödäkseen ja juodakseen, vaan ne uhrautuvat lapsiensa, penikoittensa, puolesta. Ensiksikin ne alistuvat synnyttämään ja hoitamaan penikoita niin paljon kuin luonto niitä heille antaa. Eläimet eivät väärinkäytä sukupuolivoimia. Se ei tietenkään johdu eläimen vapaasta harkinnasta ja tottelevaisuudesta. Luonto itse järjestää eläinten sukupuolivoimien käytön. Ihminen on oleva luonnon kruunu, ja sen tähden hänen on itse opittava olemaan käyttämättä väärin sukupuolivoimia. Vuorisaaunassa sanotaan: ole puhdas ajatuksissasi ja tunteissasi. Sukupuolivoimat eivät

ole itseä varten, vaan uhrautumista varten aviopuolisolle, suvun jatkumiselle; ja lopuksi on kieltäytyminen ja uhrautuminen kokonaan Jumalalle.

Paitsi että eläimet uhrautuvat suvun jatkumisessa, perheittensä hoitamisessa ja ruokkimisessa, uhrautuvat ne myöskin niiden suojelemisessa. Petoeläimet tekevät sen omalla tavallaan, muut eläimet taas omalla tavallaan. Kristusta toisinaan verrataan lampaaseen, koska lammas ehkä tyypillisimmin uhrautuu siten, että jättäytyy itse vaaraan, jotta karitsat pelastuisivat. Pedot taas uhrautuvat siten, että ne sokeassa raivossa panevat henkensä alttiiksi penikoitaan puolustaessaan.

Suuri ihmiskunta kulkee vielä lainavaatteissa, lainakruunussa. Me koristaudumme petoeläinten uhrautumiskruunulla. Kotiemme, vaimojemme ja lapsiemme suojelemisessa, niiden turvallisuuden puolesta uhrautuessamme, meillä toistaiseksi on ollut sama tapa, sama uhrautumisen kruunu, kuin eläinkunnalla, kuin suilla ja tiikereillä. Siksi emme vielä ole ihmisinä löytäneet henkistä kotiamme, emme sielumme neitsyttä, emme Ihmisen poikaa, ihmisen lasta. Kun emme ole niiden puolesta uhrautuneet, niin kuinka olisimme ne löytäneet. Emme ole ymmärtäneet, että varsinainen kotimme, joka ei ole käsin tehty, on meissä sisälli-

sesti. Samoin ihmisyytemme lapsi ja sen äiti, neitsyt, on meissä sisäisesti.

Mutta mitä me sitten itse olemme? Sekä miehinä että naisina me olemme ensin „miehiä”, s.o. ajattelijoita, vastuunalaisia järkiolentoja. Miten me taas ajattelijoina löydämme sielustamme neitsen? Se ilmenee sydämemme hienotunteisuutena, lempeytenä, kainoutena. Tätä sielumme neitsyttä, tulevaa Ihmisen pojan ja Jumalan pojan äitiä, sitä meidän on osattava suojella, sen puolesta on opittava uhrautumaan. Mutta kun me uhraudumme suden ja tiikerin tavalla, tai kun meitä sellaiseen uhriin kouluutetaan, kun meidän sekä harjoittelussa että taistelussa on „karaistava” luontoamme, niin silloin juuri me tuhoamme neitsyen sielussamme. Me tuhoamme sen, jota meidän ihmisinä, järkiolentoina, olisi suojeltava.

Noin emme enää saisi tehdä. Järkiolentoina meidän on opittava suojelemaan sisäistä hienotunteisuuttamme. Sen puolesta meidän on opittava uhrautumaan. Ulkonaisesti uhrimme on siinä, että luovumme aseista. Sellaisia ihmisiä on jo. On koteja, joissa mies ja vaimo yhdessä ovat sopineet siitä, että he eivät tartu aseihin. He luottavat Jumalaan, Kristuksen sanaan: alkää peljätkö ruumiin tappajaa.

Nämä tällaiset ihmiset ovat löytäneet sisäisen kodin. He suojelevat sielunsa neitsyttä, äitiä, joka synnyttää heissä Kristus-lapsen,

Ihmisen lapsen, Jumalan pojan. Kun näin teemme, silloin autamme myös eläinkuntaa eteenpäin.

Neljäs aste on vapautumisen kaipuu. Se on vapautumista omasta persoonallisesta itses-
tämme, alemmasta luonnostamme. Ihmisessä
herää kaipuu, lopuksi tuskallinen kaipuu, va-
pautuaksensa omasta tietämättömyydestään.
Hän on jo suuressa määrässä vapautunut
omistamisen himosta. Järkiolentona hän ym-
märtää, että todellisuudessa hän ei omista mi-
tään. Kaikki mitä hänellä on, se on annettu
vain kuin lainaksi, käytettäväksi. Hän käyttää
ja hoitaa kaikkea käytettäväänään olevaa kuin
vastuunalainen taloudenhoitaja. Mutta hänen
todellinen vapautumisensa hetki lyö, kun hän
vapautuu omasta tietämättömyydestään.

Mutta mitä merkitsee tämä vapaus? Se mer-
kitsee vapautumista astua ensimmäiseen suu-
reen vihkimykseen. Siinä vihkimyksessä ihmi-
nen astuu sisälle uuteen elämään. Se elämä on
rakkaus, Jumalan rakkaus ihmisessä. Fyysilli-
sen tason ja ensimmäisen suuren vihkimyksen
avain on rakkaus.

Tällainen on siis puhdistuksen tie. Sen suo-
rittaminen todellakin vaatii valvomista ja pon-
nistusta. Planeettamme onkin tuskallisten pon-
nistusten koulu. Mutta Tien kulkeminen on
mahdollinen. Syventymällä suuren opettajan ja

vapahtajan opetuksiin ja tekemällä parhaansa, olemme mahdollisuuksien tiellä, jossa kulkien läksyt suoritetaan.

EPILOGI ELI JÄLKIPUHE.

Ohjelmansa puolesta Ruusu-Risti kuuluu H. P. Blavatskyn v. 1875 alkuunpanemaan yleismaailmalliseen teosofiseen liikkeeseen. Niinpä Ruusu-Ristin ohjelmassa ovat yleisteosofiset kolme kohtaa, kuitenkin hiukan uudelleen järjestettyinä, uutta sisältöä saaneina. Nämä kolme kohtaa ovat:

1) Ruusu-Risti on totuudenetsijäin järjestö, jonka jäsenet tunnustaen kaikkien ihmisten veljeyden katsomatta rotuun, väriin, kansallisuuteen, uskontunnustukseen, yhteiskunnalliseen asemaan, sukupuoleen tai muihin ulkonaisiin rajoituksiin, osoittavat toisilleen mitä suurinta suvaitsevaisuutta ja ymmärtämystä sekä pitävät totuutta korkeampana kaikkia uskontoja.

2) Ruusu-Risti on vapaan ajattelun pyhäkkö, jonka jäsenet etsivät totuuden ydintä, sellaista jumalviisautta, mikä piilee kaikkien aikain uskonnoissa, mytologioissa, filosofisissa ja tieteellisissä järjestelmissä.

3) Ruusu-Risti on renkaana ihmisten näkymättömässä veljeskunnassa ja sen jäsenet etsi-

vät ikuiseen elämään vievää tietä, joka kasvat-
taa ja kehittää ihmisessä veljeyden henkeä.

Ruusu-Risti perustettiin Helsingissä v. 1920
marrask. 14 p:nä.

— — —

Maailmassa on paljon järjestöjä ja ohjelmia,
joten kysymme: oliko Ruusu-Risti-ohjelma
välttämätön?

Katsokaamme.

Edellä olemme yrittäneet ymmärtää elämään
itseensä sisältyvää ohjelmaa. Sitäkin voidaan
tutkia monelta puolelta. Eräältä kannalta huo-
maamme, että tavallisen elämän, sanoisimmeko
kirjoittamattomassa ohjelmassa on neljä koh-
taa. Ensimmäinen, alkaen lapsesta pitäen, on
aineellisen rikkauten tarve. Toinen, nuoresta
pitäen, on sukupuolielämä. Kolmas: moraalisien
ryhden, tiedon, taidon ja arvokkuuden tarve.
Neljäs: vallan ja järjestyksen tarve. Kirjas-
saan „Kiusausten koulussa” Pekka Ervast ni-
mittää näitä neljäksi kokeeksi: maa-, tuli-, vesi-
ja ilmakokeeksi elämän kiusausten koulussa.

Näitä neljää kohtaa tavallisen elämän kirjoit-
tamattomassa ohjelmassa ihmiset yleensä yrit-
tävät toteuttaa siten, että he pyrkivät rikkau-
teen, sukupuoliseen onneen, kunniaan ja val-
taan. Niin että näiden neljän asian tavoitte-
lussa meidän ihmisten aika ja voimat yleensä
kuluvatkin.

Mutta sitten tulee eräs tekijä, joka ikäänkuin vetää viivan kaiken päälle: **kuolema**. Siihen jäävät sellaisinaan rikkaus, lempi, kunnia ja valta. Mitä sitten? Ottakaamme ja pohdikaamme. Ihminen ei kuole. Ruumiin kuoltuaakin hän on sama elävä tajunta, kärsivä ja iloitseva olento. Ja hänellä kukaties on samat kaipuut ja samat tottumukset kaipuunsa vaimentamiseen, kuin maankin päällä. Millä hän nyt kaipuunsa tyydyttää? Voipiko hän viedä rikkautensa, lempensä, kunniansa ja valtansa mukanaan? Ei ainakaan sellaisinaan. Mutta kenties elämän ja kuoleman rajalla on joku toimisto, jossa kuoleva voi muuttaa keräämänsä maalliset arvot toisen maailman arvoiksi? Jos sellainen kävisi päinsä, niin silloinhan olisi oikeastaan samantekevää, millaisia arvoja ihminen eläessään on koonnut. Mutta ellei sellaista toimistoa ole, ei ainakaan noin vaan käden ulottuvilla, niin silloinhan vainaja jää suorastaan vastakohtaan: köyhyyteen, lempeyteen, häpeään, orjuuteen. Kenties tämä onkin se paljon puhuttu helvetti, manala, kiirastuli. Ihminen tavallaan palaa tyydyttämättömissä himoissaan.

Nyt kyllä n.s. kristilliset kirkot tarjoutuvat tuollaisiksi ikäänkuin toimistoiksi, kuolemantakaisen maailman edustajiksi ja asiamiehiksi. Kirkko järjestää kaiken juuri siten, että vainaja saavuttaa täydellisen tyydytyksen kuole-

man tuolla puolen — ilman että ihmisen tarvitsee edes ymmärtää, miten katoovaiset arvot kuollessa muuttuvat katoomattomiksi, puhumattakaan siitä, että hän itse kykenisi tuon muuntamisen suorittamaan. Tarvitsee vain uskoa, pitää totena, että asia on siten kuin kirkko sanoo.

Ja monet, monet ihmiset uskovat, tai yrittävät ainakin uskoa tuollaiseen olettamukseen. Mutta tietäjien kokemus sanoo, että pettymys on sitten yllättävän suuri kuoleman tuolla puolen.

Mutta kirkko? Se on tehnyt tietämättömyyden uskoksi, ja se pitää siitä lujasti kiinni. Se kieltää tietämisen mahdollisuudenkin. Vanhoissa uskonnoissa ymmärrettiin, että tietoon voi päästä. Kristillinen kirkko muodostui poikkeukseksi. Tietämättömyyttä pidetään ikäänkuin nöyryyteen kuuluvana. Se on sitä kuuluisaa n.s. kristillistä nöyryyttä. Mutta todellisuudessa siitä on nöyryys kaukana. Sillä kun mennään väittämään, että kukaan ei tiedä miten asiat ovat kuoleman tuolla puolen, niin silloinhan esiinnyttään vallan mahdottomina tietäjinä; niinkuin Pekka Ervast sanoo kirjassaan „Laki vaiko evankeliumi?” Sellainen nöyryys on suurta ylpeyttä, tavatonta vallanhimoa ja mahtipontisuutta.

Kuitenkin tapahtuu yleistä heräämistä ihmisten keskuudessa. He vaativat selvyyttä asioi-

hin. He aavistavat, että asiat eivät ole kirkon esittämällä tavalla. Ja jokin heidän olemuksensa vaatii, että heidän aavistuksensa muuttuisi tiedoksi. Heille kyllä sanotaan, että sellaisten asioiden tutkiminen on toivotonta. Eikä siihen ole aikaakaan. Hyvä kun ennättää uskomään. Mutta eikö voitaisi järjestää niin, että aikaa olisi? Onhan liikatuotantoa ja työttömyyttä. Tyydytään kohtuuteen maallisissa asioissa ja yliaika käytetään tutkimuksiin. Ja kaikesta riitelemisestä, yksityisessä ja joukkoelämässä, voidaan luopua. Siten säästyy paljon aikaa henkisiin tutkimuksiin.

Näin tulemmekin luonnollisella tavalla Ruusu-Risti-ohjelmaan ja huomaamme, että se on ollut välttämätön. Sillä ohjelma alkaa näin: „Ruusu-Risti on totuudenetsijäin järjestö”. Ruusu-Risti ei sano olevansa suoraapäätä totuudentietäjien eikä myöskään tietämättömien järjestö. Se ei ole oikeaoppisten eikä tunnustuksellisten uskovien järjestö. Ruusu-Risti sanoo olevansa sellaisten ihmisten järjestö, jotka etsivät totuutta, etsivät löydöstäänkin huolimatta. Sillä kehityksen ja löytämisen mahdollisuudet ovat rajattomat. Mutta etsimisessä luonnollisesti on joku kohtuus ja määrä, mikä kussakin ajankohdassa on selvitettävä.

Ryhdyimme sitten tutkimaan tätä meille välttämätöntä ohjelmaa. Ohjelmassa sanotaan: „jonka jäsenet tunnustaen kaikkien ihmisten

veljeyden katsomatta rotuun, väriin, kansallisuuteen, uskontunnustukseen, yhteiskunnalliseen asemaan, sukupuoleen tai muihin ulkonaisiin rajoituksiin". Tätä voimme sanoa ohjelman kielteiseksi puoleksi: kieltäydymme alistumasta epäveljellisiin rajoituksiin ymmärtäen, että olemmehan kaikki saman suuren elämän lapsia, ja siis veljiä keskenämme.

Tämä on siis ohjelman kielteinen puoli. Kun siinä pysytään, säästyvät aika ja voimat henkisiin tutkimuksiin. Seuraavassa kohdassa ohjelma kuitenkin jo muuttuu myönteiseksi: „osoittavat toisilleen mitä suurinta suvaitsevaisuutta ja ymmärtämystä". Tämä tuo mieleen Jeesus Kristuksen lausuman tunnusmerkin oppilaistaan: „Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teissä on keskinäinen rakkaus". Mutta luonnollista on, ettei suurin suvaitsevaisuus ja ymmärtämys ja rakkaus voi pysyä eikä kasvaa, ellei se saa elinvoimaa elävästä totuudesta. Sentähden sanotaan: „sekä pitävät totuutta korkeampana kaikkia uskontoja". Totuus, jota aina etsitään, on se elävä voimanlähde, joka pitää suvaitsevaisuuden ja toistensa ymmärtämisen elävänä, joka tekee vapaaksi epäveljellisistä karsinoitumisista.

Tämä sellaisenaan johtaakin ohjelman toiseen kohtaan: „Ruusu-Risti on vapaan ajattelun pyhäkkö".

Välittömästi voi tulla mieleemme ajatus: Ruusu-Risti on vapaan ajattelun, mutta ei vapaan tunteen eikä ainakaan vapaan puheen tai toiminnan pyhäkkö. Mutta pian huomaamme, että sellainen vapaan ajattelun pyhäkkö on ilman muuta kaikkialla, yksinpä vankilassakin. Vankilassakin saa kukin ajatella kaikista asioista, Jumalasta ja paholaisesta, miten itse haluaa. Mutta puhuminen ja muu toiminta on rajoitettu.

Huomaamme siis, että määritelmä: „vapaan ajattelun pyhäkkö”, ei ole aivan niin helpotajuinen asia. Ja luonnollista onkin, että sitä ymmärtääksemme olemme ensin sulattanut ohjelman edellisen kohdan, suuren suvaitsevaisuuden ja ymmärtämyksen toisiamme ja tunnustuksemme uskontojen yläpuolella olevaa totuutta kohtaan, ja että sitä yhä edelleen sulattamme.

Miten siis Ruusu-Risti on, tai pitäisi oleman, vapaan ajattelun pyhäkkö?

On huomattava, että ajatus vaikuttaa tunteessa ja teossa, aiheuttaen karmallisia seurauksia. Nämä seuraukset voivat olla joko sellaisia, että ne muodostavat, niin yksilön kuin järjestönkin elämän, karmalliseksi vankilaksi, tai sellaisia, että vapaus säilyy. Ajattelun vapaus säilyy silloin, kun pyhäkössä tapahtuu Jumalan tahto, Mestarin viisaus. Sillä silloin siinä ei luoda karmaa. Ajattelun vapaus lunas-

tetaan jatkuvasti sellaisella ajattelulla, sellaisella olemuksella, joka ei ilmetessään luo huonoa karmaa. Ja tähän onkin pakollisesta jälleensyntymisestä vapautumisen ehto. Vanhassa liitossa tämä nimenomaan kuului neljanteen, Mars-vihkimykseen, joka Uudessa Liitossa on ensimmäinen vihkimys. Vapaan ajattelun pyhäkköä kykenevät näinollen rakentamaan ja jatkuvasti elävänä ylläpitämään sellaiset veljet, sellaiset ritarit, jotka tietoisesti ovat muutaneet miekkansa ristiksi, jotka jatkuvasti pitävät miekkansa käännettynä omaan sydämeensä. Ja koska pyhäkössä täytyy saada kaikua elävä totuuden ääni, niin asiaan kuuluu: oikea kuuntelemisen ja oikea puhumisen taito. Oikea kuuntelemisen taito on edellytyksenä oikean puhumisen taidolle. Kummankin taidon saavuttaminen käy päinsä nimenomaan sillä edellytyksellä, että miekka on käännetty sekä kuunneltaessa että puhuttaessa omaan sydämeen.

Voimmekin lisätä, että vasta näillä edellytyksillä tapahtuvassa käytännöllisessä kokemuksessa saavutetaan avain vapaan ajattelun pyhäkköön. Ilman tällaista avainta, ilman tällaisia edellytyksiä, jäämme pyhäkön ulkopuolelle. Muodostuu vain virallisen oikeaoppisuuden pyhäkkö — jos sellaista pyhäköksi voi sanoa. Sillä sellaisissa „pyhäköissä” kehitetään, puhdasoppisuuden varjolla, lopuksi vain

jonkunlaista inkvisiittorin henkeä. Ja niitä „pyhäkköjä” on maailmassa liian paljon. Sellaiset pyhäköt eivät ole eläviä, vaan ovat ne henkisesti kuolleita. Niistä ajetaan ulos elävä totuus ja viisaus, ajetaan ulos elävä Mestari. Sellaisista pyhäköistä ajettiin Blavatsky ulos. Niistä ajettiin Jeesus Kristus ulos. Ja niistä ajettiin Pekka Ervast ulos.

Elävässä vapaan ajattelun pyhäkössä etsitään „totuuden ydintä, salaista jumalviisautta, mikä piilee kaikkien aikain uskonnoissa, mytologioissa, filosofisissa ja tieteellisissä järjestelmissä”.

Miksi sanomme totuuden ytimen piilevän uskonnoissa ja muissa järjestelmissä ja mytologioissa? Onko totuuden ydin kaikissa järjestelmissä vain piilevänä, eikä ilmentyneenä? Onhan sanottu, että uskonnoissa on ainakin alussa ollut yksi tai pari totuuden tietäjää, vaikkakin totuuden tieto myöhemmin on hävinnyt.

Tämä on totta sellaisenaan. Mutta toiselta puolen ja meihin nähden totuuden ydin ja salattu jumalviisaus kaikissa järjestelmissä kuitenkin vain piilee siihen asti, kunnes me sen totuudenetsijöinä kukin omalta kohdaltamme hereille saamme. Siis jotenkin samoin kuin siemenessä piilee suuri puu. Siemen voi tulla kylvetyksi, jolloin piilevässä tilassa oleva puu ilmenee. Tai siemen voi olla aitoissamme, kunnes se mahdollisesti menettää itämiskykynsä.

Samoin totuuden ydin meihin nähden piilee, sekä järjestelmissä että itsessämme, kunnes se etsijälle herää, tai etsimättömänä menettää itämisvoimansa, jolloin edessä on kuolema.

Mikä sitten on tuo totuuden ydin, joka uskonnoissa ja järjestelmissä piilee?

Tässäpä teosofis-ruusuristiläinen elämänymmärrys tarjoaa apuaan. Sillä se tarjoo juuri sitä totuuden tietoa, mikä etsimällä on piilevästä tilasta saatu esille ilmentyneeseen tilaan. Teosofis-ruusuristiläiseltä elämänymmärrykseltä saamme nyt kuulla muutamia ydintotuuksia, ja omalla etsiskelyllämme ne sitten varmentaa.

Syvin ydintotuus on se, että kaiken ilmentyneen elämän takana on suuri ykseys, kaikki käsittävä tajunta, Jumala, joka puolestaan on tai piilee ehdottomassa, ilmentymättömässä, josta ei osata sanoa muuta, kuin että siinä on ilmentymisen mahdollisuus, ja jonka takana taas ei ole mitään, koska se juuri on kaiken takana.

Tämäkin Jumalaa koskeva syvin ja korkein ydintotuus meidän päivätajuntaamme nähden vain piilee siihen asti, kunnes se meissä itsessämme herää, kunnes me sisäisessä heräämisessä tulemme siitä päivätajunnassamme tietoisiksi.

Miksi taas meitä sanotaan totuuden etsijöiksi? Siksi, että historiallinen kokemus on osoittanut, että kun Jumala meissä ensin on herännyt, niin on se herännyt totuuden Pyhänä Henkenä. Ja kokemus on edelleen opettanut, että Jumala on rakkaus. Sillä kulkiessamme Pyhän Hengen johdattamina totuuden tiellä, uudestisyntymisen ahtaan portin lävitse, on tultu kokemuksessa tietoisiksi siitä, että Jumala on syntynyt ihmisessä rakkautena, Jumalan rakkauden poikana. Useat ihmiset ovat sen kokeneet omassa elämässään. Ja sitten poika meidän sisällämme ilmoittaa Isän tahdon. Isä ilmenee Pojassa, rakkaudessa, ja Pyhässä Hengessä, totuudessa.

Toinen ydintotuus on, että vaikka emme vielä olisi tietoisia elävästä Jumalasta edellä esitetyllä, kokemuksellisella tavalla, niin kuitenkin Jumalan elämä elää meissä syyn- ja seurauksen lakina. Se laki mittaa meille jokaiselle tekojemme mukaan. Tätä sanomme lyhyesti karmaksi. Mutta tämä karma ei ilmene vain tekojemme jälkeen, vaan se vaikuttaa jo aavistuksena tekojemme edelläkin. Me aavistamme, miten pitäisi toimia, tai ainakin, miten ei pitäisi toimia. Siten siinä tarjoutuu herätettäväksemme piilevä jumalallinen viisaus. Siksi voidaankin sanoa, että Karma on meidän ensimmäinen Mestariimme, opettajamme.

Kolmas ydintotuus on kehityksen jatkuvaisuus, toiminnan ja levon vuorottelu, kuolema ja jälleensyntyminen. Totuudenetsijälle selviää jälleensyntymisen suuri salaisuus. Vähitellen hänessä voi herätä muisto omista edellisistä ruumistuksistaan.

Täten joudummekin Ruusu-Risti-ohjelman kolmanteen kohtaan, joka alkaa: „Ruusu-Risti on renkaana ihmisten näkymättömässä veljeskunnassa”.

Näkymättömän veljeskunnan varsinaisessa mielessä muodostavat vihityt, Salaisen Veljeskunnan jäsenet. Mutta kaikki ihmiset sisimmässään kuuluvat ihmisten näkymättömään veljeskuntaan. He vaan eivät ole hereillä veljeskunnassa. Voimme sanoa: näkymätön veljeskunta piilee meissä, tai me piilemme veljeskunnassa; kunnes heräämysis tapahtuu ja tietoisuus saavutetaan.

Niinpä ohjelma jatkuukin: „ja sen jäsenet etsivät ikuiseen elämään vievää tietä”.

Nousee jälleen kysymys: eikö tie ole tiedossa? Eikö tie ole tunnettu, koska sitä on etsittävä?

Kyllä tie on tiedossa, kyllä se on avattu, kuljettu ja viitoitettu. Mutta meihin nähden tämä ikuiseen elämään vievä tiekin piilee — kunnes me etsijöinä sille tielle astumme ja tiellä kuljemme. Sillä jokaisen yksilön on omal-

ta kohdaltaan tie etsittävä, löydettävä ja sillä kuljettava.

Mitä apua silloin on Mestarista? Paljonkin. Mestari tukee, auttaa ja opastaa omalla ole-massaolollaan, elämällään ja neuvoillaan.

Ja niin tulemmekin vuorisaarnaan, Jeesuk-sen ilmoittamiin Taivaallisen Isän viiteen käs-kyyn. Voimme sanoa, että käskyjen seuraami-nen vaikuttaa meidän sekä tulevaisuuteemme että menneisyyteemme, yhdistäen ne nykyi-syydessä. Käskyjen seuraamisessa jalkamme koskettavat tiehen, joka on totuutta, rakkaut-ta ja luottamusta, uskoa ja voimaa. Tie on totuuden ja rakkauden ja hyvyyden elämä. Jalkojen koskettaessa tiehen herää ihmisessä uusi, kuolemattomuuden elämä. Siksi juuri vuorisaarnassa viitoitettu tie johtaakin ikui-seen elämään.

Toinen vaikutus on, sanoisimmeko alkemis-tista laatua: alemmat voimat puhdistuvat, ja-lostuvat ja tavallaan muuttuvat korkeammiksi voimiksi. Ja koska edellä sanoimme, että taval-lisen elämän „kirjoittamattomassa” ohjelmassa on neljä kohtaa: aineellisuus, sukupuolisuus, kyvykkyys ja valta, jotka sellaisinaan muodos-tuvat kuin kokeiksi, maa-, tuli-, vesi- ja ilma-kokeiksi kiusausten koulussa, niin vuorisaar-nan käskyjen teho ilmenee siinä, että nämä neljä kiusausta voitetaan, että näissä neljässä

kokeessa elämän yhtenäiset voimat muutetaan alemmasta tilasta ylempään tilaan. Kirjassaan „Kiusausten koulussa” Pekka Ervast esittääkin asian nimenomaan siten, että neljästä käskystä aina yksi tehoo erikoisesti yhteen kokeeseen, ja viides käsky yhdistää kaikki yhdeksi.

Ensimmäinen käsky on: ä l ä s u u t u. Tätä neuvoa seuratessamme jalkamme koskettavat tietä. Samalla ponnistuksemme on alkemistista työtä. Muistammehan, että alkemistilla piti olla p u l v e r i a, joka alempaan metalliin sekoitettuna muutti sen kullaksi. Koko salaisuus ja vaikeus olikin pulverin valmistamisessa. Mutta todellisuudessa pulverin valmistaminen on juuri vuorisaarnan käskyn seuraamista. Niinkuin alkemistin piti säännöllisesti, ehkä viiden-toista minuutin väliajoin, tarkastaa seoksensa valmistumista, ettei se menisi piloille, samoin vuorisaarnan käskyn noudattajan on säännöllisesti valvottava oman älynsä ja tunteensa ja tahtonsa seosta omassa tajunnassaan. Niinkuin mies pitää huolta hevosestaan työssä ollen ja levolle mentäessä asettaa hevosensa talliin, suojaan, samoin vuorisaarnan käskyn seuraaja työssä ollen pitää mielensä käskyjen tehon alaisena ja levolle asettuessaan järjestää mielensä suojaan, huoneeseen, Jumalan tajuntaan. Vähitellen onnistummme. Pulveri valmistuu. Saavutamme suuttumattomuuden. Samalla voitamme, niinkuin Pekka Ervast sa-

noo, aineen mahdin, köyhyyden pelon ja rik-
kauden lumon.

Toinen käsky on: älä ajatuksissasi
kaan ole epäpuhdas. Tätä käskyä seu-
rattaessa pyrkijän jalat koskettavat uudella
tavalla siihen sisäiseen tiehen, joka on totuut-
ta, rakkautta ja hyvyyttä. Pulveri myös val-
mistuu uudella tavalla. Tulikoe suoritetaan.
Sukupuolivoimat voitetaan, lunastetaan, ja
itseks rakkaus muodostuu veljesrakkaudeksi.

Kolmas käsky on: älä vannoo. Kolman-
nella tavalla koskettavat jalkamme sisäiseen
tiehen. Kolmannella tavalla valmistuu pulveri.
Vesikoe suoritetaan. Usko ja epäily voitetaan
elävässä totuuden tiedossa.

Neljäs käsky on: älä ole pahaa vas-
taa n. Neljännellä tavalla, neljännessä kerrok-
sessa ja syvyydessä pyrkijän jalat koskettavat
tiehen. Neljännellä tavalla valmistuu alkemisti-
nen pulveri. Suoritetaan neljäs koe, ilma-
kokeeksi kutsuttu. Valta on voitettu. On opittu
anteeksi antamaan ja anteeksi saamaan. Ihmi-
sellä on valta ja taito alistaa itsensä Jumalan
tahtoon. Korkein on se, joka on nöyriin, suurin
on se, ken eniten palvelee, palvelee siten, että
totuudessa ja rakkaudessa tapahtuu Jumalan
tahto, että Isän ja aatman valta ja majesteet-
tius tapahtuu Pojan ja buddhin rakkaudessa,
Pyhän Hengen ja manaksen totuudessa.

Viides käsky on: älä s o d i, v a a n r a k a s-
t a k a i k k i a i h m i s i ä.

Viides käsky yhdistää kaiken. Ja niin tulem-
mekin Ruusu-Risti-ohjelman loppuun: „joka
kasvattaa ja kehittää ihmisessä veljeyden hen-
keä”. Merkkinä tiellä kulkemisessa on rakkau-
den, veljeshengen kehittyminen. Merkkinä ei
sellaisenaan ole salaisten kykyjen kehitty-
minen, eivät ihme- ja voimateot. Sellaiset saatta-
vat herättää kuulijoissa ja katselijoissa kyllä-
kin ällistyttävää ihmettelyä, mutta ikuiseen
elämään vievällä tiellä kulkemisen tunnusmerk-
kejä ne eivät ole, niiksi ne eivät kelpaa. Tiellä
kulkemisen tunnusmerkiksi kelpaa vain se, että
ihmisessä kasvaa armahtavaisuuden, rak-
kauden ja palvelevan veljeyden henki.

Ja niin jatkuu Tiellä kulkeminen.

S I S Ä L L Y S.

	Sivu
Prologi eli alkusana	7
I. Välttämättömyys	13
II. Kiertotähtemme kohtalo	22
III. Vihkimysten sarjat	38
IV. Ympyrä ympyrän sisällä	51
V. Vihkimysdraama	71
VI. Ohjelma ja sen suoritus	105
Epilogi eli jälkipuhe	143

S a m a n t e k i j ä n u u s i m m a t k i r j a t :

JOS KRISTUSTA SEURAINEN. — Alennettu hinta 7:—.

SISÄISEN OPETTAJAN SEURASSA.
Uusittu painos. — Hinta 10:—.

**VUORISAARNAN OPPILAAN NÄKÖ-
KULMASTA I.** — Hinta 10:—.

**VUORISAARNAN OPPILAAN NÄKÖ-
KULMASTA II.** — Hinta 12:—.

**VUORISAARNAN OPPILAAN NÄKÖ-
KULMASTA III.** — Hinta 18:—.

KALEVALA, TEOSOFIA JA RITARIUS.
Hinta 4:—.

Hinta 20:—